

0

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ

ΙΓ'. ΤΟΜΟΥ.

Πρωτομ. Κτ XIII π.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1881.

ΤΥΠΟΙΣ

ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ ΣΥΝ.

0102

ΑΡΜ. ΕΚΚΛΗΣ. ΑΡΙΘ. 23.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

0

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΤΟΥ

ΙΓ'. ΤΟΜΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1880.

ΤΥΠΟΙΣ

ΒΟΥΤΥΡΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓ.

ΟΔΟΣ

ΑΡΜ. ΕΚΚΛΗΣ. ΑΡΙΘ. 23.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ І. І. МЕЧНИКОВА

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΓ' ΤΟΜΟΥ.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

702

ΝΗΣΟΥ ΊΜΒΡΟΥ.

Ἐπιγραφαί τῆς νήσου Ἰμβρου παρ' ἡμῶν ἐξεδόθησαν πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου Βαρθολομαίου ἐν τῷ Ἰστορικῷ αὐτοῦ Ἱστορηματι περὶ τῆς νήσου Ἰμβρου, ἐκδοθέντι ἐν Κωνσταντίνῳ τῷ 1845. Ἀκολούθως ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Πανθώρα (Τόμ. II. Φυλλάδ. 184) κατὰ τὸ 1857 πέντε ἐπιγραφαί, τὰς ὅσας διερχόμενος τότε ἐκ τῆς πατρίδος ἀνέγραψα καὶ ἀπέστειλα τῷ κ. Δραχμῆ. Κατὰ δὲ τὸ 1860 ὁ κ. Α. Conze, ἐν τῇ *Reise auf den Inseln des Thracischen Meeres* (Hannover, 1860, 4te) αὐτοῦ, συνελθεῖ καὶ ἐξ ἰδίων πηγῶν τὰς ἄχρι τότε ἀνακαλυφθείσας ἐπιγραφάς. Ἐκ τούτων ἡμῶς ἀνακαλύφθησαν καὶ ἄλλαι, ἐξ ὧν ἐπιστάλλω τινέας, τὰς σπουδαιότητας, κατ' ἡμέ, καθυποβέβληται αὐτάς εἰς τὴν κρίσιν τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφῶν τοῦ Συλλόγου μελῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Α'.

ΤΙΤΟΣΑΝΝΑΙΟΣ
ΡΕΙΜΟΣΕΠΙΣΚΕΥ
ΑΣΑΣΤΑΣΤΟ
ΑΣΕΚΤΩΝΙΑΔΩΝ
5. ΘΕΟΙΣΜΕΓΑΛΟΙΣ
ΕΠΙΠΕΡΩΣΕΠΙ
ΧΑΡΟΥΤΟΥ (ΙΕΙ
ΡΙΕΩΣ

Ἦτο

Τίτος Ἀνναῖος
Πρεμῶς ἐπισκευ-
άσας τὰς στο-
ὰς ἐν τῶν ἰδίων
5. Θεοῖς Μεγάλαις
ἐπὶ ἱερῶν, Ῥπι-
χάρου τοῦ Στελει-
μῆως.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη μέτρος 0,43 καὶ πλάτος 0,28 εἴρηται ἐν θέσει καλουμένην πέτρῳν Ροζάδο, ὅπου ἐπέχρυσεν ἱερῶν κατωπείων πυλῶν, διότι σῶζονται ἐκ λίθων μεγάλων τετραγωνίων ἂντι τινὲς ἄλλης ὕλης συνδεθιμένοι. Ὁ δ' ἐν αὐτῇ μνημονεύμενος πηλὸν ἦτο ῥωμαῖος διοικητὴς τῆς νήσου, κατ' ἡν ἐποχὴν ὁ Ἰμβρος ἦτο ὑποταγμένη εἰς τοὺς Ῥωμαίους· ὁπωσδήποτε ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξηγούνται τὰ τίως ἄγνωστα ταῦτα ἱερῶν, ὅτι ἦτο καὶ τῶν Μεγάλων Θεῶν, ἀνεγερθεὶς ἴσως ἐπὶ τῆς πύλας-γικῆς ἐποχῆς, ἐπισκευασθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Ἀν-

1) Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ γραμματέως Α. C. Ε συμπαράνομον τὴν ἐπιγραφήν ταύτην εἶναι τῆς II' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος. — Σχρ. Σ. Ἀριστάρχην.

πρὸς τὸ ἓνα μέρος τῆς κλίμας¹. Ἀκριβοτέρως καὶ λεπτομερέστερα περιγραφὴ τῆς παραστάσεως ταύτης καθίσταται δυσχερὴς, διότι τὸ μακρὰν, ἐπὶ αἰῶνας ἐν τῇ γῇ, μέλλον δι' ἐν τοῖς ὅμοιαι τοῦ παρέρχοντος μακάρου μέλλον, ἐπαθε πολὺ, καὶ τὸ ἀνέγκληρον ὀπίσκει πολὺ τῆς ἀρχίας λαμπρότητος. Διὰ τὸν λόγον τούτον καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ ἡ ἀνωθιν καὶ ἡ κάτωθιν τοῦ ἀνεκλήρου καθίστανται δυσανήγνωστοι καὶ μόλις ἡδυνήθη ἡ ἀνεκλήσις ἐν τῇ κάτω ἐπιγραφῇ τὰ δύο σημειωθέντα ἄνωματα.

Τὸ ἀνέγκληρον περιστάναι προδήλως παλὴν τινα οὐλομένηακὴν καὶ ἰσως ἰσὺν ἐκ τῶν ἐπιτομήων πλαισίου, ἥς τὸ κάτωθιν μέρος ἀπέκοπτε. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶναι ἀνέκαθεν ἐπίταξις ἀνεκλήρον διὰ τὴν ἰσότητα ὄρθιν τοῦ ἀνεκλήρου, καὶ διὰ τὸ ὅτι πρὸς τὸ κάτω μέρος ἐν τῷ μίσει εἴρηκε μὲν τὸ περίπου τοῦ μέτρου. Τὸ περιέργον ἐστὶ καὶ πῶς πῶς, ὅπου εὗρεθ' τὸ ἀνέγκληρον, ὡρεῖται ὡς τὸν ὄρθιν τετραγώνου, ἔχον κατὰ διαστάματα πέντε ὅπως ἐν αἷς ἦσαν ὡς φαίνεται ἰσομήκη πρὸς τὰ ἀνέγκληματα ἡ ἀνέγκληρα.

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ ἐπὶ σφαιρικῶν καὶ ἀνεκλήρων ὁ λόγος, εἴσομαι μοι ἐκ συνειδήσεως τῆς εἰσῆς. Ἀνέγκληματα μὲν οὖσα ἔχει, ὡς δὲ διὰ ἀνεκλήρου, εἰς αὐτὸν ἀνωτερομετρήσαντα τινα, καὶ μὲν ἀνέγκλημα, ἄνωκα καὶ σφαιρικότητα ἐπὶ ὅλῳ. Ἀνέγκληρα δὲ ὡς ἔστιν ἰσότητα ἐν ὅλῳ, ὡς πλάττειν, ὡς ἐν καὶ τὸ ἀνωτέρω. Ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ἀνωτερομετρήσαντος καὶ ἵτερον ὁρατὸν ἐπὶ ἀνω-

ρον τετραγωνίον μὲν, ἀλλὰ καλλίστα διατηρούμενον. Τὸ ἐν μακάρου τούτου ἀνέγκληρον ἀπέπειλαι ἄλλοτε μέρος τῆς μετόπης ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ἐν τῇ περιγῇ τοῦ χωρίου Ἀγροῦ. ὅπου νῦν ὁ Ναὸς τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Τὸ μακρὰν τοῦτο ἔχει μήκας δύο μέτρων, πλάτος 0,70 καὶ πῆχος 0,30. Τὸ δὲ ἀνέγκληρον ἀποτελεῖ, ὡς ἔχει, αὐτοαὐτὸς τι, διότι ἐν τῷ μίσει ὑπάρχει τριῶν, εἴς ἃς εἰσέρχονται δύο κλήματα διέκοπτα ἐκτεταμένα μίση τῶν ἄκρων. Ἐκτεταθέν τῆς εἰρήνης ἰσότητας δύο ταύτης, ὁ μὲν ἔχον ὡς μὲν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ γὰρ τῆς εἰρήνης, ὁ δὲ ὀλίγον ἐκτεταμένον πρὸς τὰ κάτω ἐκτεταθέν τῶν ταύτων ὑπάρχουσι δύο λαγνῶν, πρῶτοντα σταθμῶν, εἴς ὧν ὁ εἰς ὀλίγον ὀλιγοῦρον τὸν βύθρον, περαιτέρω πρὸς τῇ εἰρήνῃ ἔχει τὸ μακρὰν ὡρεῖται κλάθεος καὶ παῖς παρ' αὐτῇ κομμήμενος ὑπὸ τοῦ. Παρεμὸν τὴν βεβαιὸς ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ εἰρήνῃ ἔχει ἀλλὰ δυστοχῶς ἐπὶ τετραγωνίῳ καὶ τὸ τεμάχιον διὰ εἰρήνης μόνον ὁ κλάθεος καὶ ἰσότητας οὐκ ἔχει. Ταυτὸν ἐστὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνέγκληρον, ἐν τῇ τεμάχῳ σφαιρικῇ καὶ προσημασίᾳ ἐπιμέλει μετὰ μίσηματα ἐκ τῆς Μετόπης.

Ὅτι δὲ τὸ ἀνέγκληρον τοῦτο ἀπέπειλαι μέρος τῆς μετόπης τοῦ ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, γίνεται ὁρατὸν καὶ ἐκ δύο ἐπὶ τῶν μακρῶν ὀρθήτων ἐν τῷ αὐτῷ μέρει καὶ ἀποτελούντων τὸ ἡγούμενον γινόν, περιχρῶνται δὲ τὸν ἑξῆς ἐπιγραφῇ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ζ

ΟΙ ΤΕΤΕΛΑΣΜΕΝΟΙ ΕΡΜΕΙΕ ΦΙΕΡΕΛΣΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΤΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ

Που

Οἱ τετελεσμένοι Ἑρμῆς ἐξ Ἑρμῆς Φιλίππου τοῦ Χαριδήμου.

Καὶ τὸ μὲν τῶν δύο ταύτων μακρὰν ἐξ οὗ αἱ εἰσῆς αὐτῶν—Φιλίππου πρὸ πολλοῦ ἀνεκλήρου καὶ ὡς Ἀγίου Τριτάτου ἐν τῇ ἰσότητι τοῦ ἁγίου Δημητρίου τῆς, περαιτέρω καὶ εἰς ὅλῳ τῆς αὐτοῦ ἐπιγραφῆς αὐτῶν.

1) Ἐκ τῆς παραστάσεως ταύτης καὶ τοῦ γράμματος Ρ ὡς ὡς ἀνέγκληρον τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην τῇ Β' α. εἶδον.—Σημ. Σ. 4.

2) Ἐκ τοῦ ἀνέγκλητος τοῦ τεμαχίου Σ. Π ἀνέγκληρον

μετὰ μίσηματα καὶ Α. ὡς ὡς τὸν ἁγίου, τὸ παρὸν τῆς τελευταίας εἰσῆς τοῦ Χαριδήμου, ἀνεκλήρου, ὅτι εἴναι μακρὰ καὶ τὸν τύπον ἀνεκλήρου, ὅπου ἀνεκλήρου καὶ τὸν τύπον τῆς εἰρήνης ἀνεκλήρου. Ἐκ δὲ τῆς γωνίας ἀνεκλήρου καὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἁγίου ἀνεκλήρου, ὅτι ὁ ἀνεκλήρος καὶ ἀνεκλήρου.

μὲν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ τῇ Β' α. εἶδον.—Σημ. Σ. 4.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Η'.

ΗΛΘΕΝΑΠΟΞΕΙΝΗΣΚΛΕΟΦΩΝΧΘΟ
ΝΟΣΗΛΘΕΔΕΠΑΙΔΟΣ·ΙΣΜΟΙ
ΡΑΠΡΟΦΑΝΗΣΧΕΤΛΙΟΣΗΔΑΛΟ
Χ·ΕΙΔΕΓΑΡΟΥΣΕΠΟ...ΕΚΑΙΟΡ
5. ΦΝΑΙΗΝΑΝΑΝΥΚΤΑΤΟΥΣΤΡΙΣ
ΣΟΥΣΝΕΚΥΑΣΣΤΑΘΜΟΣΕΡΑΪΕ
ΔΟΜΟΥ·ΩΘΗΔΕΙΣΓΟΑΡΟΥΣ
ΘΡΗΝΟΥΣΜΟΝΟΣΑΘΡΟΑΜΥΣΔΣ
ΟΡΦΑΝΙΗΝΕΥΝΗΗΝΟΙΚΟΝ·Π·ΟΣ
10. ΠΟΛΙΗΝ
ΥΠΟΣΕΓΩΚΑΛΛΙΠΠΟΣΔΝΕΙΗΡ·
ΚΛΕΟΦΩΝΤΟΣΕΝΘΑΔΕΚΑΙΜΗ
ΤΗΚΕΙΤΑΙΑΡΙΣΤΟΠΟΛΙΣΟΥΚΟΙ
ΝΗΜΟΙΡΗΔΕΔΜΗΜΕΝΟΙΑΛΛΑ
15. ΠΕΣΩΝΤΟΣΤΡΕΙΣΑΜΑΛΥ
ΓΑΙΟΥΚΕΚΛΗΜΕΝΟΙΟΑΛΑΜΟΥ
ΝΥΚΤΑΔΕΡΓΙΚΟΤΑΤΗΝΜΕΤΑ
ΔΟΡΤΙΟΝΥΓΙΝΩΣΑΝΤΕΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΜΕΛΑΘΡ...

Ἦτοι
Ἦλθεν ἀπὸ ξείνης Κλεοφῶν χθόνος, ἦλθε δὲ παῖδος...
εἰς Μαῖρα προάνη οὐδέ τις ἦδ' ἀλόχου.
Εἶδε γὰρ οὗς ἐπόθησε καὶ ἔφρασε γιν' ἀνά νύκτα
τοὺς τρισσοὺς νέκυσσας σταθμὰς ἔραζε δομοῦ.

5. Στάθη δ' εἰς γαστέρους θρήνουσ' ἀθρόα μύσας,
ἔφρασε γιν', εὐνήν, αἶον α(ι) πρὸς πόλιν.
Γίος ἐγὼ Κἀλλίππου ἀνιερῶ Κλεοφάντος (α),
ἐνθαδὲ καὶ μήτηρ καί ται' Ἀριστόπολις,
οὐ κοινή μοῖρην δεδμημένοι, ἀλλὰ πεσόντες
10. τρεῖς ὅμα λυγαίου κεκλημένοι θαλάμου.

Νύκτα δὲ πικροτάτην μεταδόρπιον ὑπνώσαντες
οἰκοῦμεν μελαθρίον, Πλούτωνος ἱερῶν.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἰρήνη ἐν τινὶ ἀγρῷ ἀ-
πείναντι τῆς ἀρχαίας πόλεως Ἰμβρίου, πέραν τοῦ
ποταμοῦ, ὅπου καὶ πῖθαι ἀρχαῖαι καὶ ἀμφορεῖς
ἐκπεριέχον ἐσθ' ἀνακαμμένα, ἀνιερῶσαν. Τὸ δὲ
μάρμαρον, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή, οὐ μόνον ἐστὶ τε-
τρακοσμήνιον εἰς δύο πλαγίως, ἀλλὰ καὶ πολλὰ

τῶν γραμμάτων ἐφαρμμένα ἐκ τῆς πολυκαρίας,
ὥς καὶ ἀμφοτέρωθεν ἐν τισὶ περὶ τῆς ἀκριβοῦς.
Βεβαίως το μίτρον τῶν στίχων μὴ ἀδῆσαν
ἀποφράντως εἰς τὴν ἐφ' ἑστέραν ἀνέγνωσαν ὅλ-
λ' ἔτι νῦν αὖθις μοι φαίνεται κατὰ πάντα σαφές.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Θ'.

ΟΛΥΜΠΙΑΔΗΣΘΕΟΔΩΡΟΥΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣΟΛΥΜΠΙΑΔΟΥΠΕΡΙΘΟΙΔΗΣ

Ἦτοι
Ὀλυμπιάδης Θεοδώρου Περιθόιδης.
Θεόδωρος Ὀλυμπιάδου Περιθόιδης.

[α] Μήπως ἐστὶν ὁ αὐτὸς ὁ Κλεοφῶν, πρὸς ὃν ἐπι-
πέσκει φιλόστοργος ὁ Ἀλφειὸς (ἐπιστ. 16), ἀκρι-
βος περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Γ' μ. Χ. αἰῶνος.

1) Τῆς Γ' μ. Χ. ἐκατοστοετηρίδος ἐκ τῆς τοῦ
σχηματῶν τῶν γραμμάτων Ε, Ϝ, Μ.— Σελ. Γ. 3.

Ἐν τῷ αὐτῷ μέρει εἰρήνη καὶ ἡ ἐπιτομή· οὗτοι πλεῖς ἔγραψα ἅμα μὲν τὸ πρῶτον μέρος, ἅμα δὲ τὸ δεύτερον μέρος τῆς προκειμένης ἐπιτομῆς.

Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ μέρει τῆς πλακῆς εἰς ἀναγνώσαν παρεστάντων γυναικῶν καθήμεναι ἐπὶ θρανίοις καὶ διζυγούμεναι τὴν ἀπάντη αὐτῆς ἐστῆσαν ἄνδρες. Μεταξὺ αὐτῶν ἵσταται ἑτέρα νεώτερη γυνή, καὶ ὕπαισθη τῷ ἀνδρὶ παρὶς ὥς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ τεθλασμένης.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ.

..... Τ Υ
..... ΚΛΕΑ ΤΟΥ
..... ΕΣΤΡΑΤΗΣΩΔΑΜΟΥ
..... ΡΕΣΣΤΡΑΤΗΗΓΙΟΥ
..... ΣΤΡΑΤΗΚΑΛΛΙΑΔΟΥ
..... ΧΕΔΙΚΗΚΙΜΩΝΟΣ
..... ΔΙΚΗΕΥΘΥΚΡΑΤΟΥ
..... ΟΝΤΙΣ ΦΡΑΔΟΥ
..... ΣΤΡΑΤΗΚΑΛΛΙΟΥ
..... ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
..... ΣΤΗΔΑΙΟΤΙΜΟΥ
..... ΙΚΩ ΡΟΥΛΟΥ
..... ΙΧΗΕΥΞΕΝΟΥ
..... ΙΗΕ ΤΕΡΙΟΥ
..... Ο ΣΤΡΑΤΗΝΙΚΟΝΙΑΧΟΥ
..... ΝΟΥΣΑΔΙΟΔΟΤΟΥ
..... ΡΑΤΟΝΙΚΗΠΡΑ ΔΟΥ
..... ΡΑΔΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
..... ΣΤΡΑΤΗΚΗΣΙΚΛΕΙΟΥΣ
..... ΑΛΙΣΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
..... ΣΙΔΙΚΗΕΥ ΣΘΕΝΟΥ
..... ΛΕΑΔΠΟΛΛΩΔΩΡΟΥ
..... ΟΚΡΙΤΗΘΕΩΝΟΣ
..... ΟΝΤΙΣΕΥΘΥΜΕΝΟΥ
..... ΟΝΤΙΣΑΘΗΝΟΔΟΤΟΥ
..... ΩΔΟΗΝΟΔΟΤΟΥ
..... ΡΑΤΟΝΙΚΗΛΕΥΚΙΟΥ
..... ΗΣΗΡΑΚΛΕΟ

Ἡ τοῦ

Λεοντίης Διοδότου
Ἀριστοκλέα Διοδότου
Χαίρεστράτη Σωδάμου
Χαίρεστράτη Ἡγίου

1) Τῆς Α' μ. Χ. ἐκτονταετηρίδος ὥς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων Α. Δ. Σημ. Σ. δ.
2) Συμπλήρωσις Σ. δ.

5. Χαίρεστράτη Καλλιᾶδου
Ἀρχαίου Κίμωνος
Εὐβιῶτικῆς Εὐθυράτου[ς]
Λεοντίης Εὐφραδου
Καλλιστράτη Καλλίου
10. Ἀριστοκλέα Διονυσίου
Δημοκράτη Δημοκίου
Νηκίου Θεοφίλου
Σωφρονίῃ Εὐξένου
Ἀριστοκλέα Περικλέους
15. Νικιστράτη Νικομάχου
Ἀριβουα Διοδότου
Στρατονίκη Πραξίβου
Κλεώδωρα Ἀπολλωνίου
Εὐεστράτη Κτησικλείους
20. Ἀγαλλίης Ἀριστίωνος
Λυσίτικῆς Εὐρυθένο[ς]
Ἀριστοκλέα Ἀπολλοφάνου
Περικράτη Ἡθονος
Λεοντίης Εὐθυμένους
25. Λεοντίης Ἀθηνοδότου
Ἀθηνίῳ Ἀθηνοδότου
Στρατονίκη Λευκίου
Ἀγαλλίης Πρακλείους

Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ εἰρήνη ἔπαι καὶ ἡ περὶ τῶν Μεγάλων Θεῶν, ἐν τῇ θέσει ἀελόντι Καμάρι, ἐν τῇ πύρρῃ τοῦ χωρίου Γιοκά, ἔπαι τῶν τῶ ἐδικαλῆσαν τοῦ ἀγίου Ἀνδρίου. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἐκτέλεσης ἀνομήτων κυριῶν, αἵτινες ἐκπεσέντες ἀπὸ τοῦ καὶ ἡ ἀναθήματος τίνος τῶν Μεγάλων Θεῶν, βιβλίου πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ καταλόγου ἐθελούτῃ ἡ αἰτία καὶ ὁ σκοπός, ἀλλὰ τὸ μέγιστον εἶναι τεθλασμένον ἀνομήν καὶ ἐκ πλαγίου. Ἐν τοιοῦτοις ἐκ τοῦ γράμματος Δ, ὅπου αἰτέ, ἀντιὰρ ἐκαστοῦ ἐνόςματος θανάτου, νομίζω, νὰ ἴσχυον ἐν ἐκδοτῇ τῶν κυριῶν προτιθεῖται ἀπὸ τῶν δραχμῶν.

Πλὴν τῷ τεμαχίῳ τοῦ ἀνομήματος τοῦ δήμου, ὅπου ἀνέστη ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πύρι τοῦ ἡμεῶν καὶ ἐδικαλῆσαν ἐν τῇ ἀρχῇ κατὰ τὸ 1857, ἀνεκρίθησαν καὶ τὸ ἐξῆς ἀνομήματα τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου, ἅτινα, ὡς ἔοικεν, ἐπὶ τῇ ἐκδοτῇ αἰτέ τὴν ἐπὶ τῆς καὶ ἡ χάρις τῶν Ἀθηναίων κατέστησαν τῆς νήσου.

1) Τῆς Α' μ. Χ. ἐκτονταετηρίδος, ὥς ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Α. — Σημ. Σ. δ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΑ΄.

- ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΔΕΑΣΧΑΙ...
 ΚΡΑΤΟΥΧΟΛΑΡΓΕΥΣΕΙΠΕΝΕΠΕΙ
 ΔΗΛΥΣΑΝΙΑΣΕΥΝΟΥΣΕΣΤΙΝΤΩΙ
 ΔΗΜΩΙΚΑΙΓΙΝΟΜΕΝΟΣΤΙΧΟΣΕΠΙ...
 5. ΛΗΣΕΙΣΤΗΝ... ΟΝΟΥΚΩΙΩΡΗΣ...
 ΟΥΔΕΥΠ... ΝΔΥΝ...
 ΤΟΝΚΑ... ΕΓΕΝ...
 ΚΑΙΑΠΡ... ΙΑΕΝΤΑΚΑΙΑΤΟΥΣ...
 Τ... ΣΟΠ... ΟΥΝΟΔΗΜΟΣΕΥΧΑΡΙΣ...
 10. ΩΝΦΑΙΝ... ΙΑΓΑΘΕΙΤΥΧΕΙΔΕΔΟ...
 ΤΩΙΔΗΜΩΙΕΓΓΑΙΝΕΣΑΙΛΥΣΑΝΙΑ...
 ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΔΕΙΡΑΔΙΩΤΗΝΚΑΙ...
 ΦΑΝΩΣΑΙΧΡΥΣΩΣΙΣΤΕΦΑΝΩΙΚΑ...
 ΤΟΝΝΟΜΟΝΕΥΝΟΙΑΣΕΝΕΚΑΚΑΙ...
 15. ...ΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΚΑΙ...
 ...ΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΤΟΝΔΕΤΟΝΚ...
 Ρ...ΚΑ... ΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣ... ΑΓΟ...
 ΝΟΙΣ... ΣΕΩΣΤ... Σ.

Π.αι.

- Ἐδοξεν τῷ Δῆμῳ Τῷ Ἰσθμῷ Χαιρέ-
 κράτου Χολαργεὺς εἶπεν· ἔπει-
 δὴ Λυσανίας εὐνοὺς ἐστίν, πρὸ
 Δῆμου καὶ γινόμενος τῶν χοίρων ἐπέμε-
 5. λη[τή]ς εἰς τὴν [νῆσον] οὐκ ὀλίγη[ν] ὥρτησεν
 οὐδὲ ὑπέστυλατο κ[αὶ] νῦν οὐκ, ἀλλ' ἐαυ-
 τὸν κατέδειξε γενόμενον χρήμω
 καὶ πρὸς τὸν φανέντα κατὰ τοὺς πολλοί-
 τ[α]ς· ὅπως αὖν οὐκ ὁ δῆμος εὐχάρισ[τα] ποι-
 10. ὦν φανί[χα]ι, ἀγαθὴ τύχῃ δεδοίχθαι
 τῷ Δῆμῳ ἐπαίνεσαι Λυσανία[ν]
 Ἀριστοκράτους Δειραδιώτην καὶ [στε-
 φανῶ]σαι χρυσῷ στεφάνῳ κατὰ
 τὸν νόμον εὐνοίας ἕνεκα καὶ φιλο-
 15. τιμ[ί]ας τῆς εἰς τὸν δῆμον, καὶ ἀνακη-
 ρύχαι τὸν στέφανον τόνδε τὸν κ[αὶ]
 ρ[ι]σ[τα] καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀγο[μέ]-
 νοις, [καὶ] τῆς ἀναλώ[σεως] αὐτοῦ σ[τεφάνου]
 ἐπιμεληθῆναι τοὺς ἐπὶ τῇ διοικήσει.

Τὸ μάρμαρον, ἐξ' οὗ τὸ ψήφισμα τοῦτο², ἦτο ἐκτισμένον ἐν τινὶ ταγῇ τῆς Μητροπόλεως.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΒ΄.

...ΑΞΙΟΧΟΥΑΡΧΟΝΤΟΣΕ...
 ...ΤΩ...
 ...ΙΩΝΟΣΔΕ...
 ...ΙΑΤΕ...ΚΗΡ

5. ...ΗΛΙΑΔΗΣΠΡ...
 ...ΕΔΟΞΕΝΤΕΙΒΟΥΛ...
 ...ΤΕΛΗΣΔΙΟΔΩΡ...
 ...ΛΗΟΤΑΜΙΕΥΣΑΣ...
 ...ΝΟΔΩΡΟΝΧΡΗΣΙΜΟΝ...
 10. ...ΣΤΟΛΟΝΤΩΝΧΡΗ...
 ...ΟΜΕΝΟΙΣΠΡΟΣ...
 ΣΤΑΘ...

1) Ἀναπλήρωσις Σ. Α.

2) Τὰ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ Σ||Ξ εἰσὶ μᾶλλον
 τῆς Β' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. — Σημ. Σ. Α.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΓ' ΤΟΜΟΥ).

Ἦτοι

Ἐπὶ Ἀξιόχου ἄρχοντος ἐπὶ τῆς Ἀντιο-
χίδος ἑκτης πρυτανείας ἡ Εὐρύτω/ν ἐ-
γραμμά-
τευε, γαμψή/ωνος δευτέρᾳ ἐπ' εἰκαδι,
βουλῇ ἐν βουλευτῇ/ρω, τῶν προέδρων
5. ἐπιψήφισεν] Ἠλιαδὸς Πραξιάδου Κῆρτι-
ος καὶ συμπράδρου] ἰδοῖεν τὰ βουλ[α]
Ἀριστοτέλης Διοδώρου Παιανίου εἰπεν·

ἐπειδὴ ὁ παμειότατος Χαιρεκράτης
Ἀθηνοδώρου] χρήσιμον [ἐφόδιον πρὸς
10. τὸν] ἐπὶ τῶν χρημάτων παρέσχεν
ἐν δὲ τοῖς καταβαλλομένοις προεἶλετο
σὺν] παθίμῳ καὶ νόμιμον, τύχῃ ἀγαθῇ

Ἐπὶ τῆς ματρὸς μαρτύρου ἐφθέντος ἐντός
τοῦ χωρίου Κάστρου πλησίον τοῦ φρουρίου, ἡ-
τοί τῆς ἀρχαίας ἀκροπόλεως, καγαγαμένην
βλέπομεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην².

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Π'

...ΙΔΗΚΑΛΛΙΑΔΗΣΙΕ
...ΣΤΟΥΘΡΑΝΝΟΥΕΡΕΜΕΛΗΘΗ...
ΛΟΤΙΜΩΣΤΗΣΤΕΡΟΜΓΗΣΚΑΙΤ...
ΟΥΣΙΑΣΤΩΙΟΡΘΑΝΝΕΙΠΡΟΠΛΕΙΣΤΟΥ
5. ΡΟΙΟΥΜΕΝΟΣΤΗΝΤΕΡΡΟΣΤΟΝΘΕΟΝ
ΕΥΣΕΒΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΔΗΜΟΝ
ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΚΑΙΕΚΤΩΝΙΔΙΩΝΡΟΣ
ΑΝΗΛΩΣΕΝΑΡΓΥΡΙΟΝΟΥΚΟΛΙΓΟΝΟΡΩΣ
ΑΝΟΥΝΦΑΙΝΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΜΕΜΝΗΜΕ
10. ΝΟΣΤΩΝΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΕΙ
ΣΘΑΙΕΙΣΕΑΥΤΟΝΠΡΟΔΙΟΥΜΕΝΩΝΚΑΙΧΑ
...ΙΝΑΡΩΔΙΔΟΥΣΚΑΤΑΣΙΑΝΩΝΑ...
ΑΣΤΟΣΕΥΕΡΓΕΤΗΣΕΙΤΥΧΕΙΑΓΑ
...ΑΙΤΕΒΟΥΛΕΙΤΟΥΣΥΡΟΕ

Ἦτοι

Ἐπειδὴ Καλλιαδὸς Ἰερωνύμου, ἑ-
ραύς τοῦ Ὀρβάνου ἐραυλῆθ[η] φι-
λοτίμως τῆς τε πομπῆς καὶ τῆς
θυσίας τῷ Ὀρβάνῳ, πείθει τὸν λαόν
5. ποιούμενος τὴν τε πρὸς τὸν Θεόν
εὐσεβειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν Δῆμον
φιλοτιμίαν, καὶ ἐκ τῶν ἰδίων προ-
σέλωσεν ἀργύριον οὐκ ὀλίγον· ὅπως
ἂν οὖν φαίνεται ὁ δῆμος μεμνημέ-
10. νος τῶν εὐεργετιῶν καὶ φιλοτιμι-
σθαι εἰς ἐκὺν προαιρουμένων καὶ χά-
ριν ἀποδοῦν κατ' ἀξίαν ὧν ἂν ἑκά-
στος εὐεργετήσῃ, τύχῃ ἀγαθῇ
δεδοχθῆναι τὰ βούλει τοὺς πραιδρους

Τὸ μῦθον, ἐφ' οὗ ἡ παρούσα ἐπιγραφὴ³, ἡ-

το ἐκτισμένον ἀντικεῖν τοῦ παραθύρου οἰκίας, τῶν
ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ. Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου Ὀρ-
βάνης = Ἐρμῆς ἐξηγεῖται καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἀρ-
χιῶν νομισμάτων τῆς ἡμέρας συμβολικὴν
πρόσωπον τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπερ ἰσχυρίζονται εἰς
τὸν Πρίκτον ἀποδίδουται.

1) Ἀναπλήρωσις Σ. Α.
2) Τῆς Β' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὡς ἐκ τοῦ
στοιχείου Σ. — Σημ. Σ. Α.
3) Τῆς Β' π. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὡς ἐκ τῆς αἰσθ.
καὶ ἐκ τοῦ γράμματος Σ. — Σημ. Σ. Α.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΑ'.

ΧΑΡΟΠΙΔΗΣΦΡΥΝΩΝ...
ΜΥΡΙΝΟΥΣΙΟ.
ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΗΣΧΑΡΟΠ...
ΜΥΡΙΝΟΥΣΙΟ.

ΤΕΛΕΣΙΠΠΗΤΕΛΕΣΙ...
ΚΗΦΙΣΙΩ.

*Ητοι

Χαροπίδης Φρύωνιος
Μυρινούσιος,
Ἀριστογένης Χαροπίδου
Μυρινούσιος.

Τελεσίππη Τελεσίππου
Κηφισίως.

Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ¹ ἐκτίθη ἐν τῇ περιλήξει τοῦ χωρίου Σχοινιάδων, ἐν τῇ θέσσει Συκιάδων· ἐκτίθεν δὲ μετεγενεῖσα ὑπὸ τινων ἐκτίσθη ἄνωθεν τῆς πόλεως τοῦ ἱεροκλήσιου τῆς ἀγίας Μαρίνης τῆς ὑπὸ τὸ Φαρακλίστρον, ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ χωρίου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΒ'.

ΓΛΥΚΕΡΑΗΡΑΚΛΕΩΤ

*Ητοι

Γλυκέρᾳ Ἡρακλείωνος.

Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ² κεφαλαιώμενη ἐστὶν ἐπὶ πλακῶς ἐπιμήκουσ ἐμβαλίσας ἐν τινὶ μύλῳ τοῦ χωρίου Κάστρου, ὑποθῆν μετεγένθη καὶ ἐναπείσθη ἐν τῷ προγεγραμμένῳ ἀποκαταστήσῃ ἀρχαίῳ φηροδιῶν καὶ, ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΓ'.

ΣΩΣΤΡΑΤΗ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ
ΑΘΜΟΝΕΟΥΣ
ΘΥΓΑΤΗΡ

ΧΑΙΡΕ

*Ητοι

Σωστράτῃ
Ἀσκληπιοδότου
Ἀθμόνεος

1) Τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Σ. — Σημ. Σ. Α.

2) Τῆς Β' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Κ. — Σημ. Σ. Α.

Θυγάτηρ,
χαίρει.

Τὸ μέγαρον, ἐφ' οὗ ἡ ἐπιγραφή αὕτη¹ ἦτο ἐκτισμένον ἐν τῇ αὐτῇ οὐλᾳ τινὸς τοῦ χωρίου Κάστρου, ὑποθῆν ἐκτίσθη μετεκαταστήσῃ ἐν τῇ μετρώπῳ καὶ ἐναπείσθη ὅπου καὶ αἱ λοιπαὶ ἐμβαλίσαι ἐπιγράφαι.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΔ'.

...ΛΗΜΩΝ
...ΛΗΜΟΝΟΣ
ΔΑΙΚΑΡΝΑΞΕ
ΟΥΣ

ΧΑΙΡΕ

*Ητοι

Φηλῆμων
Φηλῆμονος
Ἀλικαρνασί-
ους,

χαίρει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη² οὐσα ἐπὶ πλακῶς ἐμβαλίσῃ ἐπὶ τινος πηγῆς, ἀνακαταπεμμένης κάτωθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Γλυκῶ, ἐναπείσθη ἐν τῇ αὐτῇ ἐκκλησίᾳ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΕ'.

ΧΑΙΡΕΑΣΣΩΛΙΑ...
ΜΕΙΛΗΣΙΟΣΧΛ...

*Ητοι

Χαίρεας Σωλίου
Μειλήσιος χαίρει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη³ ἐστὶν ἐπὶ πλακῶς κεκλιμένης ὅλη ὡς προέβλεψεν ἐντός τοῦ βήματος τοῦ ἱεροκλήσιου τοῦ Προδρόμου κάτωθεν τοῦ χωρίου Γλυκῶ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΣ'.

ΚΟΡΠΙΛΟΥΘΥΓΑΤΗΡ
ΓΥΝΗΔΕΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΚΟΡΠΙΛΟΥ ΧΑΙΡΕ

1) Τῆς Α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν στοιχείων Α. Ε. Θ. Π. Σ. — Σημ. Σ. Α.

2) Τῆς Α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὡς ἐκ τῶν στοιχείων Α. Γ. — Σημ. Σ. Α.

3) Τῆς Α' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Ζ. — Σημ. Σ. Α.

Ἦτοι

Κορβίλου θυγάτηρ,
γυνὴ δὲ Ἀπολλωνίου
Κορβίλου, χαίρει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη¹ εὑρίσκεται ἐπὶ πλάκῃς κα-
μένης ὡς ἄλλας γραμμὰς ἐν τινὶ ἱεροκατασκευῇ²
τοῦ χωρίου Συγινωδὶ, ἐπὶ ὀνόματι τῆς Πανα-
γίας, τῆς ἐπιγραφμένης τῶν Καρατζῶνων. Ἡ
πλάξ αὕτη, ὡς τὸ ἀκτύθιον ἀνέχων, περι-
σσεύει γυναικὰ καθήμενάν, μετακλισθεὴς ὡς τὸ
χωρίον καὶ ἐναπεισθεὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ αὐτοῦ
χωρίου μετὰ τινων ἄλλων ἐπιγραφῶν, ἀρθρι-
σθεὴ ἐν τῇ περιστάσει αὐτοῦ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Κ'

...ΟΥΚΙΟΣΦΙ...
...ΠΑΥΛΟΣΗΙ...
ΧΑΙΡΕ

Ἦτοι

Μινυόουιος ὁ Ἰωάν-
νης Παύλος ἡρώδης,
χαίρει.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη¹ ἀναγράφεται ἐπὶ τμη-
ματικῇ μεμβρανῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου
Θεοδώρου, τοῦ ἐν τῷ κάμῳ, ἐν τῇ περιστάσει τοῦ
χωρίου Ἀγίου Θεοδώρου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΑ'

α'.

ΕΠΙΜΕΙΟΙ...
ΝΕΣΤΟΡΟΣΤΟΥΙΕΡΩΝ...
ΚΑΙΕΥΤΥΧΟΥΤΟΥΓΛ...

β'.

...ΩΣΤΗΣΝΕΜΕΣΕΩ...
...ΙΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟ...
...ΝΟΣΚΗΤΙΟΥ...

1) Τῆς Β' μ. Χ. ἱερωνύμ. ὡς ἐκ τοῦ σχήματος
τοῦ Κ. — Σημ. Σ. Α.

2) Ἐπειδὴ πολλὰ τοιαῦτα ἐπιγράμματα πλάκας
ἀρθρισθῶν ἐν πύλῃ λαογραφίᾳ ἐκκλησιῶν τῶν σημε-
ριῶν χωρίων, εἰσέζωκεν ἐπὶ ταῦτα ἴσταν τὸ παλαι-
ότερον ἢ ἀποτύπωμα, καὶ μεταπεψήθησαν ἀπολύτως
εἰς γραμματικὴς νουῆς.

3) Τῆς Β' μ. Χ. ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Κ. —
Σημ. Σ. Α.

Ἦτοι

Ἐπιμελόμενος τοῦ ἱερέως τῆς Νε-
μεισεως
Νέστορος τοῦ Ἱερωνύμου Μαραθωνίου
καὶ Εὐτύχου τοῦ Γλαυκόωντος Κηρύτου.

Τῶν ἐπιγραφῶν ταύτων¹ ἐγγεγραμμένων ἐπὶ
πλάκῃς ἀμακρινῶν εἰς τρεῖς ἐπιφανείας ἱε-
ραρχικῶν στήλων ἐπιποιούμενων, ἡ ὑπὸ τρι-
χίον β', ἰδρυμένη ἐν τῷ προτέρῳ ὑπὸ τοῦ
ἀειμνήστου Παρθολομαίου ἐν τῇ Ἱστορικῇ Ὑ-
πομνήματι τῆς Ἱερόου.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡμᾶς αἱ πλάκες αὗται μετὰ
καὶ τινων ἄλλων ἀπετίλουν σφῶν μὲν καὶ
μὲν ἐπιγραφῶν ἀναθεματικῶν ἐπὶ τοῦ ἀειτώ-
ματος ἡ τοῦ γένους καὶ τινος, ὡς ἡ ὑπ' ἀρ.
Ζ'. ἐν τῷ ναφ τοῦ Κηρύ, διὰ ταῦτα ἀναλόγως
ὡς ἀνωτέρω συνδυασθεὶς ἀντιληρωθῆσαν² αἱ
ὑπὸ στοιχ. α', καὶ β'. ἐπιγραφαί. Ἀμφοτέραι αἱ
πλάκες αὗται ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ ἰδύ-
ου τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου Κάστρου, ἀλ-
λ' ἡ πρώτη ταύτων ἀντιστρέφως ἀμφοτέραι δὲ
ἐξήχθησαν καὶ ἐναπεισθῆσαν ὅπου καὶ αἱ λοιπαὶ
ἐπιγραφαί, ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῆς μητρο-
πόλεως.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΒ'

...ΓΙΑΝΟΙΚΕΤΟΦ...
...ΠΑΝΔΑΜΑΤΟΡ...
...ΙΤΡΕΕΜΕΤΑΡ...
...ΜΑΧΙΑΙΔΑΜΑ...

Ἦτοι³

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη¹ ἀναγράφεται ἐπὶ τμημα-
τικῇ μεμβρανῇ ἡμερῶν μόνον πανταχόθεν, ἐ-
κτισμένην ὅπουθεν τῶν ἀγίων τοῦ ἱεροκατασκευῆ
τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ἐπιγραφμένου Περπα-
τῆρος, κατύθεν τοῦ χωρίου Γ. καὶ ἐναπύθη
δὲ, ὡς καὶ πολλὰ τοῦ τῆς Νέστορος ὅπου ὑπάρ-
χουσιν ἐκκλησίαι, ὑπάρχουσιν ἡμερῶν ἀρχαίων
δύο.

1) Τῆς Β' μ. Χ. ἱεροκατασκευῆς ὡς ἐκ τοῦ
σχήματος τοῦ Κ. — Σημ. Σ. Α.

2) Ἀνακλήσεις Σ. Α.

3) Τῆς Γ' μ. Χ. ἱεροκατασκευῆς ὡς ἐκ τῶν
χαρακτῶν Α. Κ. Μ. Ν. Γ. Ε. — Σημ. Σ. Α.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΓ'.

...ΡΑΦΗΙΚΑΙ...
...ΝΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΟ...
...ΙΣΑΣΘΑΙΤΩΛΙΑ...

Ἦτοι

...[τοδε τὸ ψήφισμα
ἀναγνώσει] (ν) καὶ [παρέχειν μὲν τὴν
ἀρχήν] ἐν ταμίᾳ τὸ [ἀναγκαῖον ἀνά-
λωμα

εἶτα δὲ μετ' ἰσασθαι τῷ λογισηρίῳ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη, ἀποτελούσα προθέλωμα
μέρος ψηφίσματος τοῦ ἐθνικοῦ, εὑρίσκεται ἐπὶ τμη-
ματός μαρμαρέου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου Κέ-
στρου, ὅπου ἡ ἀρχαία πόλις καὶ ἡ ἀκρόπολις.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΔ'.

...ΣΧΙΝ...
...ΠΣΑ...
...ΟΝΥΣΙΟ...
...ΟΣΠ...
...Ο...

Ἦτοι

Δισχ(ν)ήν...
ἐπαίνε[σαι]...
Διονυσίοις...
...οσπ...
...ο...

Ὡς αὕτως καὶ ἡ παρούσα ἐπιγραφή¹, ἀποτε-
λοῦσα μέρος ψηφίσματος εὑρίσκεται ὅπου καὶ ἡ ΚΓ'.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΕ'.

...ΟΙΤΥΛΟΥ·ΘΡΑΣΙΠΠΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΖ'.

...ΙΙΩΙΙΔΟΙΙ...ΒαΙοδΓ...ΟC
...ΜΔΝSΗΛΜΔΛΑΠΙΝΝΥΤΟCΔΝΗΡCΥΝΓΔ...
ΗΜΕΤΕΡΩΤΩΔΕΦΡSΡΙΩΕΟΝΜΝΗΜΔΝΕΘΗΚΕ...

- 1) Ἀναγνώρισις Σ. Α.
2) Τῆς Β' μ. Χ. ἐκτονταετηρίδος, ὡς ἐκ τοῦ
σχήματος τοῦ Κ. — Σην. Σ. Α.
3) Τῆς Β' μ. Χ. ἐκτονταετηρίδος ὡς ἐκ τῆς

...ΣΤΡΑΤΟΚΛΕΟΥC
ΧΑΙΡΕCΤΡΑΤΟCΧΑΙΡΕCΤΡΑΤΟΥ
ΔΕΙΡΑΔΙΩΤΗΣ...

Ἦτοι

Οἰτύλου, Θράσιππος
...Στρατοκλέους
Χαίρεστρατος Χαίρεστράτου
Δειραδιώτης...

Ἡ προκειμένη ἐπιγραφή¹ κεῖται ἐπὶ κί-
νος ἐκ πεντάκτους λίθου ἀκανακίμου, ἱστανίμου
νῦν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ τῆς Μονῆς τοῦ ἁγίου
Κωνσταντίνου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Κς'.

† ΓΕΩΡΓΙΟCΔΡΟΜΟ
ΚΑΤΗΣΟΠΑΛΑΙ
ΟΛΟΓΟΣΕΤC ΔΝΘΝ

Ἦτοι

† Γεώργιος Δρομο-
κάτης ὁ Παλαι-
όκλητος, ἔτους 6959² Νοεμβρίου.

Ἐπὶ μαρμαρέου ὀγκώδους τετραγώνου, ἔχον-
τος μήκος ἐν 1,10 τοῦ μέτρου, πλάτος δὲ
0,50. Τὸ μέγεθος τοῦτο, καθὼς καὶ ἄλλα
παρόμοια, ὡν τὰς ἐπιγραφὰς ἰδημοσίευσεν πρῶ-
τος μὲν ὁ ἀξιωματικός ἐκ-βολομαίος, ἑπτακαὶ
ὁ κ. Α. Κοττα, ἦτο ἐκτεθένον ἐν τῇ φρουρῇ,
τῇ ἐπὶ τοῦ χωρίου Κέστρου, ὅπου ἐν καταπαύσει
μετηλύθη καὶ ἐτίθη ὡς ἀπομνημόνιον τοῦ ἀρχι-
ερτικοῦ συνθρόνου ἐν τῇ ἱερᾷ τῆς ἐκκλησίας
τοῦ χωρίου Κέστρου, κατὰ τὴν ἀναμνημόνιον
τοῦ ναοῦ.

στοιχείων Π, Ξ. — Σην. Σ. Α.

1) τῆς Β' μ. Χ. ἐκτονταετηρίδος ὡς ἐκ τοῦ σχή-
ματος τοῦ Κ. — Σην. Σ. Α.

2) 1450 μ. Χ.

Ἦτοι

Μανουὴλ μάλα πινυτός ἀνὴρ σὺν γα[μετῇ]
ἡμετέρῳ τῷδε φρουρῇ ἐὼν μνημ' ἀνέθηκε.

Ἦτοι

Ὁρ[α] μέγιστε κ[α]ὶ μεγαλ[ό]τερον,
πῶς εἴν νύματι πάντα [θεοῦ] κεῖται
καὶ ἐν ἐρ[ε]β[α]λου στήμη τ[ε]ρ[μ]έ[τε]ται.
Μέγιστον [ἐτεροῦ] τοῦ το'
5. ἐπιδρομῶν βαρβαρ[ων] ἀπ[η]λ[η]λ[α]ξας,
ἡμῶν βο[ν]θ[ε] κ[α]ὶ ἐρ[ε]ανὸν ἀντιλ[η]-
[πτωρ,
οἱ πολέται μέγα φρονήσαν[τε]ς, τοῦ το
ἐβ[ε]λων τὸ ἐνομ[α]
Κούρο[ν] [α]λ[α]τοῦ,
10. ἐν πελ[α]γ[ε]ῖ πλεῶν[ων] Αἰγ[α]ίου,
ἐπ[ὶ] τ[ῶν] [α]ν[τ]ι βαρβαρῶν ἐπιδρομον,
τάς οἰκ[ί]ας ἡμῶν ἔσωσε,
τῇ τῆς [θεοῦ] [α]λ[α]τοῦ βο[ν]θ[ε]α
καὶ μετὰδοσ[ι]κῇ συνεργεῖα.

Ἐπὶ τμήματος μαρτύρου ἀμκαταγχαμένου,
μέτους μὲν 0,50, πλάτους δὲ ἀνωθεν μὲν 0,47,
κατωθεν δὲ 0,25, πάχους δὲ 0,12, εἰρήθη
ἐκτισμένον ἀνωθεν τῆς πόλεως τοῦ ἐξωκαλλήσιου
τοῦ Προδρόμου ἐν τῇ χωρίῳ Σχαινοῦδι, ἐν τῇ
ἐνορίᾳ Βουνέρι, τῇ καὶ ἀρχαιοτέρῃ. Τὸ ἐξωκα-
λλήσιον ἀνεκτίσθη οὐκ ἀπὸ πολλῶν ἐτών· πῶθεν
δὲ ἀρθῆναι ἢ πού εἰρήθη ἐκτίσθη ἐκεῖ, οὐδὲς
ἔτι ἀνέστη καὶ εἴπερ ἡμῶν. Μάρτυν ἐκτίσθη-
μαι ἐν ταῖς κρήναις τοῦ ἐπὶ τοῦτον τμήματος. Ἡ δὲ
ἐπιγραφή προέβηκεν ἐπὶ ἐπὶ μισσηνικῆς ἐπο-
χῆς, ἐπὶ ᾗ οἱ Σαρακηνὸι ἐδωκένοντο τῆς νή-
σου, ἢ δὲ περὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἢ στρα-
τηγῶν τινος ἀπ' ἄλλου τοῦ κινδύνου καὶ τοῦ
κατακτείνεσθαι τῆς ἡμετέρας.

Ὁ Ἰβήριος βασιλεὺς.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΗ.

... ΑΜΕΓΙΣΤΕΚΙΜΕΓΑ ...
... ΝΝΕΥΜΑΤΙΠΑΝΤ'ΑΝ ...
... ΘΑΛΗΜΒΟΤΙΓΜΗΤΕΤ ...
... ΜΤΕΓΙΣΤΕΤΕΡΟΤΗΓΟ ...
5. ... ΒΑΡΒΑΡΑΠΗΛΑΚΔΤΟΣ ...
... ΙΩΝΒΟΗΘΕΚΙΟΡΦ ...
... ΦΡΟΝΗΣΑΝΤΟΣΤΣ ...
... ΟΩΝΤΟΟΝΟΜ ...
... ΚΣΠΜΕΤΟΧ ...
10. ... ΓΠΠΛΕΤΑΙ ...
... ΟΠΟΤΟΝΓ ...
... ΣΙΝΟΙΚΙ ...
... ΘΟΚΟΒ ...
... ΑΤΔΟΤΩ ...

1) 1442 μ. Χ.

2) 1439 μ. Χ.

1) Αναπλήρωσις Σ.Δ.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΤΗΣ ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

Ὁ κ. I. Βαλαάνης ἐκ Κερκασίντης ἐκινου-
ποίησι, πρὸ τινος κ. αὐτῷ, τῷ Συλλόγῳ τὰς
ἐξῆς ἐπιγραφάς, προερχομένας ἐκ τῆς Κομμαίας
καὶ τῶν γυναικῶσιν καὶ ὄσων. Ὡς δεικνύται
ἐν τῇ ἐκτίσει του, ὁ πρῶτος λαβὼν ἀντιγράφη
ὅπ' αὐτοῦ τοῦ κ. Βαλαάνη, τῷ καὶ λοιπῇ ἐπι-
γραφαὶ ἐλήφθησαν παρὰ τινος μελὸς τοῦ ὅστις
εἶδεν αὐτὰς διαρρέοντες ἐκ Κερκασίν. Εἰς αὐτὸν
στὸν, ὅτι ἐν Ρωσσίᾳ ἀπασα αἱ ἀρχαὶ ἀντὶ τῆς,
ὡς τις ἀνακαλύπτει σχεδὸν καθ' ἡμέραν, πύθ-
νται ἀμέσως ἐν τοῖς Μουσείοις καὶ δημοσιώου-
ται ὑπὸ τινων περιουσιῶν. Εἶναι λοιπὸν πολὺ
πιθανόν, ὅτι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπιγραφαὶ δὲν
διέρχοντο τὴν προσοχὴν τῶν ἐκτὸς ἀρχαιολό-
γων, ἐνῷ ἐν τοῖς τοιαύτοις εἶδους συγγραμμάτοις,
τοῖς ὑπάρχουσιν ἐν Κων/πόλει, οὐδεμία μνεία
γίνεται περὶ τούτων. Ἐνῷ δὲ τῆς σπουδαί-
ουτος αὐτῶν ἐροῦν, ὅτι δὲν ἤθελον εἶσθαι πέν-
τη ἀνωρεύειν ἢ ἀνακτῶσιν αὐτῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Α'.

ΘΕΑΡΤΕΜ
...ΙΕΔΕΟΥ
ΙΝΕΠΟΥΛΙ
...ΕΥΧΗΝΠΔ
5. ...ΕΝΟΚΛΗ
...Ρ.ΤΟΤΟΕΥ
...ΑΜΕΝΟΤΕΥ
ΧΗΝΚΑΙΤΣ
10. ΤΕΛΟ ΕΤΥ
ΧΑΕΝΤ
ΕΤΕΙΛΥ

Ἡτοι

Θεῶν Ἀρτέμι-
δι Μεδιού-
στη Νεωσίου
κατ' εὐχὴν, Π[αρ-

5. θενοκλή[ς
Ἀντί[ρωτος εὐ-
ξ]άμενος εὐ-
χὴν καὶ τῷ
τελο[ς] ἐτυ-
10. χα ἐν τῷ
ἔτει λυ

Ἡ παρούσα ἐπιγραφή, ὡς λέγει ἑξῆς. Βαλα-
άνης, εὐρέθη πρὸ τριῶν περιουσιῶν ἐν Ἀγρω-
κόσῳ, θύει καμένη παρὰ τὸν Τάναϊν ποτα-
μὸν πλησίον τοῦ Ροστόφ. Ἡ πωρία λίθος, ὄψους
πλ. 0,80, πλάτους δὲ 0,52, ἔκαστο πρὶν ἐν
περὶ ταχίσιαται περιέχοντι ἑτέρον τι κτίριον κα-
τεροῦσας, ὡς κατέκον. ἔθεν καὶ μετακίνηθη εἰς
Ταργάνων. Αἱ ἐπιγραφαὶ αἱ προερχόμεναι ἐκ
τοῦ στομίου τοῦ Τανκίδος εἰσὶ σπάνιαι. Ἐν τῷ
Corpus Inscriptionum ἡτοι τοῦ Βερολίνου ὑπάρχου-
σαν ὀλίγαι μόνον ἐν τῷ ἀριθμῷ 2132 h καὶ
εἰς τοὺς ἐπομένους ἀριθμούς, ἐντάσσεται εἰς τὴν
ἀριστερὰν ὄχλην τοῦ ἡτοι ἐν τῇ θύει τῆς
ἀρχαίας πόλεως Τανκίδος. Ἀκρίτως καὶ ἡ ἡ-
μιτέρα ἐπιγραφή προέρχεται καθ' ὅσον ἐκ τῶν ἐ-
ρμηνειῶν ταύτης τῆς πόλεως.

Ἡ χρονολογικὴ ἐποχὴ, εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ
ἔτος λυ, εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ Κιμμερίου βεσπόρου¹,
ἧτις συμπίπτει πρὸς τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους
297 π. Χ.², ὥστε τὸ ἔτος λυ=450 ἀντιστοι-
χεῖ πρὸς τὸ ἔτος 133—134 μ. Χ. Ὁ χαρα-
κτὴρ τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς συμφωνεῖ
ὁλοσχερῶς πρὸς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Ἡ θεὰ
Ἀρτέμις, εἰς ἣν εἶναι καθιερωμένη ἡ ἐπιγραφή
αὕτη, ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ
Σαρκιστῇ καὶ παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῆς Θουρ-
κίης. Ὁ μῦθος τοῦ Ὀρίστου καὶ τῆς Ἰριγενείας,
τὰ νομίσματα καὶ ἄλλαι μαρτυρίαι, πάντα ταῦ-
τά εἰσι ἀρκούντως γνωστά. Ἀρχικῶς ἡν θεῶ-

1) Κοινὸς Στέφανος τοῦ Καρδὸς ἡ Γαλιζ Αεβ.
2) Eckhel, D. N. V. B¹, 381.

ἦτοι

Μ[α]ρ[χ]ίω (Ο)ύλ(ω) Πα[ρ]θ[ε]-
ν[ολ]κεί

της τῶν αὐτοχθόνων βαρβάρων· ἡ δὲ λατρεία τῆς ἑωρὸς περιλήφθη καὶ ἐξημερώθη παρὰ τῶν ἀποίκων Ἰωνῶν, οἵτινες συνιστάσαν τὴν θεότητα ταύτην μετὰ τῆς μεγίστης θεᾶς τῆς Ἑρῆς. Οὕτως ἔχοντες ἐπιγραφὴν τῆς πόλεως Παντοκράτου καθήμενόν· Ἀρτέμιδι Ἑρσείῃ.¹ Ἐν ἄλλῃ ἐπιγραφῇ τῆς πόλεως Φαναγοράς ἡ Ἀρτεμὶς εὐρεται φέρουσα τὸ ἐπίθετον Ἀρροτέρα.² Ἰδού δι' περὶ τούτου πῶς ἀπορρίνεται ἡ Στράβων· «Χερσόνητος ἐν ἡ τὴν Παρθένου ἑλάν, δαίμωνός τις, ἥς ἱπώνυμος καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ πρὸ τῆς πόλεως ἐστίν, ἐν σταδίοις ἑκατὺν, ἠκαλειμένη Παρθένος, ἔχον νύκν τῆς δαίμονος καὶ ζῆαντος.»³ Τὸ ἑρὸν αὐτὸ κατεστέρηται ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Θεοδοίου. Ἰδού δι' ἡ δὴ ἡγεῖται ἡ ἐν τῷ μονογράφι τῷ ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου κατὰ τὴν 22 Δεκεμβρίου «Μέγας τοῦ ἀγίου ἱεροκράτορος Καπίτωνος, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ Χερσόνος. Οὕτως ἐπὶ τῆς βασιλείας Θεοδοίου τοῦ Μεγάλου ἀπερίσταν εἰς Χερσόν, πλεῖς ἀρχαῖος Ἀθέρου τοῦ ἱεροκράτορος καὶ καταλείβει τὴν πόλιν ἑλάνην, τὴν εἰς ἡ Χερσὸν πιστὴν ἰδέναι τὸν λαόν. Ἦν δὲ ναὶς εἰς τὴν Χερσόν τὴν Παρθένον ἐκδόσαν λεγόμενος. Καὶ βουλόμενος αὐτὴν καταλῆσαι καὶ ἀντ' αὐτοῦ ναὶς ἀπέστειλε τὸν ἀγίου ἀποστόλου Πέτρου ἐποιήσας καὶ τοὺς ἀδελφούς ἐπὶ τὴν ἐπιγραφήν αὐτῆς. Ὁ ἀγίος Καπίτων κατ' αἶψαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἰουδαίων εὐεργετῆς εἰς τὴν κλῆμον καὶ εὐεργετῆς ἀδελφός. Ἐκ τούτου τοῦ θαύματος πισθίνοντες πάντες οἱ περιστώτες ὑπέκλινον τὴν νύκτα ταύτην καὶ ἀλλοθινὴν πιστὴν καὶ τότε ἐκτελέσαν τῶν ἐκδόσαν τὸν ναόν. Ἀν καὶ οἱ παρ' ἡμεῶς οὐδὲν ἀναγίγνωσκον περὶ τούτου, εἶναι ὅμως ἀναγινώσκον, ὅτι ἡ Παρθένος αὕτη, ἥτις προσωποῦται δαίμων, εἶναι εἶδος τῆς σωθικῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἐπίσης εἶναι ἐνδεχόμενον ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ καθαρῶσαντος τὴν ἐπιγραφὴν Παρθενολίης (σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ Ἡρακλῆος, Πυθολίης), ἀναγίγνωσκαι εἰς αὐτὴν τὴν θεάν. Εἰς τὴν αὐτὴν Χερσόναν εὐρίσκοντες τὸ αὐτὸ ὄνομα.⁴

σχ. 1.— ΑΡΧ.ΩΘΥΑΠΙΩΠΑΝΘ ΟΚΛΕΙ

- 1) C. I. G. 2104 b.
- 2) Ad. 2117.
- 3) ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, Γ', 4.
- 4) C. I. G. 2098.

καὶ οὐκ Παντοκράτης, ὡς ἵσταναι ἡ σοφὴ ἐκδότης τοῦ C. I. G. Τὸ αὐτὸ δ' ὄνομα Παρθενολίης εὐρεται καὶ εἰς τὴν πόλιν Οὐλίαν.⁵

Ἀλλ' ὅπως ἀξιοσημείωτον, τούτο εἶναι τὸ ἐπώνυμον ὅπερ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ εἶναι ἡ θεὰ. εἶναι εἶναι ποσὶς ἐπ' ἀνάγκῃς καὶ ἀναρῶμεν τὰ ἀναριθμητὰ χωρία τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν, ἐν οἷς οἱ θεοὶ προσωποῦνται μεθίσταντες, μεθίστανται τοῦ τσιούτου ἡ τσιούτου μέρους, τῆς τοιαύτης ἡ τοιαύτης τέχνης, π. γ. «Ζεῦ, Ἰθύνει μεθίσταν.» «Πάν, Ἀρακλίας μεθίσταν.» «Ἀρροδίτη, Σαλαμίνος μεθίσταν.» ἡ «Φοῖβος, ἀεὶ μεθίσταν.» «Ἀρτεμὶς, τοῦ μεθίσταν.» «Ἀγνὴν ἐπίσης περὶ τῆς αὐτῆς εἶναι ὅτι ἡ λέξις αὕτη, καὶ τοῖς ποιητικῇ, διατρέθηται οὐχ ἥτις ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἐν τῇ πόλιν λόγῳ· οὕτως εὐρίθη ἐν Σάμῳ ὁρῶμεν φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «Ὅπως τῆς αὐτῆς Ἀθηνῶν μεθίσταν.» ἐν δὲ χαλκῶν πινακίῳ, ἀνακαλυφθὲν ἐν Δωδώνῃ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Καραπάνου καὶ δημοσιευθὲν παρ' αὐτοῦ,⁶ ἀναγινώσκοντες τὰ ἑξῆς· «Ζεῦ, Δωδώνης μεθίσταν, τούτῃ σου δάμον πέμπω παρ' ἡμεῶν, ὅπως ἀπαριθμῶμεν ἡμῖν πόλεος ἑξῆς στήγους τῆς Πυλῆος.»⁷

Ζεῦ ἀνα Δωδωνῆν, Πέλαγον, τῆλός καί τις
Δωδωνῆς μεθίσταν διαγινώσκον.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπόλυτος γρηγορὶς ταύτης τῆς λέξεως χωρὶς προσθήκης ὀνόματος τούτου ἡ ὀνομαστικὴ τέχνης, εἶναι ἀνὴν παραδείγματος, ἑκατὸς μὲν τινος ἐπιγραφῆς τοῦ ἐν τῷ κίμωλῳ Βασίλειῳ Παντοκράτορι.⁸ «Θεῖς Ἀρροδίτη Οὐρανίᾳ Ἀνατολῇ μεθίσταν.» ἔνθα ἡ ἐκδότης καὶ τοῦ Καραπάνου τῆς ἀναλογίας, τῆς ὅποιας εἰρημὶ ἀναρῶμεν, ἔχει ὅμως εἰσὶν συμ-

- 1) Ad. 2090.
- 2) ΟΜΗΡΟΥ, Ἰλ. Β, 234.
- 3) ΠΙΝΔΑΡΟΥ, Ὀλ. Γ, 161.
- 4) ΟΜΗΡΟΥ, Ἑρμῆος εἰς Ἀρροδίτην, 4, 4.
- 5) ΚΑΛΑΜΑΧΟΥ, ἀνθ. 5.
- 6) ΕΥΡΩΠΩΤΟΥ, Ἰσπιδ. 167.
- 7) C. I. G. 2246.
- 8) C. KARAPANOS, Dodone et ses ruines (Paris, 1878. 2. Τμή. 45v) Pl. XXII.
- 9) ΟΜΗΡΟΥ, Ἰλ. ἀνθ. 6, 424.
- 10) C. I. G. 2109 b.

πεπληρωμένη τὴν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ὑπερ-
τρακαμένην λέξιν μελίσση, ἐπὶ μόνον ἐπὶ
τὴν ἀντιγραφήν τὴν ἀνακρίτου τῆς λέξεως, ὅπερ
ἐστὶν ἰδιωματικὴ τῆς ἀρχαίας ἰωνικῆς διαλέκτου,
οὕτως ἔχει εὐρίσκει τις ἐν τῇ ἀντιγραφῇ νεω-
τέρας ἑλληνικῆς, καθ' ἣν ὁ ἀντιγραφὴς ἀντικατέστη-
σεν τὴν ἰωνικὴν διάλεκτον.

Ὁμοίως δ' ἀπορῶ τὸ ἄλλο ἐπιθετικὸν ΝΕΩ-
ΟΥΓΙ, ἐν ᾧ μάλιστα ἐκρήματα ὑπερπληροῦσαν ἐκ-
ήγαγον. Ὁ δὲ τύπος δευτέρου, ἀν' ἡ ἀντιγραφή ἔ-
χει πιστὴν, φησὶ περιόριστος, διότι ἡ ἰωνικὴ τῆς
ἀρχαίας ἀπαιτᾷ τὸ σύνθετον ῥῆμα ἀντιγράφω,
ἡ δὲ γραμματικὴ τὴν ἀντιγραφὴν παραδέχεται τὸν τύ-
πον δευτέρου ἀντὶ τοῦ πρώτου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Β'

Ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ἀντιγράφεται ἐν Κερταίῳ,
ὠρεσίᾳ ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Μεγαλάτου.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΕΚΠΡΟΓΟΝΩΝΒΑΣ
ΝΒΑΣΙΛΕΑΜΕΓΑΝ
ΜΟΝΙΟΥΓΛΙΟΝΡΗΣ
ΙΝΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ
ΡΩΜΑΙΟΝΕΥΣΕΒ
ΩΣΤΕΛΕΞΕΙΝ
ΘΥΜΟΝ

Ἦτοι

Ἀγαθὴ Τυχῆ.

Τὸν ἐκ προγόνων βασι-
λέων βασιλέα μέγαν Τι-
βέριον Ἰουλίον Ῥωμαίου
φιλοκαίσαρα καὶ
ὡς τελευτᾷ
προθύμην

Γνωστὸν πέντε βασιλεῖς φέροντες τὸ
ὄνομα Ῥωμαίου, ἐξ ὧν τρεῖς ἱσπανικοὶ
κατὰ τὴν Α' μ. Χ. ἱκανοὶ τετιμῆται, ὡς δὲ τί-
τατος κατὰ τὴν Γ' ἱκανοὶ τετιμῆται. Εἰ καὶ
οὐκ ἀναμφισβήτητος ἐστὶν ὁ παλαιόγραφικὸς χαρακτῆρ
τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ὅτι ἀν' ὅσον ἀνα-
κρίτου ἀποδοθῇ ὡς τὸν τελευταῖον Ῥωμαίου-
τον, οὕτως ὅσον ἡμεῖς εἶναι βέλτερον εἰς τὴν

τῶν τριῶν ἀντίκ. Ἀντιλήρωσις τὰ ὀνόματα καὶ
τοὺς τίτλους κατ' ἀναλογίαν ἄλλων ἐπιγραφῶν.
Οἱ βασιλεῖς, καίτοι ὑποτίθεται τυγχάνοντες
τοῖς Ῥωμαίοις αὐτοκράτορες, ὅμως πηγόντο
ἐν τῇ τιτολογίᾳ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίου,
ὡς καὶ τὰ παρῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ'

ΓΑΣΤΕΙΣΚΑΙΑΔΕ
ΟΙΚΟΡΗΓΙΩΝΟΣΧ
ΠΡΟΣΘΕΜΜΕΝΗΔΥΝΕΤΩΦ
ΣΥΜΒΙΩΙΚΟΥΡΙΑΔΙΩΤΕΣ
ΝΥΝΔΕΜΟΝΕΙΣΑΙΔΟΣ
ΣΕΜΝΗΝΘΥΣΙΑΤΕΡΑΚ
ΘΑΥΜΑΣΙΟΥΣΠΑΤΡΑΣΜ
ΑΙΔΙΟΥΤΥΧ· ΥΡΝΚΗ

Ἦτοι

Γάστεις καὶ Ἀδεῖ
οἱ Χορηγίωνος χλαίρατε
Πρόσθε μὲν ἔδωκεν
συμβίωιν κουριδίωι τίςσαρα καὶ δέκα ἑπ-
τά, σὺν δ' ἐμὲν εἰς Ἀἰδοῦ δέμας συγερὸν δε-
κάμον ἔλαβεν
σιμνὴν, θυγ' αἰτέρα καὶ γαμετήν προλι-
θαυμάσιου πατρός μου Ἰπὸν
αἰδίου τοῦ υἱοῦ

Τεμάριον τι ἐπιτιμῆται ἐπιγραφῆς τοῦ ἀ-
δελφίου Γάστεις καὶ Ἀδεῖ . . . υἱὸν τοῦ Χορη-
γίωνος. Ἐγόμεν ἔδωκεν ἐπιγραφῆς ἡ-
μέτερος τοῦ Παντακαπάλου, αἰτίας ἀπαντῶν-
ται ἐν τῇ σπουδαίᾳ συγγραμμῇ τοῦ κ. Kai-
bel περὶ τῶν ἡμετέρων ἑλληνιστῶν ἐπιγραφῶν.
Τὰ ὀνόματα Γάστεις καὶ Χορηγίον ἀμφοτέρω-
ται παρὰ Böckh¹⁾.

I. MORITZMANN.

1) C. I. G. 2123, 2124, 2130, 2108.
2) Ἠδωκεν: Ἀδελφῶν — Σημ. 2, 4.
3) Epigrammata Graeca ex lapidibus collecta.
ἐν Βερολίῳ, 1878, ἀριθ. 250—52, ἀλλ' αὐτοὶ εἰν
ὁμοιογενεῖς εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν τῶν λειψύ-
ων. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ μέρος οὕτως μένουσιν αἱ
πραγματικαὶ ἡμετέρες τιμῆται, πραγματικαὶ μόνον
παρὰ τοῦ υἱοῦ τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ὅστις ἦν ἑγγραμ-
μα καὶ μετὰ θανάτου κατέλιπε θυγάτηρα ἑλληνιστῆ.
4) C. I. G. 2130, ἀριθ. 30.—2131, ἀριθ. 43, 4.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΩΝ ΕΜΜΕΤΡΩΝ

ΚΡΤΖΙΚΗΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Α'.

... ΦΡΟΔΙ·ΑΣΝΑΟΣ·Σ·ΙΜ·ΥΠΕΛΑΣ
... ΝΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑΤΟΝΠΟΘΩΝΙΔΡΙΝ
... ΔΕΠΙΔΙΕΡΩΣΙΝΟΥΚΕΤΕΡΠΟΜΑΝ
... ΑΣΠΙΛΕΝΝΕΟΙΣΙΝΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
... ΝΤΙΜΙΜΟΥΤΥΜΒΟΣΕΥΧΑΡΑΚΤΕΧΕΙ
... ΝΙΣΕΙΜΕΜΩΜΟΣΑΝΤΙ...ΕΤΑΙ
... ΕΝΝΕΠΩΝΕΡΑΙΝΟΣ...ΔΡΕΠ...
... ΜΑΤΡΟΔΩΡΟΥΘΡΙΣ·ΣΜΕΝΕΚΡΑΤΗΝ

Ἦτοι

Σός, Ἀφροδίτ]α, νάος [ἐ]στ]ι] μ]ε]υ π]ε]λας
Ποθώ]ν Ἀνακράοντα τόν πόθων ἰδριν
Ἐγώ] δὲ π]ο]τ]ο]ύ]σιν οὐκ ἑτερπόμεν
Τά δ'] ἀσπίλ' ἐν ἑσ]σιν Ἀφροδίσεια
5. Σοὺ ἀντίμ]ι' ὁ πόντος εὐχάρακτ' ἔχει
Ἄμα κ]ρίσι με μώμος, ἀντίτ]άσσ]εται
Καλ' ἐνέπ]ων ἑπαινος, ἴδον ἑ]βρεπ]έν
Ὁ] Ματροδωρου [ἀ]λλ' ἴδον Μενεκράτην.

Ἐπὶ μεμαρμένης πλάκῃς, ἰχθυόσας μὲν μέσας 0,59, ἐντεταγμένους δ' ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς πλευρᾶς τοῦ τόλγου χριστιανικοῦ τινοῦ καὶ, τιμωμένοι ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τραχίδος καὶ κειμένοι ἐπὶ γυλῆρου ὅρμα ἀνυψωμένοι πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τοῦ χωρίου Μικανιάνας τοῦ παρὰ τὴν Κόζικον, ἀναγνώσκαι τις τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, ἥς ἀντίγραφον ἀπεστάλη πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς Σύλλογον ὑπο τοῦ κ. Γ. Γ. Κόζικου.

Εἰς τὴν ἀναπλήρωσιν δ' αὐτῆς ὠδηγήθημεν τὸ μὲν ἐκ τοῦ ποσού των ἐν ἑκάστῃ σειρᾷ στοιχείων, ἀπὸ 26 μέχρις 29 τὸν ἀριθμὸν, τὸ δ' ἐκ τοῦ μέτρου, ὅπως, φαίνεται, ἰαμβικὸν τριμέτρου.

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης (σ. χ. 1) μαθηθάνομεν τὴν ὑπορὸν καὶ τινος τῆς Ἀφροδίτης, ἐν Κόζικῳ σκευόμενου, ὅστινος μίλιν οὐτὶ παρὰ τοῖς συγγράμμοις οὐτὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μετράσις ἀνυψώσκειν διότι γνωρίζομεν καὶ τοῖς

τῆς Ἀφροδίτης ἀνδραμόνους καὶ ἀλλοχοῦ μὲν μέλιστα δ' ἐν Πάφῳ τῆς Κύπρου¹, ἐν Πανόριμῳ τῆς Σικελίας², ἐν Κυθέραις³, ἐν Ἀμαργῷ⁴, ἐν Κνίδῳ τῆς Καρα⁵, ἐν Βολαντίῳ⁶, ἐν Ἀβύδῳ⁷, ἐν Ἀρταχῇ τῆς Μιθιλάς⁸, ἐν Μεγάροις⁹, ἐν Ἐρμιόνη τῆς Ἀργολίδος¹⁰, ἐν Κορίνθῳ¹¹, ἐν

- 1) STRABONOS, A. 14. — ANTON. "Τριπὸς εἰς Ἀφροδίτην" 59, 60.
- 2) ΣΤΡΑΒΩΝ, "Ἀποσπασμ." 6. — ANTON. Περὶ ἑσπερ. A. 2.
- 3) HAZANOT, Γ. 1.
- 4) C. I. G. 2264 B.
- 5) ANTON. "Εσπερ." 13. — ANTON. Κισσῶν 2.
- 6) ANTON. "Ἀνὰ δὲ Βοσπόρον (ἰσ. C. 10) schen. Paris, 1874. 401. s. 16, 24.
- 7) ANTON. Γ. 1.
- 8) STRABONOS, H. 343. — ZENOΦONOTOS, "Ελλην. κισσῶν. E. 2. 16.
- 9) HAZANOT, B. 10. 11.
- 10) ANTON. Γ. 2.

Και ταῦτα μὲν περὶ τῆς λέξεως λέγομεν. Περὶ
δὲ τῆς ἐπιγραφῆς, καθ' ἣν ἔγραψεν οἱ τῆς ἐ-
πιγραφῆς ἑαυτὸν χαρακτὲρ, ἀναβέβαιον ὅτι τε

τοῦ ὅρου τῶν στίχων καὶ ἐκ τοῦ σχήματος
τῶν γραμμάτων Π. Σ ὅτι ἴσθι αὐτὴ τῆς Β'
π. Χ. ἐκτονταετηρίδος.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Β'.

α.

ΜΕΝΑΝΔΡΕ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΚΑΜΟΛΗΧΑΙΡΕ

1. ΠΑΙΔΟΚΟΜΗΣ ΑΜΕΝΗΠΟΣΙΔΩΝΙΟΝ ΗΤΑΛΑΠΕΝΘΗΣ
ΗΝΔΡΩΣΕΙΣ ΑΙΔΗΝ ΜΟΣΧΙΟΝ ΥΙΟΦΙΛΟΝ
ΕΛΠΙΔΑΣ ΕΘΕΜΕΝΗ ΠΥΡΙΛΙΤΑΦΩΝ ΔΕ ΠΙΤΕΚΝΩΙ
ΥΨΗΛΗ ΤΟ ΠΑΡΟΣΚΑΙ ΦΡΟΝΕΟΥΣ ΑΜΕΓΑ
5. ΝΥΝ ΟΛΙΓΗΚΑΙ ΑΠΤΑΙΣ ΕΝΙ ΠΕΝΘΕΣΙΝ ΩΒΙΘΝΗΤΩΝ
ΑΣΤΑΤΕΝΙ ΠΤΗΝΗΚΕΙ ΜΕΝ ΕΥΠΡΕΤΥΧΗ
ΜΟΙΡΑΛΥΓΡΑΜΗ ΠΩΜΕΒΙΟΥΣ ΧΕΔΟΝΕΝ ΔΟΘΕΙΒΑΝΤΑ
ΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΥΣ ΗΓΑΙΔΑ ΟΔΟΜΟΥΣ
10. ΤΗΚΡΑΝ ΔΑΜΦΙΤΑΦΟΙΣ ΙΝΕΘΗΚΑΤΟ ΜΗΤΕΡΑ ΠΕΝΘΕΙ
ΚΩΦΑΛΙΘΟΙΣ ΚΩΦΟΙΣ ΔΑΚΡΥΑ ΜΥΡΟΜΕΝΗΝ
ΚΟΥΦΙΣ ΩΔΕΤΑΛΑΙΝΑΝ ΟΣΟΝ ΧΡΟΝΟΝ ΕΙΣΟΝΑΡΗΚΩΙ
ΗΣΙ ΔΑΝΤΙ ΧΑΡΑΣ ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΡΣΥΕΤΑΙ

β.

ΠΟΣΕΔΩΝΙΕ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΗΡΩΣΧΑΙΡΕ

1. ΟΥΠΟΤΕ ΓΗΡΟΣ ΨΥΝΟΣ ΝΕΚΥΩΝΤΑΦΟΣ ΟΥΔΟΠΡΟΜΟΙΡΗΣ
ΘΝΗΣΚΩΝ ΜΗΤΡΙΦΙΛΗΤΕΡ ΠΝΑΔΙΔΩΣΙΝ ΑΧΗ
... ΠΛΑΔΑΠΟΣ ΤΕΡΝΩΝ ΜΕΛΕΑΤΟ ΠΙΚΡΑΤΡΟΦΗΩΝ
ΠΕΝΘΕΑΚΑΙΣ ΤΟΝ ΑΧΑΣ ΜΟΣΧΙΟΝ ΑΙΝΟΤΑΤΗ
5. ΗΡΕΜΑΚΩΚΥΣΕΙ ΠΑΡΕΜΟΝ ΔΟΜΟΝ ΟΙΑΤΟ ΜΟΥΝΟΥ
ΛΕΙΠΟΜΕΝΗ ΤΕΚΝΟΥΚΕΚΟΜΕΓΩ ΔΕ ΤΕΦΡΗ
ΤΗΛΥΓΕΤΩ ΠΙΠΤΑΙ ΔΙΠΤΑΛΓΕΑΚΩΚΥΣΑΣ
ΜΗΤΗΡ ΕΙΝΟΔΙΗΝ ΤΗΝ ΔΑΝΕΡΩΝ ΚΕΛΙΘΟΝ
ΤΕΡΜΑ ΔΑΝΕΙΗΡΟΝ ΓΗΡΩΣΙ ΔΕΝ ΗΡΑΜΕΝΑΝΔΡΟΣ
10. ΟΛΒΙΟΣΟΣ ΤΟΙΟΥ ΠΡΩΤΟΣ ΕΘΗΗΣ ΚΕΤΕΚΝΟΥ

γ.

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΑΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΟΚΑΙ ΕΡΟΝΕΙΚΗΣ
ΜΕΛΑΤΤΙΝΗ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ
ΧΑΙΡΕ

Ἡ τῶν

α'.

Μένανδρε Μενάνδρου
Κάμορε, Χαίρε.

1. Παιδοκομῆσμένη Πωσιώνιον ἢ ταλαπενθῆς
ἄνθρωπος εἰς Αἰδῶν Μόσχιον υἱὸν φίλον,
ἐλπίδας ἐνδεμένη, πυρὶ καὶ τάρῳ ἡ δ' ἐπὶ σέκῳ
ὀψήλη ἢ πᾶρος καὶ θρονουσα μέγα,

5. νῦν ὀλίγη καὶ ἄπαις ἐνὶ πένησιν. Ὡς θνητῶν
ἀστατ', ἐνὶ πτηνῇ κείμενη, λυπρῇ, τῶχῃ!
Μοῖρα λυγρὰ, μήπω με βίου σχεδὸν ἐνδοθὶ βάντα,
εἰς ἀπαραίτητους ἤγ' Αἰδᾶο δόμου,
πικράν δ' ἀμφὶ τάρουσι ἐθῆκατο μητέρα πένητι,
10. κοῦρά λιθοῖς κοροῖς δάκρυα μυρομένην
κουρίζω δὲ τάλαιναν ὅσον χρόνον εἰς ὄναρ ἔγω,
Ἦως δ' ἀντὶ χαρᾶς δάκρυα πορσύνεται.

6.

Πειθεῖονι Μενάνδρου
πρῶτος, χαῖρε.

1. Οὐποτε γὰρ ἄνθρωπος νεκῶν τάρος, οὐδ' ὁ πρὸ Μοίρης
θνήσκων, μηδὲ πρὶν τελευτᾶ διδῶσιν ἄχρη,
πρὸς ἡλὰ δ' ἀπὸ σπέρτων ἡμελλετο πικρὰ τροφῶν
πένητα καὶ στερηχάς· Μεσχίον αἰνοτάτη
15. ἥρεμα κωκύσει παρ' ἑλόν δόμου, εἰ ἀπὸ μῆνου
λειπομένη τέκνου, κλέον· ἐγὼ δὲ τέφρῃ
τηλυγέτην ἐπὶ παιδὶ πανήγεια κωκύσασα
μήτηρ, εἰσοδίτην τήνδ' ἀνέχεαι λίθων,
τέρμα δ' ἀνειρητὸν γῆρας ἰδὼν ἡ γὰρ Μενάνδρος
10. ὀλβιος, ὅς τοιούτῳ πρῶτος ἐβησε τεκνῶν.

γ.

Ἀσκληπιάδας Ἀσκληπιάδου
ὁ καὶ ἱεροναίχης,
Μελίτινῃ Ἀσκληπιάδου,
χαῖρε.

Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ἀπὸ στοιχ. α'. καὶ β'. επι-
γραφῶν κεκαρμέναι εἰσὶ δύο ἀνθήματα, ἀ-
ριστοῦ μὲν τοῦ ἑρῶντος στίχου ἐκ δάκρυς
μετὰ ταινιών, δεξιὰ δὲ ἱππεὺς νέος ἀγένης
χλαμυδιστὴς, ὅτε φέρων χλαμύδα διὰ πόρεως
ἐπὶ τοῦ δεξιῦ ὤμου προσεστραμένην εὐσιος, ὥστε
ἡ δεξιὰ χεὶρ ἦν ὅλως ἀκαλυπτος, ὅπῃ δὲ τὴν
χλαμύδα χιτῶνα ἀνερμύσχαλον, μέγιστον τῶν γο-
νῶντων διπλῶντα καὶ διὰ τῶν ἐπὶ τῆς ὀπίσθου
προσδεδυμένων ἡ ἱππεὺς οὗτος ἐπαδύκων σφαι-
ρῶντος ἱππου, συγκατα αὐτὸν χαλινῷ διὰ τῆς
δεξιᾶς χειρὸς, περικυλιβήτα δ' ὑπὸ παιδὸς
ἐρῶντος ἀνερμύσχαλον χιτῶνων καὶ δέσμων
ἐκδοῦν ἱστρημένον ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ τῆς ἀ-
ριστοῦ γροῦς.

Ἡ επιγραφή αὕτη ἐστὶν ἐπιτύμβιος Πασανδ-
νίου¹ τίνος, αἰῶς τοῦ Μενάνδρου² καὶ τῆς Μο-
σχίου³. Ἰστί δὲ τὸ Μοσχίου, καίτοι οὐδετέρου

γίνους, ἀλλ' ὄνομα γυναικός, ὅπως τὰ ὀνόματα
Ἀθλῆων, Ἀρτέμιον, Ἐλάριον, Πύλλιον, Λύ-
ριον, Μόστιον, Φιλημῆτιον, ὅπως ὑπεκαριστικά
ὄντα ἰδιόθεν συντίθεται τὰς επιγραφάς.

Ἐκτέρον τῶν δύο πρώτων μέρων τῆς επι-
γραφῆς ταῦτες ἐστὶν ἐπιγραμμὰ ἁρμολογίαν
τὰ μέτρα καλῶς ὄντος· τὸ ὅρος τοῦ μέρους ἡμι-
τάσιον ποιητικῇν ὑπερβαίνει ἀλλὰ καὶ ἀναμάρ-
τους ἀνερμύσεων ποιητῶν. Πρῶτος ὡς ἀληθὲς
παρίσταται ἡ τοῦ παιδὸς μίαν παραμυθῶντος
κατ' ὄναρ τὴν μητέρα, ἥτις, ὅλα τοῦ ὕμνου
ἐξηγρημένα, τῆς ἡμῶν ἡδὴ ὑποθεσασίας, εἰς
δάκρυα διαλύεται ἐπὶ τῇ ἀπαισίᾳ τοῦ τέκνου
αὐτῆς.⁴

Κουρίζω δὲ τάλαιναν ὅσον χρόνον εἰς ὄναρ ἔγω,
Ἦως δ' ἀντὶ χαρᾶς δάκρυα πορσύνεται.

Πόσον δὲ ἀπαρξιακῶς ἡ ἰδέα τῆς μητρὸς
ἐν λίπυς γρησσοσύνης καὶ μακαρίζουσας τὸν

1) Επιγραφή Β' α'. στίχ. 1.

2) Επιγραφή Β' ε' στίχ. 4.

3) Επιγραφή Β' α' στίχ. 3, 2, στίχ. 4.

4) Επιγραφή Β' α'. στίχ. 11—12.

σκληρόν κούτος Μένανδρον ὡς τελευτήσκατα πρὶν ἢ ἰδῆν τὸν θάνατον τοῦ περιληγμένου υἱοῦ¹

Γίγας δ' ἀνὴρ ἐγὼς ἴδον ἢ καὶ Μένανδρος
δίδως, ὃς τοῦ πρῶτος ἐδοῦκε τέκνον.

Ἐὰ δὲ τῶν σπασιῶν ἐπιβήτων τὸ μὲν κάμμορος²—κακὸς κάμμορος, δόσσινος, ἀναγκινύσκειται παρ' Ὀμήρου³

Ἦσαν τέκνον ἰδὼν περὶ πάντων κάμμορος φῶτων
τὸ δὲ ταλαπενθή⁴—καρτερικὴ ἀπάντ' ἐπίσας παρ' Ὀμήρου⁵

Εἰ δ' αὖ τις βάλῃσι θῶν ἐνὶ σπασί πόντῳ,
τλήσεται, ἐν στήθεσιν ἔρπον ταλαπενθή/α θυμέν
τὸν ἱπικρά⁶—παρχόγολος, παρὰ Τερεντίου

Amatores mulieras sunt, non facile haec ferunt
καὶ παρὰ Κ. Κέρων⁷ *Amariorem me senectus*
facit.

Ἄλλο δ' πάλιν ἐπιβητὸν εἰσὶν ἡ δίδωσι τὸν
λόγον δικτὶ καὶ ἐκ τῆς ἐνὶ πόντῳ τὴν ἱπ-
γρῶσιν ἐπὶ τῇ κατὰ πλευρᾷ τῆς λάρνακος
οὐχὶ δ' ἐπὶ τοῦ ὀπίσθεν πύματος· διὸ τὴν
πλευρὰ ἐκείνη ἦν ἐστραμμένη πρὸς τὴν θάλα-
σσαν καὶ ἡ λάρνα ἐστραμμένη πρὸς τὸν αἰθέρα.

Φαίνεται δ' ἐπὶ τῇ σκαρὸς τῆς ἀνακτὸς παρ-
μην οὐ μόνον τὰ ὄσα τοῦ Ποσειδῶνος, υἱοῦ τοῦ
Μένανδρου, μετὰ τῶν τοῦ Μένανδρου τούτου,
οὐ κατὰ τὴν ἐπίσας Μένανδρος, ἀλλὰ καὶ τὰ λάρ-
νακων λάρνακα· διὸ τὴν ὡς ἀνωτέρω μὲν ἐστρα-
μμένη, μετὰ τῶν δὲ ἐπὶ τῆς λάρνακος γόγης ἐστρα-
μμένη καὶ παρ' αὐτῷ ἔρποντος υἱοῦ
σκληρῶν, ὁ υἱὸς Ἀσκληπιάδου, ὁ ἱερὸς,

ὅστις κατὰ πόσον πιθανότητά ἐπέθη ἀκολού-
θως ἐν τῇ αὐτῇ τῶν περὶ τὸν Μένανδρον λάρ-
νακι μετὰ καὶ τῆς Μελιτινῆς, ὅστις, ὡς ἐκεί-
νῃ, θεαγὰς τοῦ Ἀσκληπιάδου.

Καὶ τὸ μὲν ὄνομα Ἀσκληπιάδης ἦν σύνθετος
ἐν Κωζῷ¹, τὸ δ' ἐπιβητὸν ἱερὸν² ἐμφανίζει
ὅτι ὁ Ἀσκληπιάδης ἦν κυρτὸς τῶν ἱερῶν ἀγώ-
νων, ἡμῶν δηλονότι ἢ πύθων ἢ ἱσθμίων ἢ
Ὀλυμπίων· ἀλλὰ τίνας ὄρα γὰρ τῶν τοιοῦτων
τοῦτων; μᾶλλον τῶν πύθων, ὡν γίγας ἦν Ζί-
φρανος ἐκ Ὀδάρης³, οὗτος καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας
πλακῆς ἀπεικονισμένος, ἀγώνισμα δὲ ὁ ἱπο-
δρομία⁴, ὡς ἐνταῦθα, ἐνθα κελυτίζοντα, ἦτοι
ἐρποντες, βλέπομεν τὸν ἱερὸν⁵ Ἀσκληπιάδην
ἐπὶ αἰλῶτος, ἔρποντος δηλονότι σταδίουδρομῆ-
σαντος⁶.

Εἰς τὴν ἱσθμὴν δὲ τοῦ Ἀδριανοῦ (117—
138 μ.Χ.) ἀνέκομεν τὰ ἡμετέρας ἐπιγράμματα,
ὡς περιληγόμενα τὴν λῆξιν ἥρα, τὸ σχῆμα
τοῦ γράμματος Α καὶ κόσμον γλυπτὸν ἐπὶ τῆς
πλακῆς· γνωστὸν δὲ ἐπὶ καὶ τὰ τρία ταῦτα
εἰς σφύδρα τῆς ῥωμαϊκῆς ἱσθμῆς⁷. Εἰς ταῦτα
δὲ προσθετὸν τὸ κῆρον ὄνομα Ἀσκληπιάδης,
ἐπερ ἐπὶ νομισματοῦ τῶν Κωζικῶν Νευαίων
ἀναγιγνώσκεται⁸· ὁ δὲ τίσις Νευαίων ἀπει-
κλήθη τῇ Κωζῷ ἀπὸ τοῦ Ἀδριανῶς καὶ μετῴ-
κισται⁹.

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

1) Ἐπιγραφή Β. Γ. στίχ. 9—10.

2) Ἄδρ. ἐκ 498.

3) Ὀδάρ. Α. 215.

4) Ἐπιγραφή Β. α. στίχ. 1.

5) Ὀδάρ. Ε. 228.

6) Ἐπιγραφή Β. α. στίχ. 9.

7) Ἀδ. Ἀδριαν. 18, 21.

8) Ἐπιγραφή Β. Γ. στίχ. 6.

1) MIONNET, *Médaillles Grecques*. II. 534, 591.
— *Adt. Supplement*. E. 312, 5. 214 —
KOYMANOV, *Archeol. Epigraph. Epitaphici*.
19, 16, 1920.

2) S. C. 250, NERO. 25.

3) *Adt. Epitaph.*, στίχ. 1, 436.

4) *Adt.* 432.

5) *Adt.* 444.

6) KOYMANOV, *Adt.* στίχ. 1, 43, 434.

7) BOLLIN, *Médaillles Grecques*. n. 300, 43.

8) 188.

9) TERTIEN, *Adt. Médaillles*. n. 168.

ΔΙΟΜΗΝΗΣ ΕΠΑΡΧΟΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ.

(566—574).

Πρό καιρού αὐτῆς καταδαρσθῆ μέρος τοῦ νοτίου ἰστωίου παρὰ τοῖς τοῦ ἑβδόμου ἰερείοις, ἔκλι ὅπου ὁ κληρὸς ἐκνεύσῃ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας κύριος ἡ ἀποστάτης τοποθετεῖται τὴν δυσωμένην Κερασιόρτην. Ἀνευρίθησαν ἔκλι πλίνθοι τινὲς λίαν ἐνδιαφέρουσιν ὅντιν τῶν ἐγκαταρκυμένων τύπων, εἰς τινὲς, κατὰ τὰ φανόμενα, φέρουσιν οὐ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἱπποστατόντων τῶν κατὰ τὸν ἐνθλδὸς τύπους. Μάλιστα περὶ τῶν ἱπποστατοῦντων εἰς ἄλλην ἀκριβεστέρην κρινόν, παραφρασεύον τὴν πλίνθον, ἥτις μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ Διομήδους. Ἐκτὶ δὲ αὐτῶν:

+ΔΙΟΜΗ
Α
ΑΝΔΣ ΙΕ
Πηλ
Διομήδους
Ἰνδ(κτ)ιον ΙΕ.

Καθὼς οὖν γνωρίζω ὁ Διομήδης αὐτὸς ἀναγράφεται τρίς ἐν τοῖς συγγραμμάτι τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας ἢ ἐν ἀποτ συζυμένους μνημείοις.

α) Ἐν ἔτει 573 (Ἰνδ. ζ') καὶ ζ' ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δίδωκεν Ἰουστινῆς Β' ὁ Ἡρξζὺ σὺν κατὰ τῶν Σαμαριτῶν πρὸς τὸν ὑπαρχον τοῦ πρακτικῶν Διομήδην.

β) Ἐν τῷ μελοδοβοῦλλω τῆς συλλογῆς μὲν περιγράφεται ὅτι ἐν τῇ περιοδικῇ τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου, ὁ ἴδιος Διομήδης τιτολορεῖται ἀνδραγαθὸς ἀπὸ ὑπάρχων καὶ γυναικὸς ἀρμυραρχοῦ τῆς ἀποθλῆκας Τύρου. Ἀνωθεν τῆς ἐπαρχίας εἶναι ἐκτετατωμένη οἱ πρωτομὲν τοῦ βασιλεύοντος Ἰουστινίου, τῆς συμβίου αὐτοῦ Σοφίας καὶ τοῦ καίσαρος Τιβέριου, ὥστε πρέπει νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τῆς Π' (574) ὡς τῆς III' Ἰνδικτιῶνος (578).

γ) Ἐντὶ τὴς πλίνθος, ἀνακαταρτοῖς ἐκ βλζαν

τινῶν ἱερείων ἐν τῷ κἀπὶ Ἀγιάδ Μπῆς (Ἰνδ. ζ') τοῦ τμήματος Βαγιαζήτ), παρὲν τὴν ἐπιγραφὴν ἡ ΕΠΙΔΙΟΜΗΔΟΥΣΕΠΑΡΧΟΥ (καὶ ἐν μονογράμματι ΡΩΜΙΚ. Ο κύριος Διομήδης περιγράφεται τούτων ἐν τῇ Revue Archéologique. Πιθανόν ἐπὶ ἰδῷ εἰσάγειτο τὸ λατριν τοῦ Ταύρου τὸ δημισιον, ἰδρῶν παρὰ Ἰουστινίου Β' κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοφάνους².

Ἐκ τούτων συμπαίρνει ἐπὶ ἡ πλίνθος τῆς Κερασιόρτης ὅτι καὶ ἐπὶ τὸν Διομήδην τούτων, τὸν ὑπαρχον τῆς πόλεως χρηματισάμενος ἐν τῷ πρώτῳ ἐπὶ Ἰουστινίου τοῦ Θερακῆς. Ἰουστινῆς Β' ὁ Ἡρξζὺ ἐνθρονίσθη τῇ 14 Νομβρίου Ἰνδ. ΙΔ' π. 565. Ἐν τῇ χρονογραφίᾳ τοῦ Θεοφάνους³ ἀναγράφεται μὲν ἐπὶ αὐτοῦ τῷ (α) ἐπὶ Αἰθιοπίας καὶ ἐπὶ τῶν Ἀντιόχου καὶ ὁ Ἀδδῖος «ἱπάρχος τῆς πόλεως» ἐπιβούλευσαν τῷ βασιλεὶ Ἰουστινῶ, ὁ μωσθέντες δι' ἀπὸ τῶν ἐξου.

Τὸ ἐν τῇ γυναικὶ τῆς πλίνθος ἐκτετατωμένην Δ. περιγράφεται ἀνακαταρτοῖς τὸ πρῶτον ἱτος τῆς βασιλείας. Ἀδδῖος ὁ ἱπάρχος ἀπελευθερώσθη ἐν μηνί Ὀκτωβρίῳ, ἀρχόμενος αὐτῆς ΙΕ' Ἰνδικτιῶνος, ὡς ἐπὶ δὲ λήγοντος τοῦ α' ἱτους τῆς βασιλείας Ἰουστινίου τοῦ Θερακῆς. Ἐκ τούτων πρέπει συμπαίρνει ἡ ΙΕ' Ἰνδικτιῶν καὶ τὸ Α' ἱτος ἐπὶ τῆς πλίνθος. Ἐξάγεται καὶ ἐκ τῶν μνημείων ἐπὶ Διομήδης ἀναγορεύσθαι ἱπάρχος τῆς πόλεως ἐν μηνί Ὀκτωβρίῳ ἢ ἀρχῇ Νομβρίου τοῦ 566 ἱτους, ὅτι ἦτον ἀρχὸς ἱπάρχος ἐν τῷ 573 καὶ ὅτι μετὰ τὴν συμβασιλεύειαν Τιβέριου, ἦτοι μετὰ τὸ 574, προσέλαβε τὴν διοίκησιν τῶν πόλεων τῆς Παλαιστίνης.

Τὸ ὄνομα τοῦ διευθύνοντος τοῦ Ἀδδῖου ἐκτετατωμένη παρὰ τοῖς χρονογράφοις, ἰσχυρὸν δὲ μνημονεύει τὴς διηγήσεως περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἱπάρχου ἐν

1) Ἐτος 1876. σ. 260.

2) Εἰδ. Βόννης. Τόμ. Α' σ. 375.

3) Αἰτ. σ. 373.

4) MURALE. Chronographia Byzantina. Τόμ. Α' ἐν σφ. 560.

ΧΡΥΣΟΒΟΥΛΑΔΕΩΣ

ΤΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΡΩΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΚΑΠΗΝΟΥ

(ἔτος 924)

Ὁ σοφὸς νομομαχὸς C. E. Zachariae a Lingenthal, ἐν τοῖς πρὸς τοὺς τῆς σπουδαίου-τάτης αὐτοῦ συλλογῆς τῶν χρυσοῦν τῶν βυζαντινῶν αυτοκρατορῶν, ἰδμεν αὐτὸν τὸ ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ρωμανοῦ τοῦ πρώτου ἀντιπρίν-βιβιν τῷ 924 μ. Χ. χρυσοῦν ἐν ὅτιο τῆς ἐν ἁγίῳ Ὁρί Μονῆς τοῦ Σηροπολίτου, ὡς ἀντίγραφον μὲν κατὰ τὸ 1744 ὁ βίσιος πρίν-βιβιν τῆς τοῦ Ἀθωνος Gregorovic Barski, κατὰ τῆς διὰ J. Müller ἐν τοῖς Historische Denkmäler in den Klöster des Athos, τοῖς ἐκδο-θεῖσιν ὑπὸ τοῦ Fr. Mildosich².

Πρὸς τὴν δὲ ἐκδόσιν τῶ καθ' ἑμὲς Συλλογῇ ἐκ Τραπεζούντος ἀντιγράφων χρυσοῦν τινός, καὶ κοινωπυθίντος τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐπιτρο-πῇ, ἐντέλλεται ὅπως ἐρευνήσαντες αὐτὸ σημειώ-σωμεν τὰς διαφορὰς αὐτοῦ γραφῆς κατ' ἀντα-ράχην πρὸς τὸ παρὰ τῷ κ. C. E. Zachariae a Lingenthal. Ἐνεκεν δὲ τῆς πληθὸς καὶ τῆς σημαντικότητος τῶν παραλλαγῶν, ἐκρίναμεν χρῆσθαι ὅπως ἐκδώσωμεν μὲν τὸ τραπεζούντιον ἀπόγραφον, ὡς ἡμῖν ἐπιστάλλει, καταλίπωμεν δ' εἰς τὰς ὑποσημειώσεις τὰς τοῦ ἑκχρησίου ἀπογράφου διαφορὰς.

Ἐν ὁνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Πιῶ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΡΩΜΑΝΟΣ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αυτο-κράτωρ Ῥωμαίων.

Ὁ πάντων τῶν ἀγαθῶν παροχὴς¹, καὶ τῆς ἐρατρὸς καὶ ἀοράτου κτίσεως τεχνουρ-

γὸς κατ' ἀρχὰς ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀ-θάνατον· αὐτὸς γάρ ὁ τοῦτο σκοπὸς, ἐν ὁ-ποιοῦ, σύνθετος ὢν, ἐν ἑαυτῷ τῶν ἀπλου-στέρων ἀγγέλων εὐρίσκειται¹, καὶ δοξάζει τὸν εὐεργέτην· οὐχ ὅτι δοξῆς ὁ πλάστης ἰδεῖτο παρὰ τοῦ πλάσματος· ἀνεκδοῖς γάρ· ἀλλ' ἵνα τὸ πλάσμα δοξᾷ ἐριμολο-μένην ἐπιτρέψει² τῷ πλάστῃ, δικαίως πλη-ρωθῇ δοξῆς, καὶ τοῖς ἀγγέλλοις ὁμοιος³ γέ-νηται· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ⁴ οὐρανοῦ ἀντιγὸς ἐπὶ πτωκεῖ ὁ πρώτως δημιουργηθεὶς, ὁ πῶς τῇ ἀπλοσῇ τῇ χαίρων, οὐκ ἀνίσχετο βλέ-πειν τῇ αὐτῇ ἀπλότῃ σιμνύνεσθαι τὸν πρῶτον⁵ ἄνθρωπον, καὶ πλάσματος ἀν-τιστρώφους αὐτίκας, ὑποβύβριτας αὐτὸν γε-νίσθαι θεόν, διὰ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως ὑποκυκλίσας ἐξήρπεν εἰς γῆν, καὶ ὁ πῶς ἐλευθέρων ἐκεῖτο πῶς, καὶ λύτην ἀξίον οὐ σμικρᾶς τὸ δὲ χεῖρος⁶, ὡς τοῦτο μῆτε δύναμις ἢ ἐπανορθώσεως πῶποτε⁷, τῶν γάρ ἰδεῖτο μέσων ἔλθειν εἰς τὸ πρῶτον ἀ-ξίωμα· ταπεινώσεως μὲν, ἀντὶ προτέρας⁸ ἀλαζονείας· ὑπακοῆς δὲ πάλιν, ἀντὶ προ-τέρας⁹ ὑπακοῆς· καὶ τελευταῖον τοῦ θα-νεῖν ἑτοίμως ὑπὲρ τοῦ γένους, καθ' οὗ προ-τερον αὐτὸς ἀπατηθεὶς ἱεραξεν· ὁ δὲ ὀφεί-λῃ οὐ μόνον αὐτὰ, ἀλλ' οὐδ' ἀποστήναι τῆς ἁμαρτίας ἡδύνατο. διότι κατ' ἀρχὰς

1) Novellae Constitutiones (Lipsiae, 1857 8ov) σ. XXVII.
2) Slavische Bibliothek (in Biber, 1851. 8ov) A' σ. 123
3) Sic τὸ ὄνομα (παρὰ Zachariae).
4) ἀποσπῆς (αὐτ.)

1) εὐρίσκειται (παρὰ Zachariae)
2) ἐπιτρέπειν (αὐτ.)
3) ὁμοιος
4) τῆς
5) λ. πρῶτον
6) λ. τὸ δὲ χεῖρος
7) ποτέ
8) προτεράς
9) παρακοῆς

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ II' ΤΟΜΟΥ).

αὐτὸν πλάσας Θεὸς τριςυπόστατος, πάλιν αὐτὸν¹ ἰουσιτερον ἐμνημόνευσε, καὶ κατελήθων αὐτὸς ὁ τοῦ Θεοῦ μονογενὴς υἱὸς ἐκ τῶν πατρικῶν ἀπεριγράπτων κόλπων, ὑπὲρ ἀνθρώπων ἀνθρώπος γίνεται, ὃ καὶ παντὶ τῷ εὐσεβοῦντι χρίστος ἵστίον ἀπαράειττον τὴν λατρευτικὴν ἀποδέμειν προσκύνῃσιν, καὶ παντοδαῖς ἀμείβεσθαι δωρεαῖς κατὰ δύναμιν, σῶματι καὶ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ· σῶματι μὲν ὁσμημαίαι καὶ κοινῇ, καὶ ἰδίᾳ ὕμνῳ, εὐλογοεῖν² τὴν πρὸς τὸ ἀνθρώπειον φθλὸν αὐτοῦ³ μακρυθυμίαν τε καὶ πηδμεμονίαν, ψυχῇ δὲ τοῦτον ἀδικηλείπτως ὡς Θεὸν λατρεύειν, καὶ καρδίᾳ τὸ κάλλιστον ὧν ἔχει καὶ τιμιώτερον⁴ αὐτοπροαιρέτως προσάγειν τῷ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων μόνῳ αἰτίῳ καὶ γὰρ ὅτι διὰ τοῦτο καὶ ὁ σὸρος τοῦ παλαῖ Ἰσραὴλ ἡμεῖς νομιθέτης· ἐν τῷ σπύσματι σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ταῖς λέξεσι⁵ σου καὶ τῇ φωνῇ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ, οὐκ ὁδῶν τὸ ἀνθρώπινον μου κενός,⁶ δηλοῦν ὡς διὰ τοῦ μόνου ἀγκυλῇ τὸν Θεὸν ὁδοῦσθαι· ἐπεὶ καὶ τῶν τῶν αὐτὸς μόνος ἀλαθῆτος ἔκαστος⁷, τοῖς ἀρεῖν ἐνίπρη τοῦτῃ χρίστος εὐσεβίαν ἀπασιν ἀνθρώποις, πολλὰ μᾶλλον τοῖς δι' αὐτοῦ μέγα δυνάμει, καὶ ταῦτα δοῦναι ἑκκα, τῇ μὲν ὡς πηλαπλάστου⁸ ἐρείλαιου χάριτας τῷ τῶν ἀνθρώπων δεσπότη, αἵ καὶ τῶν ἄλλων εἰς ἡμᾶς τοὺς παρ' αὐτοῦ τιμωμένους· τῇ δὲ καὶ αὐτῶν ἄλλων ἱσομένων ἀρετῆς κανόνες καὶ εὐσεβείας ὑπογραμμοί· τοῖς αὐτοῖς δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ ὑπερῶν μνηστῆρα καὶ παρθένον, τὴν θεοτόκον Μαρίαν, τιμᾶσθαι χρειαῖν, ὡς πάντων οὖσαν πρόξενον σωτηρίας ἁλλὰ ὅτῃ καὶ μετ' αὐτὴν τὸ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ πανσιθέσιμον ἔσθλιν τιμῇ, τίτον τε καὶ προσκυνήσιον περὶ τούτου καὶ γὰρ φησὶν ὁ προφητῆνας Δαβὶδ· ὠβόσθαι Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ προσκυνεῖτε τῇ ὑπο-

πόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὅτι ἅγιός ἐστι.⁹ διὰ τοῦτο¹⁰ καὶ ἡ εὐσεβὴς βασιλεία μου, κηδομένη τοῦ ὑπάρχου, καὶ τῶν περὶ αὐτῶν¹¹ ἀπάντων ποιουμένη τῇ¹² πρόνοιᾳ· ἐπεὶ ἡμεῖς ἑλληνὶ καὶ βαρβαρὸν παντὶ, μέχρις αἵματος ὑπὲρ τῶν ἐμοφύλων ἀγωνίσασθαι· νῦμος δὲ Θεοῦ πάλιν τούτου θεοειδέστερος καὶ λαμπρότερος, ἑκαστον αὐτὸν παρακαλεῖσθαι ὑπὲρ ἑτέρου· δίδοναι· ἡρώδεσσι τὸ κράτος τῆς εὐσεβοῦς βασιλείας μου ὑπὲρ τῶν μοναχῶν¹³ τῆς περὶ τὸν¹⁴ Ἀθω σιδασμίας μονῆς τῆς αὐδεῖμου βασιλίδος Πούλχεριαν τῆς παρθένου ἀνακύνουσθαι· τῇ τειχό¹⁵ καὶ γὰρ εὐρὺν αὐτὴν τοσοῦτον κατεδρασιμένην, καὶ πάντῃ διατεταμένην, ὡς τὰ ἐν ὁδοῖσι τείχεσσι φαινόμενα· τοιαυτὴ τις¹⁶ ἦν καὶ ἡ τῶν ἱερατῶν¹⁷ ἀθλητῶν ἁγίων μου Τεσσαράκοντα σιδασμίας μονῆς, ἡ ἐπαλαι μὲν τοῦ Χειμαῖου, νῦν δὲ Σηροποτάμου ἐπικατημένη, ὡς¹⁸ μὲν ἐρωώμα τείχεος φαίνεσθαι πρὸς τῆς παλαιανίας χερσὶς Ἰσραηλ(ίτου). ἁλείπτῃ δὲ καὶ συνεργῇ ἐπὶ¹⁹ τοῦτο χρησαμένη ἡ ἡμεῖς βασιλεία τῇ ὑπᾶτοι τῶν ρηλοσφῶν, εὐσεβιῶν Παύλῳ τῇ²⁰ Σηροποταμῇ, Θεοῦ συναροσι καὶ χαριτί, ἡμεροδομησιν παρκατεγῆτε καὶ λίαν περικαλή, καὶ περὶ αὐτοῦ οἴκου ἐμμεγέθους, καὶ τείχεσσι ὑψηλῆς,²¹ οὐκ ἐν ἑσθλῇ τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ πολὺ βελτίονα καὶ θαυμασιώτερα, ὡς²² εἶναι μοναχῶς καὶ εὐσεβῶν ἀνδράσιν

- 1) αὐτόν
2) εὐλογοεῖν καὶ ὠβόσθαι
3) αὐτοῦ
4) σπύσματι
5) λέξεσι
6) κενός
7) ἑκαστος
8) πηλαπλάστου
9) Εἰσελθὲν κτ' ἱδ' ἀν' οὐ
10) εὐσεβίαν
11) πηλοπλάστου

- 1) φωνῇ
2) τῇ φωνῇ
3) αὐτοῦ
4) αὐτοῦ
5) αὐτοῦ
6) αὐτοῦ
7) αὐτοῦ
8) αὐτοῦ
9) αὐτοῦ
10) αὐτοῦ
11) αὐτοῦ
12) αὐτοῦ
13) αὐτοῦ
14) αὐτοῦ
15) αὐτοῦ
16) αὐτοῦ
17) αὐτοῦ
18) αὐτοῦ
19) αὐτοῦ
20) αὐτοῦ
21) αὐτοῦ
22) αὐτοῦ

13) αὐτοῦ

ἀσφάλεια, μεγαλοπρεπὴ μὲν τῇ θέῃ, τοῖς δὲ λογισμοῖς διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς εὐδοκίαν· ὡς ἀρετὴν ἀτεχνῶς χαρίζεσθαι· μανθάνει καὶ γὰρ Χριστὸς ἔστιν, ἧς οἱ αἰσθητοὶ καὶ νοητοὶ λόγοι ἀδυνατοῦσι σπαραξάει τὰ ἐν αὐτῇ, πρεβάτα, ἐξεργασμένη δ' αὐτὴν εἰς κλίμα· καὶ μέγεθος οὐ το τυχόν, ἀντιγεῖρα περὶ τὴν πυργίαν, ἠκοδόμησα ξυνώνας, γὰρ ἀποκρίναται καὶ νοτοκομεία συνίστησα, ἐν γὰρ καὶ παρακλητρία δώδεκα τὸν ἀριθμὸν ἐξεργῶσα, καὶ ἀναθήματα πολλὰ, ὡς εἶπε, καταπελούτιστα, ἀλλὰ ὅτ' καὶ μετὰ παρρησιαῆς παρουσίας τὸν ἐγκαινισμὸν αὐτῇ δόξατα, ἐπεὶ δὲ μετὰ τὸν ἐγκαινισμὸν καὶ τὴν καθέρωσιν τοῦ ἁγίου ναοῦ, καὶ τὴν ἐπ' αὐτὸν τοῦ ἁγιωτάτου Οἰκουμένου Πατρὸς μου, κυρίου Θεοφύλακτου, ποθεινοτάτου υἱοῦ τῆς βασιλείας μου, καὶ τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς τῆς βασιλείας μου· τὸ καταθέμενόν τε πληρώσας· διανοήτην· ἐπεὶ ταῖς τούτου θεοπισθίαν εὐχαρίστησιν ἡγιασθῆν, καὶ κληρώσῃν, ἀνέλαβον ἱμαῖτον, διεκρίνον τὸ

ποιητέον, εἰσῆλθον μετ' οὗς ὄλγων μου συγκαλητικὸν καὶ μαρτίστων ἐν τῇ θεοσαυροφυλάκῳ τῆς βασιλείας μου καὶ τῶν τιμῶν ὑψίων τοῦ ζωοποιῶν Σταυροῦ τοῦ μέγιστον πάντων καὶ θεοματός ἀξίων εὐρών, (φέρει γὰρ εἰσέτι ἐν αὐτῇ) τὰ τοῦ δεσποτικῶ πάθους μνημόσυνα, μίαν πάντων ἡλῶν ὁπῆν, ἀφ' ἣν ἡ ταπεινὴ σὰρξ τοῦ Κυρίου μου περιεπάρη, καὶ τὸ καθάρσιον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἥτοι ἡ λιβὰς τοῦ παναγίου κατεκινώθη αἵματος, ὅπως ἔχον κατὰ τῶν ἐγκαρσιῶν καὶ τοῦ ἱστοῦ ἐως τὸς πηγῶς καὶ μίαν παλαιστής, πλάτος δὲ ὡσεὶ δύο δακτύλων, καὶ βάθος ὡσεὶ δακτύλου, ὀλύνει δὲ τὸ πᾶν αὐτοῦ ὡσεὶ θραγμαῖς ἐκτόν, καὶ ἀνὰ χεῖρας λαβὼν τὸν ἅγιον τοῦτον ἠθασαυρόν, τὴν φρικτὴν σημεῖαν τοῦ οὐρανίου βασιλείως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐπέθηκε ταῖς τοῦ δεσποτικῶ ἀργμασιν Παύλου τοῦ Σπρωπνομηνοῦ ἁγίας χερσίν, ὅπως εἴη, ἐως ἂν ἔλθῃ ἡ Κυρία, ἀναφαιρέτων ἀνάθημα τῇ ἐνθεῖνι σεβασμιωτάτῃ μονῇ τῆς βασιλείας μου, ἐροισάμενος αὐτὸ μετὰ καὶ ἑκκλησιαστικῆς καὶ στρατιωτικῆς προπομπῆς, ἵνα ἀποδέσῃσι ταῦτα ἐνδὸν τοῦ ἁγίου βήματος πρὸς ἁγιασμὸν καὶ σφριγῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἡμῶν πόμην. ἀλλ' ἐπεὶ τούτου χάριν ἱκανῶς ἦτε συγκλητὸς καὶ ἄνδρ' τοῦ δημοσίου εἰδετο ταύτης μὴ ἀποτυχεῖν τῆς οὐρανίου

1) τῇ ἐν ἀκτῇ ἀνέχοντος χαρίζεσθαι διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς εὐδοκίαν (ἀντ.)

2) πρεβάτα διὰ τοῦ βελήτους λουναίου Πατρὸς μοναχοῦ καὶ περιεπάρη εὐδαίῳ ποιμαίνοντα, καὶ διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀντιλήψεως ἀδελφείας εἰς τὸν ἱερόν καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν μελότητων ταῦτων περιβεβέντων ἡμελείστα, τὸν τῆς κρείττης ἐγκατεῖναι καρπὸν ἐπὶ μίᾳ γλυκύστατῃ καὶ ἐν τῇ τῆς Ὑποτακτικῆς θεότητος κερματὶ ἐνταύριστα καὶ ὅλης γαλαξίας ἐν ταῖς καὶ ἐπὶ ἐπὶ αἰωνίαν, χωρὶς ἐνδομήσεων πνεύματος καὶ ματαίων διαλογισμῶν αὐτῶν γούν ἀντιδύον, τὸν οὐδὲν πεπρωτόν, ἐπὶ πύλιναις ζῶντα, τὸν Κύριον δουλεύοντα, τῇ ἐλπίδι γαλιόντα, τῇ ὁλβίᾳ ὀνειμένον, τῇ προπομπῇ περιεπάρησιν, ταῖς χερσίν τῶν ἁγίων ἀποστολῶν, τὴν εὐλογίαν ὁμοῦς αὐτῶν κατὰ τὰ ἀπὸ λόγων Ἡγ. π. Πωμ. III [2] ἐν τῇ γρηγορητικῇ καὶ νοτοκομείᾳ μετὰ καὶ δύο καὶ ἑκατα παρακλητῶν συνίστησα. (ἀντ.)

3) διὰ τὴν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκτελεσθῆναι τῇ βασιλείᾳ μου κατεκινώσας, ἀλλὰ (ἀντ.)

4) ἐγκαινισμὸν (ἀντ.)

5) ἁγιωτάτου Πατρὸς μου κυρίου Θεοφύλακτου (ἀντ.)

6) πνευματικῶν μου πατέρων (ἀντ.)

7) κατὰ θυμὸν (ἀντ.)

8) ἀποκρίναται ἐκτόν (ἀντ.)

9) ἐκείνη (ἀντ.)

10) εὐχαρίστησιν ἡγιασθῆν (ἀντ.)

11) ἡμεῖς, ἡ πρὸς ἡμᾶς τὸν εὐδὸν καὶ εὐδαίον τοῦ Θεοῦ διεκρίνον (ἀντ.)

1) μετὰ τιμῶν τῆς Συγκαλήτου (ἀντ.)

2) τῆς κραταίξεως βασιλείας (ἀντ.)

3) φέρε καὶ (ἀντ.)

4) ἐν αὐτῇ (ἀντ.)

5) τὸν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐκτόν (ἀντ.)

6) μετὰ (ἀντ.)

7) ὡσεὶ (ἀντ.)

8) ὡσεὶ ἐνός (ἀντ.)

9) ὁλύνει (ἀντ.)

10) τοῦτον τὸν ἅγιον (ἀντ.)

11) τοῦ ἐκαστοῦ βασιλείας, τὸ ἐν αὐτῇ φανερῶντος σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου (ἀντ.)

12) ἐκαστοῦ Παύλου (ἀντ.)

13) ἀνέλθῃ (ἀντ.)

14) ἀ. καὶ (ἀντ.)

15) ἐν τῇ τῇ μονῇ ἁγίᾳ βίᾳ (ἀντ.)

16) μονῇ (ἀντ.)

МЕЧНИКОВА

«... Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Χρυσόβουλλον εἶ
ναι ἐκδοσμένον 81 ᾄθη ἔτη πρὸ τῆς τοῦ Lin-
genenthal ἐκδόσεως αὐτοῦ, ἐν Βιθυνίᾳ, οὐτι-
ως ἀντίτυπον ἀπόκειται ἐν τῇ Πατριαρχ. Bi-
θυνητικῇ, καὶ ὑπερ σκόπῃμιν καλῶς γὰρ περὶ
αὐτοῦ εἶπε.

* Το βιβλίο δέχεται να είναι σχήματος 8^{ου} μικροῦ
καὶ συρματίζεται ἐκ φύλλων 46· τὰ δὲ περιχόμε-
να ἔχουσιν αὐτὸ πᾶς.

«Σελ. 1. Ἡ παραρτή. Ἐγκυρίδιον τῶν
ἀρχόν. τῶν Παρισίων ἐπὶ Κανὼν καὶ τοῖς ΚΑ'
Οὐλοῖς· εἰς τὸν τίτλον αὐτῶν Στραφὺν
ἢ καὶ τὰ ὑποκείμενα· τὸν ἀδελφὸν βασι-
λέην Ρωμανὸν καὶ ἄνδρα, μὲν δὲ καὶ
ἀδελφὸν Ἀναστασίαν καὶ ἡγουμένους
Ἀρχιερεῖς, ἐπὶ δὲ τοῦτον καὶ ἡγεμῶνα τοῦ
Σουλτάν Σουλῆν· τὴν ἐν πρώτῳ τίτλῳ ἰσλα-
μικήν, ἀποδείξῃ μὲν τὸν παναριστικὸν ἢ ἡγε-
μονικὸν κερὶν Χριστοφὸρον Σπυριδοῦ, καὶ
ἰσχυρὰ δὲ τοῦ τιμητοῦ κερὶν Θεόδωρον
Ρουδὲλφον ἢ τοῦτον Μαρσσελὸν τῆς Γαλλο-
ουβλινίας φέσος· Εντιμὸν, 1776. Παρὸ
Νικολάου Ρουκά τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Con Li-
cenza de Supremi.

«Σελ. 3—10. «Πανοσιώτατε ἐν ἱερομονάχαις
καὶ πνευματικοῖς πατέρας ἱεροπρεπίστατε κύ-
ριε Χριστόφρε.—Πνευματικῷ μοι πατρί· ἐκ-
πλήρων ἐπίταγμα, κτλ. Νικόλαος ὁ Βελλὰρος»
«Ὅπως εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ Παρχαλλητικοῦ
Κάκωνος καὶ τῶν ΚΔ. Οἰκῶν).

«Σελ. 11—24. «Πόντος τοῦ σοφολογιω-
«τῆτος ἐν Ἱεροδιδασκάλῳ Κυρίου Νεοφύτῳ
«τοῦ Πελοποννησίου, τοῦ καὶ Καυκαλιδίτου
«(sic), περὶ τοῦ τιμῶν «καὶ ζωοποιῶ σταυροῦ.»
«—Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου καὶ σωτηρίας ἡμῶν κ.λ.λ.»

«Σλ. 25—27. «Τῶ Πανρωματικῶ ἐν ἱερ-
αρχικῇ καὶ πνευματικῇ πατρὶσι ἐκκλη-
σιαστικῇ ἐκκλησίᾳ Χριστοφόρῳ τῷ Στρατοτακ-
τικῷ Νικολάῳ ὁ Β' βασιλεὺς τὴν μετ' αἰδούς καὶ
ἐπιεικείας προσηνέχων. — Ἐξυπὶ τοῖς μετ' αὐ-
τῆς ἐνταῖνον καὶ ἡ μουσική, καὶ αὐτ' ἀν-
αλλότρωπος πάντως τοῖς ἔργοις τοῖς τοῦτο ἐπὶ σχολ-
αῖς ποιοῦμενοι μελέτην καὶ Κοινωνίαν ἀφ' ὧν
«τοῦτοις ἰδ' α.»

α Σιλ. 28. α' Αποτροπή τῶν πονηρῶν, καί

τῆς ἐπισημίας τῶν ὡν βασιλεύει, ἀπολυθεὶς κατὰ μέ-
γεθος ἀνθρώπων τῆς ἐκτισμένης [16] ἰσχυρίωντος
τοῦ εἶπτος· οὐδὲν γὰρ καὶ τὸ ἡμέτερον ἐπισημίας
καὶ ἀπορρόλητον ὑπὸ τῶν ὡν κατέσται.

ΡΩΜΑΝΟΣ ἐν Ἰεροσολ. τῇ θεᾷ πνεύς βασιλεὺς
καὶ ἀντοκρατορ Ῥωμαίων. (ἀντ.)

αυτοῦ σταυροῦ ἐπέκλησις διὰ στίχων ἡρωει-
κωδων (Ἐξόστης).

«Σελ. 29—40. «Κανὼν παρακλητικός εἰς
«τὴν τιμὴν καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν, ψαλλόμενος
«ἐν πάσῃ θλίψει καὶ περιστάσει.»

«Σελ. 41—52. «Οι κοσμοκράτουντες ΚΑ-
ΟΙΚΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΕΤΗΝ ΠΑΛΙΑΝ, ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ
καὶ ΖΗΤΗΣΙΩΝ ΣΤΑΘΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΡΟΣ ΨΩΜΩΝ ΧΡΙ-
ΣΤΟΥ» (Ὁ προτιμαχρύνους παρακλητικός Κα-
κωνών καὶ οἱ παρόντες Οἴκοι εἶναι οἱ καὶ ἐν ταῖς
στού καθ' ἡμᾶς αἰῶνος ἐκδόσεις τοῦ Ἀποστο-
λικοῦ βιβλίου).

α Σλ. 53—63. α' Ρωμανός ἐν Χριστῷ τῇ
θεῷ πιστός Βασιλεὺς, καὶ αυτοκράτωρ Ρω-
μαίων. — Ὁ πάντων τῶν ἀγαθῶν παροχὸς,
καὶ τῆς ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως δημιουργ-
ὸς, κατ' ἄρχας μὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον ὡς
ἀθάνατον κτλ.»

224. 64—72. ὁ Ἀνδρόνικος ἐν Χριστῷ τὸ
 θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Περ-
 σιανῶν. — Τὴν δὴ τὴ τοῦ κριτῆτος μαρτυ-
 ρίαν ὅτινεσὺν θεωρεῖς διαβόλους κατὰ τὴν
 αὐθεντικὴν καὶ καὶ ἀληθινὴν ἀποστα-
 σιν καὶ καὶ ἀπὸ τῆς αἰτίας διαμένει καὶ
 ἀπερρίπτει καὶ ἐξωκρίνει νόμῳ, καὶ ἐκ
 αὐτῶν ὅτι ἐστὶ θεοὶ καὶ αὐτοκράτορες δια-
 κρινόμενοι, καὶ διαρρίπτει θεωρεῖσθαι καὶ
 ὁμοιωτικῶς καὶ ἐκ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ
 τοῦ προφῆτου Ἀνδρόνικου περὶ τῆς
 αὐτῆς Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου.

Σελ. 71—80. Ἀδελφὴ Ἀναστασία τῆς
 ἡμερονομήσεως Ἀγίας, Μοναχὴς—Οἱ πε-
 ρισσότεροι τῆς ὀφείλει ἡμετέρας πρὸς τὴν ἀν-
 αλήθειαν ἀφίστανται τοῦ πανήγυριν ἀφελόντας
 καὶ τὰ τοῦ πανηγυρίου τιμώμενα ἱπποκρί-
 κωδίκων τὸν χορὸν τῆς καρδίας ἀνὰ τὴν δι-
 ακονίαν τοῦ ἡμῶν ἑκόντων, ἐν τῇ τῇ ἀνα-
 ηρωτικῇ ἀρετῇ χαρὰ διδοὺς οὐ μὴ ἀνὰ τὴν
 ἡμῶν αὐτῆς ἀρετῇ, τὴν αὐτῇ Μονῇ, τὰ ἐκ
 τῆς Μαριὰμ τῆς ἁγίας μακαρίου Σωφρονίου
 πρὸς τὸν ἁγίου ἱεροῦ ἐκδοθέντα ἐκ τῆς χορείας
 τοῦ Παλαιούρου ἁγίου, καὶ τοῦ χοροῦ
 τοῦ ἁγίου ἀποστόλου (ὡς ἀλλοτρίαν τῆς δι-
 ακονίας τῆς μετὰ τὴν), πρὸς οὐ καὶ τοσοῦ-
 τος γυναικὸς. Εἶναι δὲ γενομένη, τὴν
 9950 [1441], Σεπτεμβρίου 20, ὅπου
 ἀφαιρέθη ὡς: Ὁ ἁγιώτατος Νικηφόρος (εἰ-
 σὶ ἀφαιρῇ ἀπὸ τῆς αὐτῆς)

$$X_{12} = 0.4, \quad X_{13} = 0.9, \quad X_{23} = 0.5, \quad X_{14} = 0.7, \quad X_{24} = 0.6, \quad X_{34} = 0.8$$
[illegible]

1) Точка деления (вспомогательная)

15. $\neg \exists x (x \neq 0 \wedge \forall y (x + y = y))$

«Σελή. — Ἡγεμόν των ἐνδοξων Ἡγεμόνων, μαχηταί των μεγάλων συνετών, ἐξουσιαστικὸν ἀνδράγαθον καὶ δοξαστὴν, καὶ τῇ τοῦ Ὑψίστου ὀφείσει βουλῇ καὶ χάριτι τοῦ Πατρὸς τῆς μεγαλοπόλεως Θεσσαλονίκης Ἀλφ Πατὰ, αἰωνοκρίσθαι σου ἡ δοξά κατ'.

«Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ πεπραγμένα. Τῶν δὲ τοῦ Ρωμανοῦ καὶ Ἀνδρονίκου Χρυσοβούλων ἡ πρώτη αὕτη ἔκδοσις ἐκλήθη καὶ τὸν αἰσθητὸν Οἰονόμον, ὅστις ἀνέκδοτα τίως ὑπολαβὼν ἐξέδωκεν ἀμφοτέρω τοῖς 1838 ἐν τῇ Ἀθήνῃσι περιοδικῇ ἐκδοτικῇ Ἐταιρίᾳ τῆς Σόλωνος¹⁾. Ἀλλὰ καὶ ὁ σπουδαῖος ἐκδοτὴς τὸν Acta et Diplomata Patriarchatus Cons. (politani) Φρ. Μυλαιοῦς ὡς ἀνεκδότων ἐξέδωκε καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ Ρωμανοῦ ἀρχαῖον βιβλίον ἐν τῇ Slavische Bibliothek²⁾ τοῦ ἀντιστρεφ. ὁπερ πρῶτος μετὰ τὸν ἀπὸ τῆς τοῦ Σερβο-σλαβίου Μονῆς τῷ 1744 ἐκ τοῦ Βάσκου (Catechonic Baskij)³⁾. Τετάρτη λοι-

πὸν ἔκδοσις αὐτοῦ λογιστὴ ἡ ἐκ τοῦ Lin-genhithal τῷ 1857 γενόμενη.

«Ἐκδόθη καὶ ἡμεῖς, ὡς φαίνεται, καὶ τὸν ἀπολόγητον μοι φίλον κληρὸν Μ. Παπαμίαν, ὅστις τὸ πρῶτον τινος ἐπ' αὐτοῦ ἐκδόθην ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ Ἀρμεν. (ὃν δὲν μὲ ἀπατῇ ἡ μνήμη) Χρὶς Σιέρ τοῦ Σουλτᾶν Σελῆς ὑπεγράφη προεκδοθῆναι ἐν τῇ παρ' ἐδ' ἡμεῖς βιβλιοθήκῃ.

[SARRAÏAN. »

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀρχαῖος κ. I. SARRAÏAN. Ἡμεῖς δὲ δὴν δυνάμεθα νὰ καταλήξωμεν τὸν λόγον, πρὶν ἢ παρακλίσωμεν τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς διασπαρμένους λογιστὰς καὶ κοινωβίους τῶν ἐν Κωνσταντίνῃ Ἐκκλησιᾷ Φιλολογικῶν Συλλόγων καὶ ἄλλων αὐτοκρατορικῶν χρυσοβούλων ἀντιγράφων, πιστῶς ἀντιγγραμμένων, ὡς συμβόλην εἰς τὴν συλλογὴν των τῶν μεσαιωνικῶν ἐλληνισμῶν ἐπιτέμνου ἐγγράφων.

MOUETHANS, ἐκτὸς.

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΗΣ.

ΑΝΑΚΑΛΑΡΨΕΙΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΑΙ

ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΕΙ.

«Ὅτι, πρὶν τριῶν ἔτων, ἐδημοσίευσεν διατράβην τινα περὶ τινος ὀρεγκυλλέου νομισματοῦ ἀνεκδότου, περισσόντος αὐτοκράτορα Ἀρμενιστῶν Σαβιριανῶν, καὶ ἰκαμέντους ἐν Σελιουκίᾳ τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν Καλλικαδόν, ἡ ἀνακλήσις μου αὐτὴ ἀνεκδοτήθη α) μὲν διότι ὁ Σαβιριανὸς ἦν ἀντικατὰς ἀπὸ τὸν Κασιτιανὸν μένον ἐν Ἀρακίᾳ, οὗχι δὲ καὶ ἐν Σελιουκίᾳ β) διότι τὸ ὄνομα ἀνακλήσις ἦν νόμισμα τοῦ Γαλιουκῶν τῷ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Βασιουσιανῶν, καὶ ὅτι ἡ λέξις Σαβιριανῶν τοῦ ἐν λόγῳ νομισματοῦ ἦν παρεμφερὲς τῆς λέξεως Ἀρμενιστῶν τοῦ κοινῶς λεγόμενου ἐπιτόμου, πρὸς τὴν μάλλον καθόλου μετατρέχῃ ἐπὶ τούτῳ ἡ λέξις Βασιουσιανῶν εἰς Γαλλουσιανῶν ἐπὶ τὸν νομισματοῦν.

Εἰς ταῦτα ἀπεκρίθησαν α) μὲν ὅτι ἴσθα μὴ

ιστορικαὶ παραμυθίαι τι, ἀπαύτνται ἡ φησὶ δονται, καὶ α) τὰ τὸν νομισμὰ λελοῦσι καὶ β) ὅτι ἡ Σελιουκία, ὡς καὶ κοινῇ ἀπώνοντι τῆς Ἀρακίης, ἦτορ καὶ ὁμοῦ ὡς Ἀρμενίᾳ, διατρεφασα ὀρεγκυρλίαν καὶ κατὰ τὴν τὴν λατινικὴν ἀποκαλῶν, αἰτίας ἐξαιτίας ἦσαν ἐν τῷ χωρὶν ἄλλοις. Τοιαύτη ἦτορ ἡ ἀντιγραφή τῆς Πισιδίας, πόλις ἄλλως, ὡς τὰ νομίσματα, ὡς τὰ τοῦ Γαλιουσιανῶν, ἐξεπεφασματισμένην ἄλλ' οὗχι ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, ὡς κοινῇ ἀποκαλῶν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκατάλειπ. Οἱ νομισματοῦν οὗτοι δὲν ἐρίσταν πλὴν ὁ ἀναγνωσκαστὴς τῆς ἐπιγραφῆς ὅτιναι SIANO ἀντὶ ΠΙΑΒΟ. Τοῦτο λοιπὸν ὄνομα τὸ νόμισμα τοῦ Γαλλίου, ὅστις δὲν ὑπεργενεῖς ποτὶς ἄλλω ἐν Ἀνατολὴν ἐκαστήντα. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βασιουσιανῶν

ἐγενέθη ἐν Ἀρκαίᾳ (τοῦ) ὕπαι· ἡρόδοτος δ' κ. Cohen¹ καὶ κ. Sallet²). Ἐνεκα δὲ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ τούτου, τὸ ἑλληνικὸν αὐτοῦ ἀποικισμὸς ἔχει τὴν στήλην καὶ τὴν παρῶνα προέχοντα ὡς πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἐπικυροῖ τὸν *Νεκταρ*³ λέγοντα: «creasti in insula Meliutis, quae nunc Girba (Syria) dicitur.» Ἰσοῦ νομίζομεν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ 1—11 εἰσὶ νομίσματα βασιλευσάντων τῆς Σελουκείας παρὰ τὸν *Καλαμά* ὄντων, δείγματα ἀληθῆ τῆς ταχέως παρακμῆς, τῆς ἡγούσης ἐν τῇσι ἐκτιστευταῖς.

Ἀρ. 1. χάλκ. 10.

Ἀλλεξανδρ. Σελεύκος.

Ἐμ. **ΑΥΤ.Κ.Μ.ΑΝΡ.ΣΕΟΥΗΡΟΣ**
ΑΛΕΞΑΝΔΡ.ΟΣ ἡ πρωτομή αὐτοῦ διαφανέστερος πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅπ. **ΣΕΛΕΥΚΕΩΝΤΩΝΠΡΟΣΚΑ-**
ΛΥΚΑΔΩΩ Νεκτ-Τύχη, περισσότερο πρῶτα ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ χυμοῦ.

Ἀρ. 2. χάλκ. 8 1/3

Γορδιανός Γ τῷ 242.

Ἐμ. **ΑΥΤ.Κ.Μ.ΑΝΤΩΝΙΟΣΓΟΡΔΙΑ-**
ΝΟΣ ἡ πρωτομή αὐτοῦ ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅπ. **ΣΕΛΕΥΚΕΩΝΤΩΝΠΡΟΣΚΑ-**
ΛΥΚΑ.... Ἀδελφὸς βαδίζουσα πρὸς τὴν δεξιὰ μετ' αἰγίδος κατὰ Πέρσου γυναικιστῶντος καὶ ἀσθιναίνοντος ἐν αὐτῇ.

Ἀρ. 3. χάλκ. 7 1/3 ἀντικείμεν.

Σελευκίαν, ἀντικείμενον τῷ 239.

Ἐμ. **ΑΥ.Κ.Γ.Λ.ΟΥΒ.ΣΑΒΙΝ.ΓΑΛΛΟΣ**
πρωτομή νεκρῆ διαφανέστερος πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅπ. **ΣΕΛΕΥΚΕΩΝΤΩΝΠΡΟΣΚΑ-**
ΛΥΚΑΔΩΩ γυνὴ βαδίζουσα πρὸς τὰ δεξιὰ, μένου ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς ὡς ἑστῆς.

1) Κατὰ τὸν κ. H. Coeur, *Description Historique des Monnaies frappées sous l'Empire Romain* (ἐν Παρίσι, 1860. 8vo) Ἐμ. Δ'. σ. 267.
2) Ἡ πατρὶς τοῦ Τραϊανου τοῦ Γάλλου καὶ τὸ ἔτος τῆς γέννησός αὐτοῦ εἰσὶ ἀγνώστα.

3) ACOBI VICTORIUS, *De vita et moribus Imperatorum Romanorum* αἰ. III, ed. Samuel Pichet (Trajedi ad Rhenum, 1696. 8vo) σ. 117—8.

Ἀρ. 4. χάλκ. 10 ἀντικείμεν.

Ὁ αὐτός.

Ἐμ. **ΑΥ.Κ.Γ.Λ.ΟΥΒ.ΣΑΒΙΝ.]ΓΑΛ-**
ΛΟΣ ἡ αὐτὴ πρωτομή, πλὴν ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅπ. **ΣΕΛΕΥΚΕΩΝΤΩΝΠΡΟΣΚΑ-**
ΛΥΚΑΔΩΩ ἡ πρωτομή τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἄγνως (κ. Οὐδιανός), ἀντικείμεν πρὸς τὴν παρῶσαν πρωτομήν τῆς Τύχης τῆς πόλεως.

Ἀρ. 5. χάλκ. 9 τὸ ἀνέχλυρον ἀρκούντως καταφανὲς ἄλλοι μᾶλλον ἀκατέργαστον.

Ὁ βασιλεὺς Α' πατὴρ τῷ 253.

Ἐμ. **ΑΥ.Κ.ΠΟ.ΛΙΚ.ΟΝΑΛΕΡΙΑΝ.ΟΣ**
πρωτομή ἀκτινωτὴ τοῦ Οὐαλεριανῶν δι-
πλοπάρχοντος πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅπ. **ΣΕΛΕΥΚΕΩΝΤΩΝΠΡΟΣΚΑ-**
ΛΥΚ.ΑΔΩΩ ἡ πρωτομή τῆς γυναικὸς αὐτοῦ *Μαριαννῆς* ὡσεύ, ἀντικείμεν πρὸς τὴν παρῶσαν πρωτομήν τῆς Τύχης τῆς πόλεως.

Τὸ ἀποικισμὸς τοῦτο τῆς *Μαριαννῆς* ἔστιν εἰς ἀντικείμενον. Ἐργασματα μόνον τῶν ἐπὶ τῇ ἐπαγραφῇ φέρον *DIVAMARI-*
NIA ὡς νομίσματα τῆς πόλεως *Μαριαν-*
κίου τοῦ ἐτ' 254.

Ἀρ. 6. χάλκ. 10 γυνὴν σχεδὸν καὶ ἀκέραιον.

Ὁ βασιλεὺς Β' τῷ 261 κ. ε.

Ἐμ. **ΑΥ.Κ.Π.ΛΙ.ΟΝΑΛΕΡΙΑΝΙΟΣ**
ΣΕΒ.] ἡ πρωτομή ἀκτινωτὴ τοῦ Οὐαλε-
ριανῶν Β', νεότερον ἀδελφὸς τοῦ Γαλλιαν-
νοῦ, πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὅπ. **ΣΕΛΕΥΚΕΩΝΤΩΝΠΡΟΣΚΑ-**
ΛΥ.ΚΑΔ.ΝΩΩ ἡ πρωτομή τοῦ
Γαλλιαννοῦ διαφανέστερος καὶ ἀντικείμεν πρὸς πρωτομήν τῆς Τύχης τῆς πόλεως.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ νομίσματα τῆς Σελουκείας ἐπισημαίνονται διὰ τὴν παραγραφὴν ἄλλων ἑνδεκα νομισμάτων.

Οἱ ἀριθμοὶ 7—22 εἰσὶν ἡμιονομασίαι, ἐκ-
λεγεμέναι μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῶν πλέον τῶν
δύο γυλίων νομισμάτων τῆς Ἀσισίαν τῆς
Πισιδίας.

Οἱ ἀριθμοὶ 7—16 χρυσαίοντες εἰς τὴν
ἱστορίαν τῆς νομισματικῆς τοῦ Βυζαντινοῦ
ὡς καὶ τοῦ ὀποτιλίου τοῦ Γαλλουσιανῶν, ὅστις
δὲν εἶναι ἄλλος ἢ ὁ Γάλλος.

МЕЧНИКОВА

*Αρ. 7.

Φίλιππος Α', ὁ ἱππομακεδὼν βασιλεὺς, οὐκ ὡς ὁ νεώτερος, ἀλλ' ὡς ὁ ἀνδριμότερος, ὁ ἀρχαιότερος. Πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας αὐτοῦ μετὰ τῆς εἰκόνης Γορδιανοῦ Γ' τοῦ προκατόχου αὐτοῦ.

*Εμ. IMP. M. IVL. PHILIPPVSPIAVG. P. M. ἡ προτομή Γορδιανοῦ Γ' ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. CAES. ANTIOCH. COL. ἐν τῷ πεδίῳ S. R. ἀγγεῖα ἑκατέρωθεν διὰ τὴν πρῶτην ἀναγκοῦσιν τοῦ Φιλίππου.

*Αρ. 8.

Ὁ αὐτὸς μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ εἰκόνης. *Εμ. IMP. M. IVL. PHILIPPVSPIAVG. P. M. ἡ προτομή τοῦ Φιλίππου Α' πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. CAES. ANTIOCH. COL. ἔν τῷ πεδίῳ S. R. σημαία μετὰ δύο σημάτων παρὰ τὴν τῶν λεγεῶνων.

*Αρ. 9.

Γάλλος.

*Εμ. IMP. C. VMP. [ἐν τῷ VIB[IVS] AF. [INIVS] GALVSSIANO. AVG. ἡ εἰκόνη τοῦ Γάλλου, ἡ προτομή αὐτοῦ ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTIOCHICLO. ἐν τῷ πεδίῳ S. R. τὰ αὐτὰ τρία σήματα ὡς ἐν ἀρ. 8.

*Αρ. 10.

Ὁ αὐτός.

*Εμ. IMP. AF. GALVSSIAVD. AV. ἡ αὐτὴ εἰκόνη.

*Οπ. ANTIOCHICO ἐν τῷ πεδίῳ S. R. τὰ αὐτὰ τρία σήματα ὡς ἐν ἀρ. 8.

*Αρ. 11.

Ὁ αὐτός, ἔχων χειρακροῖν ἐπὶ τῆς χειρὸς τὰ γράμματα GALV.

*Εμ. IMP. C. GALVSSIANO. AV. ἡ αὐτὴ εἰκόνη.

*Οπ. Τὰ αὐτὰ.

*Αρ. 12.

Βολουσιανός (ἐκ τῶν πρώτων αὐτοῦ μεταλλίων μετ' εἰκόνης ἰδιωτικῆς).

*Εμ. IMP. C. VIB. AF. GA. VOLVSSIANO. AV. ἡ προτομή εἰκόνης ἰδιωτικῆς τοῦ Βολουσιανοῦ ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTIOCHICOL. A. ἐν τῷ πεδίῳ S. R. Νικη (ἢ Ρώμη;) τρέχουσα πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ χειρὶ πανοπλία μετὰ σταφυρῶν¹, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ σκήπτρον.

*Αρ. 13.

Ὁ αὐτός μετ' εἰκόνης τοῦ Βολουσιανοῦ ὡς ἀληθοῦς Αἰθίοπος.

*Εμ. IMP. C. VIB. AF. GAL. VOLVSSIANO. AV. προτομή ἀκτινωτὴ Αἰθίοπος πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTIOCHICOLA. ἐν τῷ πεδίῳ S. R. ἡ Ρώμη καθήμενη πρὸς τὰ δεξιὰ² πανοπλία μετὰ σταφυρῶν³ ἐν τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ σκήπτρον.

*Αρ. 14.

Ὁ αὐτός ἐπίσης.

*Εμ. Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή καὶ τύπος.

*Οπ. Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή πέραν στρατιωτικῶν σημάτων. Σημειώσιον, ὅτι οὐ μόνον ἐν τῷ πεδίῳ γέγραπται S. R. ἀλλ' ἐπίσης καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς σημαίας.

*Αρ. 15.

Γοδιουσιανός.

*Εμ. Τὰ αὐτὰ.

*Οπ. Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή⁴ προτομῇ τοῦ Γοδιου καὶ τοῦ Βολουσιανοῦ ἀντιμέτωποι ἐντός δύο καρτῶν τῆς Ἀκαλλήβιας.

*Αρ. 16.

Ὁ αὐτός, εἰκόνη τοῦ Γάλλου μετὰ μόνος μὲν ἑκῆς ἐπ' αὐτῆς δ' ἔκτυπώθη ἡ προτομή τοῦ Βολουσιανοῦ ἐν εἰκὼν Αἰθίοπος.

*Εμ. Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή καὶ τύπος.

*Οπ. Ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή καὶ τὰ τρία σήματα.

Τὰ δ' ἐπὶ τῆς πέριξ ἀκτινωτῆς (ἀρ. 17-20) εἰσι περὶ πέντε χιτῶναι ἐπὶ τῇ ἑστῇ καὶ χρυσαμένους κυρίως πρὸς ἑκαστὴν ἐκ τῶν αὐτῶν θυμωραλίων.

1) Ὁ σταφυρὶς αὐτὸς ἀνεκλύπτει· ἡ δὲ ἀκτὶς ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς ἀκροῦς τοῦ κεφαλίου καὶ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ ἑκατέρωθεν ἐν Ἀντιοχείᾳ οἱ χριστιανοὶ ἐκτείναντες ὅπως συνήθως τοὺς ἐκ παλαιῶν προβαλλόμενους ἐν τῇ τῆς ἑστῆς ἐπὶ τῆς δεξιᾷ καὶ ἐπὶ τῇ ἀριστερᾷ τῶν Γάλλων καὶ Βολουσιανῶν.

*Αρ. 17. Χαλκ. 5 1/2

Σαβιήτης, υἱός τοῦ Γαλλίνου.

*Εμ. IMP. CAE. P. ASLLOVNANI (ἀντί SALLONIN) AV. εἰκὼν τοῦ Σαλλόνου ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTOCHIOC. ἐν τῷ πιδίῳ S. R. τρία σήματα μετ' αὐτοῦ ἐν μίῳ ἐπὶ τῶν πλοῦν, ὑπὲρ ὧν ἐλλοι εὐχὴ βωγῇ τῆς ὁδοῦ, δι' ἧς τὸ μεταλλὸν καθύ ὕψος αὐτοῦ.

*Αρ. 18. Χαλκ. 8.

Φιλίππου Δ'.

*Εμ. IMP. M. IVL. PHILIPVS. PFEL. A. προτομή αὐτοῦ ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTO-CHICOL. ἐν τῷ πιδίῳ S. R. καὶ τὰ τρία σήματα μετ' αὐτοῦ ἐν μίῳ ἀνωθὶν μεγάλη βωγῇ αὐτοῦ.

*Αρ. 19. Χαλκ. 7.

Ὁ αὐτός.

*Εμ. IMP. M. IVL. PHILIPPVS. PIAVG. P. M. ὁ αὐτὸς τύπος· στήθεα ἐν τῇ στήθι.

*Οπ. CAES. ANTOICH. C. ἐν τῷ πιδίῳ αὐτοῦ μὲν OL. ἀνὰ δὲ SR. ὁ αὐτὸς τύπος.

*Αρ. 20. Χαλκ. 6 1/2

Ὁ αὐτός.

*Εμ. IMP. C. M. IVL. (βωγῇ) ILIPPVS. AVG. ὁ αὐτὸς τύπος· βωγῇ ἐν τῷ πύργῳ.

*Οπ. CAESANTIOCHICOLO. ἐν τῷ πιδίῳ S. R. ὁ αὐτὸς τύπος.

*Εν πιδίῳ δὲ ἐπιγραφῆς ἡμῶν ὡς ἀναγνώσκων καὶ ἑτέρα σπουδαία εἰρήματα νομισματικῆ τῆς ἐν Πεισίδι 'Αντιοχείας.

*Αρ. 21. Χαλκ. 5 1/2 ἀνέκδοτος ὡς 'Αντιοχείας.

Αμυλάρου.

*Εμ. IMP. C. M. AEM. AEMILLIANO AV. ἡ προτομή τοῦ Αἰμιλιανοῦ ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTOCHICO ἐν τῷ πιδίῳ S. R. τὰ τρία σήματα μετ' αὐτοῦ ἐν μίῳ.

*Αρ. 22. Χαλκ. 5 1/2 ἀνέκδοτος, ἀκαταστάς βαρβαρικός.

Αντιοχός, ὁ ἀπὸ τῶν Γέλλων ἀντι-αίσας.

*Εμ. IMP. C. P. AEL. LICINIANO ἡ ἰσχυρὴ προτομή αὐτοῦ ἀκτινωτὴ πρὸς τὰ δεξιὰ.

*Οπ. ANTICOCIL ἐν τῷ πιδίῳ S. R. ἡ Τέ-χη τῆς 'Αντιοχείας· ὁρθὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ μετ' αὐτοῦ στήθεα ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ (ἐπὶ βωγῇ) ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ ἀεὶς τῆς Ἀμαθίας.

Dr. DÉTHIER.

ΠΕΡΙ ΤΙΝΟΣ

ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΙΝΣΤΕΡΝΗΣ

παρὰ τὸ ἄρχαιον τῶν Βουλγαρίων Πραιτωρίων.

Περὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ περὶ τοῦ φθινοπώρου συνεπιβλήθη μετὰ τοῦ κ. Αἰμιλίου Μαυρέου ὑπομνήματα ἀνακαλύθην ἐν περικυβήτῳ, ἐκείνῃ πλείονος τῆς ἡλικίας Σοφίας. Ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ, κατὰ τινες, ἀναβίθη γέφυρος σταυροῦ, ὅρμον γέφυρας ἑλληνικῆς καὶ σερβικῆς. Παρακλίσεις οὖν ἐν τῇ δὲ ἀντιπρόθεσ τῶν κ. διελθόντων τῆς ἰδίας σερβικῆς ὁδοῦ, παρακλίσεις τε ἐπὶ τῷ σταυρῷ προσετιθέντα σερβικὰ γράμματα. Μερὶ στήθεα ὑπομνήματα ἐξή- γησαν ὁδοῦ.

Τὸ ὑπόμνημα τούτο εὐρίσκειται ὑποθῆναι τῆς οἰκίας τοῦ κ. Γεωργίου Προβένου τῆς Πεζιᾶς, (ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΙΓ' ΤΟΜΟΥ).

Νετζίρ Ἀλὴ Λέβ, ἐκείνῃ πρὸς ἀρχὴν τοῦ γηπέδου, ἄλλοτε πραιτωρίου τῶν Βουλγαρίων, καὶ τοῦ μουσουλμανικοῦ τριανίου Μερμάτ πα- σῆ, ἐκείνῃ πρὸς τὰ πάλαι τιμωμένῃ ἐπὶ ὀνόματι τῆς ἡλικίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακοποιίας. Ἐν τῷ ὑπομνήματι τούτῳ, μέγεθος πύργου 4 καὶ πλάτους πύργου 3,50, καταβάντες τὴν δὲ 24 πύργων βαθμίδων, καλῶς διατηρουμένων. Ἐν τῷ μίῳ αὐτοῦ, ἐνὶ τῇ δεξιᾷ χειρὶ διακρίνεται ὁδοῦ, βέβαιος μέτρον γαλλικῶν 0,78 καὶ δια- μέτρον μ. 0,48. Τὸ ὄνομα τοῦ πύργου ἐνὶ ἀριστερῷ, ἀκατάστατος εἰς τὴν οἰκίαν.

Ὅμοιος ἀπὸ τοῦ πλείονος τοῦ ἀντιπρόθεσ ἐπὶ

τοῦτον τῆς μακεδονικῆς ἐπιγραφικῆς τῆς συγγραμμάτων τοῦ α. Delacoulouche καὶ τοῦ α. Lebas, ὡς πιθανόν ἐστὶν ὑπάρχοντι καὶ παρ' αὐτοῖς τινος τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιγραφῶν.¹

Καὶ πρῶτον μὲν σημειῶ τὰς διαφορὰς πρὸς ὑπογραφαὶς μεταξὺ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν ἀλλοθιμένων ἐπιγραφῶν, εἰς δὲ ἐπισυνάπτω τὰς ὡς ἀναδύσονται.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Α'.

Ἀριθ. 16 Β. Δ. (588. Β. Φ. Σ.)

Τὸ ἀντίγραφον Θ προστίθεται μίαν ἐπιγραμὴν περιέχουσαν πρὶν χρονολογίαν

ΕΤΟΥΣ ΕΙΤ. ἔτους αἵ

Τὸ ἔτος 315 τῆς Μεσσηνίας ἀντιστοιχεῖ τῷ ἔτει 169 μ. Χ.²

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Β'.

Ἀριθ. 35 Β. Δ. (593 Κ. Φ. Σ.)

Ἐν στίχ. 3 ἀνέγνωθι μετὰ τοῦ α. Μεσσηνίας καὶ τοῦ α. Μεσσηνίας

1) Ὅρα ὡς πρὸς τὴν ἐπιγραφικὴν τῆς Θεσσαλονίκης οὐ μόνον τὸ ἴδιον μνημονεῖον συγγραμμάτων τῶν α. Duchesne et Bayet ἀλλὰ καὶ τὸ C. I. G. 1967 — 1996 καὶ τὰ Addenda αὐτοῦ Β. α. 990 καὶ, Lebas, *Voyage Archéologique*. — Delacoulouche, *Mémoire sur le bureau de la puissance Macédonienne* ἐν τῇ *Revue des Sociétés Savantes*, Paris, 1858. Τόμ. Β'. — P. Vindt-Larlache ἐν τῇ *Revue Archéologique*, Paris, 1869, σ. 62 καὶ. — Heuzey, *Mission en Macédoine* (Paris, 1870, 4ος ἀριθ. 113 — 119. — H. Ravet-Lièvre ἐν τῇ *Bulletin de Correspondance Hellénique* (ἐν Ἀθήναις, 1876 κ. λ. 8ος) διαλαλοῦσιν, ἐν τοῖς τελευταῖς αὐτῶν λόγοις, πολλὰ ἐπιγράφεας ἐκ Θεσσαλονίκης.

2) Ὁ ἐν ἀρχῇ ἐκδοτὴς ἐπιγραφῆς τὴν ἀρκετὴν εἶναι αἱ τοῦ διαλεχθέντος συγγραμμάτων τῶν κυρίων Duchesne et Bayet, παρακολουθεῖται ὑπὸ τῶν στοιχείων Β. Δ.

3) Ἐκ τῶν περὶ τῶν προκειμένων τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιγραφῶν σπάνι σημειώσεων τοῦ γερaroῦ ἡμῶν Συνάδου ἱεροῦ Julius Millingen, ὅστις τὸ θάνατον ἐκείνου αἰ ἐπιστήμαι καὶ τὰ γράμματα, παρατίθεται τὴν ἐκείνη, χρησιμεύσαν μὲν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ αὐτοῦ α. J. H. Van Millingen. Ἐν Μακεδονίᾳ ἦσαν ἐν γένει δύο χρονολογίαι, ἡ μὲν εἶχε τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ 146, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ 30 π. Χ. Ἀμφοτέραι δὲ ἔργοντο κατὰ μέτρα Μον. ἦτοι 88ρον. καὶ ὅσας αἰν ἡ λέξις ἔτους παρεκκλίσθηται ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ, ἀνέκον ὡς εἶπε τὸ κατὰ τὴν πρῶτον νημιανδρική ἀνωτέρην χρονολογίαν, ὡς αἰν τὴν λέξις Σεβαστοῦ, ἢ ἐν ἡμῶν τῇ δεύτερᾳ χρονολογίᾳ. — Σημ. Σ. Δ.

ΤΩΚΑΛΕΞΑΝΔΡΩ τῷ α(α) Δ. Δελφίνου ἀπὸ τοῦ τῷ α(α) Δελφίνου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ'.

Ἀριθ. 45 Β. Δ. (599 Κ. Φ. Σ.)

Τὸ ἀντίγραφον Θ φέρει **ΧΑΡΙΤΙΝΗ** Χαριτίην ἀπὸ τοῦ **ΧΑΡΙΤΙΝ** Χαρίτιν. Ἀδύνατον ἔστιν ἐκ προτιμήσεως τὸ ἔργον τῶν δύο τούτων ὀνομάτων, καθὼς ἀμφοτέρω εἰσι συγγράμματα ἐν γένει.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Δ'.

Ἀριθ. 48 Β. Δ. (576 Κ. Φ. Σ.)

Τὸ μὲν ἀντίγραφον Θ φέρει

ΚΟΥΣΩΝΙΑ
ΑΛΚΗΝΤΡΟ
ΦΙΝΗΚΟΥΣΩΝ
ΙΑΤΙΒΕΡΙΝΑΤΩ
ΤΕΚΝΩΜΝΗΜ
ΗΧΑΡΙΝ

Ἦτοι

Κουσιώνα
Ἀλκή ἡ Τρο-
φιμὴ Κουσιων-
ρι Τιβερῖνα τῷ
τέκνῳ, μνήμη-
τις ἡμῶν.

Τὸ δὲ ἀντίγραφον γὰρ τὸν α. α. Duchesne καὶ Bayet

ΚΟΥΣΩΝΙΑ
ΑΛΚΗΝΗΑΤΡΟ
ΦΙΝΗΚΟΥΣΩΝ
ΙΑΤΙΒΕΡΙΝΑΤΩ
ΤΕΚΝΩΜΝΗΜ
ΗΧΑΡΙΝ

Ὅθεν εἶδε λατρεῖν ἡ Κουσιώνα Ἀλκή τῇ τῇ Τροφιμῇ ἡμῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ε'.

Ἀριθ. 51 Β. Δ. (591 Κ. Φ. Σ.)

Ἀνέγνωθι μετὰ ἀντιγράφων Θ **ΑΣΚΑΝΠΩΝΙ** Ἀσκληπιῶνι, ἀπὸ τοῦ **ΑΣΚΑΝΠΩΝΙ**.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΣΤ'.

Ἀριθ. 54 Β. Δ. (575 Κ. Φ. Σ.)

Τὸ ἀντίγραφον Θ φέρει

ΙΟΥΝΙΑ
ΝΟΤΙΣ
ΚΑΛΑΟΥΙ
ΑΝΗΕΙΣΙΟ
ΝΗΤΗΟΥΓΑ
ΤΡΙΜΕΝΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ

Ἦτοι

Ἰουνία
Νοτίς
Κλ(αυδία) Ἀουί-
ανή (Εἰσεγγε-
νη τῇ θυγα-
τρὶ μενίας
χαρίν.

Τούτῳ ἴσθιν ἰσθότερον τοῦ τῶν συγγράμην
B. Δ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ζ.

Ἀριθ. 55 B. Δ. (558 K. Φ. Σ.)

Τὸ ἀντίγραφον ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γρ-
νολογίας ΒΠΣ-282 ἀντιγράψαντες πρὸς τὸ
ἔτος 136 μ. Χ. κατὰ τὴν ἐπιγρ. τῆς Θεσσα-
λονίκης, ἀντὶ τοῦ ΒΠΓ κατὰ τὴν ἀντίγραφον
τῶν γράμμεν ἰσθότερον.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Η.

Ἀριθ. 57 B. Δ. (592 K. Φ. Σ.)

Τὸ ἀντίγραφον ὁ ἄνθρωπος COYΔΩ Σαβί-
αντὶ τοῦ COYΔΙΩ. Ἐν τούτοις ἡ γραφή τῶν
α. κ. Δ. B. φαίνεται ὀρθή. Ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς
τῆς νόσου Θεσσαλίας Τυροσίνης² Σαβίαν προ-
σέβη. Χοίρη, γυναικὶ τῶν κήρων ὄνομα Σαβί-
αν, ὡς μελετῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Θ.

Ἀριθ. 61 B. Δ. (563 K. Φ. Σ.)

Ἦν τὸ ἀντίγραφον Θ τὸ ὄνομα ἴσθιν ὀρθῶς
ἐκτετυπωμένον.

ΒΑΣΙΛΙΑ Βασίλη ἀντὶ τοῦ ΒΑΣΙΛΙΑ.

1) Revue Archéologique. Τόμ. KZ' σ. 376.
2) Ἦντοι αὐτὸ τὸ ὄνομα φαίνεται ἐκτετυπωμένον ἐν
ἑλληνικῇ παραβάσει ΚΟΤΜΑΝΟΥΑΝ. Ἀπὸ τῆς
ἐπιγραφῆς Κουτμάνου (ἔρ. 1845) Σελίαν Τυ-
ροσίνης ἠρξῆ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ι.

Ἀριθ. 62 B. Δ. (577 K. Φ. Σ.)

Ὁ ἀριθμὸς 62 ἴσθιν ἐπιγράμμιος ἐπιγραφῆς
τῆς γυναικὸς τοῦ Αἰδίου Ἰακχίου ἐπικράσαν
ἰσθίων. Κατὰ πρῶτον ἴσθιν τὸ ὀνομαζόμενον
τοῦ praefector ludorum εἴρηται ἐν ἐπιγραφῇ
ἑλληνικῇ. Ἐστὶν δὲ ἰσθίων ἐπίσης ὄνομα
τῆς ἐπὶ γυναικὶ τῆς τῆς Ἀγρίδας.

ΕΠΙΤΡΟΠΟΝΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΜΩΝ ΠΙΤΩΝΑΘΥΛΩΝ

Ὁ μὲν ἰσθίων τοῦ Corpus προτείνει ACV-
ΛΩΝ μετὰ τῶν ἀντιγράμμεν, ἀπὸ τῶν μὲν
ἰσθίων τοῦτον ὀνομαζόμενον ὀνομαζόμενον
ἰσθίων. Ὁ δὲ σφῆς νομισματολόγος Cavedoni ἐν τῇ
ἐπιγραφῇ αὐτοῦ τῆς συλλογῆς τοῦ Βερολίνου²
ἰσθίων ἐν αὐτῇ μὲν ἰσθίων ἐπὶ τῶν ἀ-
[σθίων] ἀντὶ αὐτῶν ἰσθίων ἐν αὐτῇ
vehiculorum, ἰσθίων ὀνομαζόμενον. Ἀλλ' ἐν
τούτοις ἡ μετέπειτα τῆς μετέπειτα praefectus
διὰ τοῦ ἐπιτροπῆς ἴσθιν ὀνομαζόμενον. Τὸ ἀληθὲς
καίμενον χοίρη ἡ ἐπιγραφῇ τῆς Θεσσαλονίκης
ὀνομαζόμενον διακρίνεται τῆς τῆς Ἀγρίδας γράμματος
ἀντὶ

ΕΠΙΤΡΟΠΟΝΕΠΙΤΩΝΑΘΥΛΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΟΝΕΠΙΤΩΝΑΛΟΥΔΩΝ

Ἦτοι

ἐπιτροπὸν ἐπὶ τῶν ἰσθίων.

Τὸ δὲ ἰσθίων-ἰσθίων, ἰσθίων, νομισματολόγος.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΑ.

Ἀριθ. 68 B. Δ. (562 K. Φ. Σ.)

Ἦν ἐπὶ τῆς α—B ΦΟΡΤΟΥΝΝΑΤΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΒ.

Ἀριθ. 73 B. Δ. (567 K. Φ. Σ.)

ΕΡΜΟΓΕΝΕΙ ἀντὶ τοῦ ΕΡΜΟΓΕΝΙ

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΓ.

Ἀριθ. 89 B. Δ. (571 K. Φ. Σ.)

Ἦν τὸ ἀντίγραφον Η

1) C. I. G. 4090. σελ. 2 κ. 1.
2) Annali dell' Instituto Archeologico (Roma,
1847). σ. 146.

ΜΕΡΕΝΙΟΣ Τ...
ΣΩΣΕΡΑΝΙΑΣ

ἦτοι

Μ. Ἐρένιος Τ...

[ὡς ἀντί τῶν] Ἐρένιος Σ...

Μετά τας ἀνωτέρω παρατηρήσεις περί τῶν
ἐκδομένων ὑπὸ τῶν κ. κ. Bayet καὶ Duchesne
ἐπιγραφῶν τῆς Θεσσαλονίκης μεταβαίνομεν
πάλιν εἰς τὰς ἀντικείμεναις ἐπιγραφάς.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΑ'

Ἀριθ. 523 Κ. Φ. Σ. εἰς ἀντιγράφου τοῦ κ.
Μιχαήλ.

ΕΡΟΥΙΛΙΟΝ
ΙΠΙΩΝΑ

ἦτοι

Σερουλίον
Καίπλιωνα

Οἱ κ. κ. Bayet καὶ Duchesne ἰδρυμένους
ἐπιγραφὴν τινα χαραχθεῖσαν ὑπὸ τῆς πόλεως
Θεσσαλονίκης εἰς τὴν τοῦ Γενίου Σερουλίου,
Γενίου υἱοῦ, Καίπλιωνος, πατρὸς Ρομαίων. Ὁ κ.
Μιχαὴλ Χατζὴ Γιώργος ἐκ Θεσσαλονίκης ἀντι-
γράψας τὸ ἄνωθεν παραθετὴν τιμὴν ἐπιγραφῆς
τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Προσέκρινον περὶ τοῦ ῥωμαίου τούτου ἀρχον-
τος, ὁ κ. Bayet λέγει· «οὐδ' αὖτε εἰρήν τινα ὀνο-
ματι Cn. Servilius Cn. I. Caerius.» Ὁ ἄλλος
τῶν Γενίων Σερουλίον Καίπλιωνος ἀποστέλλει
διότι καὶ κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα τῆς δη-
μοκρατίας, καθ' ὃν εἰρήσκει τις ἀκριβῶς πολλὰ
εἰς ἐν τοῖς ἀξιώμασιν, ἀλλὰ τὸ κατ' ἡμᾶς, οὐ-
δέ τις ἐξ αὐτῶν ἐκβάνοντι τὴν Μαιδονίαν κατ' αὐ-
τὴν τὴν ἐποχὴν καὶ τῶν ὁποίων νὰ ἀνακταί τις
ν' ἀποδώσῃ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴν, ὅτι ἀναμ-
νηστικὴ ἐστὶν ἀρχαιολογία τῆς ἐποχῆς τῶν αὐ-
τοκρατορῶν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΒ'

Ἀριθ. 524 Κ. Φ. Σ. εἰς ἀντιγράφου
Μιχαήλ· ἐπὶ πλάτος μέγεθος 1, 10 πλ. 0,95

ΩΝΙΟΣ ΤΙΤΙΑΝΟΣ Γ' ΚΟΥ-
ΙΩΝΙΩ ΚΡΙΣΠΩ ΤΩ ΠΑΤΡΙ

ἦτοι

Κουστίνιος Τίτιανος Γ(αίω) Κουστίνιος
| Κρίσπω τῷ πατρί.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἰσάγεται ἡδὴ ἐν τῷ αὐ-
τοκρατορικῷ Μουσείῳ τοῦ Τοντὸν Κούστα καὶ
ἰδρυμένον, πρὶν ἄλλωθεν, ὑπὸ τοῦ κ. Dr. De-
thier¹. Ἡ εἰσαγωγή τῶν Κουστίνων ἐν Θεσ-
σαλονίκῃ ἐστὶν ἡδὴ γνωστὴ ἐκ πλείστον ἐπι-
γραφῶν ἐπιγραφῶν, δημοσιευμένων ἐν τῷ συγ-
γραμμάτι τῶν κ. κ. Bayet et Duchesne².

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΓ'

Ἀριθ. 594 Κ. Φ. Σ. εἰς ἀντιγράφου Θ παρὰ
τὸν πύργον τοῦ Καλλὶ Κούστ· ἐπὶ πλάτος μέ-
γεθος 1, 12.

ΜΕΝΔΙΟΣ
ΤΟΡΚΕΝ
ΤΩ ΤΕΚΝΩ
ΜΝΕΙΑΣΧΑ
ΡΙΝ

ἦτοι

Μενδὶος
Τόρκος
τῷ τέκνῳ,
Μνείας χα-
ρίν.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐστὶν ἐνδηρίοντι ἐν αὐτῇ
τῶν ἐν αὐτῇ δύο βασιλικῶν ὀνομάτων.

Τὸ μὲν πρῶτον ὄνομα Μενδῖος δὲν ἀναφέρεται
ὡς ὄνομα ἀνδρὸς ἐν τῇ «Ὀνομαστολογίᾳ».
Ἀλλ' ἐκ τινος χωρίου γραμματικῶν τινος³ μα-
νηνόμεν ὅτι ἦτο διάφορος τις ὀνομαστικὴ τοῦ
ὀνόματος Μενδῖος, ὁρατικῆς διότι τὸς ἄλλος τι-
λιν γνωστὴς. Ἡμεῖς δὲ τὸ ὄνομα τῶν
βιῶν ἐστὶ συνήθως ἐν γένει καὶ ὡς ὀνόματα τῶν
θηκῶν, διὰ τοῦτο νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι Μενδῖος
= Μενδῖς ἐστὶν ὄνομα γυναικός.

Ἡ μεταβολὴ τῶν συλλαβῶν Μενδῖος καὶ
Μενδῖος ἐξήκει ἐν τῷ ὀνόματι Μενδιδάρος ἐν τῇ
Μενδιδάρος ἐν ἀρχαιολογίᾳ τῇ βυζαντινῇ ἐπι-
γραφῇ⁴, ὅπου οἱ ἐκδοταὶ ἐνόμισαν ὅτι ὡραῖον
νὰ διερῶσιν ἰστέρα τῆς βυζαντινῆς ἐπιγραφῆς,
ὡς καὶ ἄλλοι τῆς ἀνέκδοτου τοῦ ἐν τῇ προ-
ταυρῇ παύσει αὐτοκρατορικῷ Μουσείῳ, δι-

1) La Turquie 1880.

2) Δὲ ἀρ. 48, 40.

3) Becker, Anecdota Graeca, n. 4192.

4) C. I. G. 2034 — Dehmer et Moritzmann,
Epigr. von Byzanz, ἀρ. 13.

5) Dehmer et Moritzmann, ἀρ. ἀρ. 50.

δουσαν ἡμῶν ἐν ὀνόμα Μενδῆς ὑπερ ἀναμετρίως ἐστὶ γυνῆς συγκρή τοῦ Μενδιδίου. Ὁ δὲ Τίτος Αἰδίας¹, πραγματευόμενος περὶ τῶν μαγῶν τοῦ Μανλίου κατὰ τὸν θρακικὸν λαόν τῷ 188 π. Χ. μετῴκει πλείνται καὶ τινες τῆς θιάς Μενδίδος, *Iemphum Mendidium*², ἀλλὰ τὸ μόνον ὑπάρχον χειρόγραφον τοῦ μέρους αὐτοῦ τοῦ ρωμαίου ιστοριογράφου, ἦτοι ἡ κώδης Bambergensis φέρει *Mendidium*. Αἱ ἐπιγραφαὶ δέ, τὰς ὁποίας προσηνυμένους, προτρέπουσι μὲν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἠρρίλμεν νὰ ἐπαναχέγωμεν ἐν τῷ καινίῳ τὸν συγκατακτὸν τούτου ἀντὶ τοῦ παρὰδεσθῆναι τὴν διόρθωσιν τοῦ Glareanus.

Τὸ δ' ἕτερον ὄνομα τοῦ Γόρκου ἐπανειρήσται ἥτις ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ΚΓ' ἔν κατωτέρῳ κοινωποῦ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ὄνομα Τήγκος τῆς ἐκ Θέσσον ἐπιγραφῆς. ἦν ἐδημοσίωσεν ὁ K. Miller³ ἐκ τῆς

**ΤΟΓΚΟΣ
ΜΕΣΤΟΥ
ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ
ΧΛΙΡΕ**

διορθω ἀδιστακτῶς ΤΟΡΚΟΣ ἀναγνωρίζων τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐπὶ τῶν δύο ἐπιγραφῶν τῆς Θεσσαλονίκης.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΖ'.

*Αρθ. 596 Κ. Φ. Σ. 15 ἀντιγράφου Θ. πλάσιον τῆς βαρβαρείου Πύλης ἐπὶ λίθου γράμματα 1,24, πλάτους 0,42

**ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΡΚΙΟΣ ΣΑΚΟΥΣΙΛΑΟΣ ΖΩΝΕΥΤΩ ΚΑΤΕΚΕΥΑΝΤΟ
ΗΡΩΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΥΛΛΙΑ ΛΕΥΚΗΤΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙΑ ΤΟΥ**

*Ητοι

Ἰούλιος Μάρκιος Ἀκουσίλαος ζῶν ἐαυτῷ κατεσκεύασεν τὸ γράμμα ἐκ τῶν ἰδίων, καὶ Τυλλία Λευκή, τῇ γλυκυτάτῃ γυναικὶ αὐτοῦ.

**ΜΑΡΚΟΣ
ΜΕΓΙΣΤΗΣ
ΟΥΑΡΙΑΝΗ
ΠΑΥΛΕΙΝΑ
ΤΗΓΥΝΑΚΙ
ΜΕΤΤΙΛΙΑΝΙΑ
ΤΟΛΗΤΗΘΥΓΑΤΡΙ
ΜΗΝΗΜΕΧΑΡΙΝ**

*Ητοι

Μάρκος
Μεγίστης
Οὐαριανῆ
Παυλείνῃ
5. τῇ γυναικί,
Μεττία Ἀνα-
τολή τῇ θυγατρὶ,
μνήμης χάριν.

Τόπος ἀναγνώσεως ὑπὸ τοῦ Μάρκου εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ Οὐαριανῆ Παυλείνῃ καὶ ὑπὸ τῆς πενήτης αὐτοῦ Μιττίας Ἀνατολῆς εἰς τὴν θυγατέρα αὐτῆς. Τὸ ὄνομα Ἀνατολή ἀναφαίνεται ἐν τινι ἐπιγραφῇ τῆς Κολοράδος⁴.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΗ'.

*Αρθ. 520 Κ. Φ. Σ. 15 ἀντιγράφου τοῦ α. Μιχαήλ ἐπὶ πώματος μνήματος μέρους 2,10 πλάτους 0,74.

1) *Tit. Liv. Ab.* 41.

2) Ἑλληνιστὶ τὸ Μενδίδιον ὅρα *ΣΥΝΟΡΘΩΣΕΙΣ*, Ἑλληνιστ. Μ. Ρ. II.—ΜΟΥΣΙΚΑΝΘ, *Ἰατρ.* 34.—Σα. Σ. 4.

3) *Revue Archéologique. Tém. KZ.* σ. 460.

4) *C. I. G.* 3039.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΘ'.

*Αριθ. 529. Κ. Φ. Σ. ιξ' ἀντιγράφου τοῦ κ.
Κωνσταντίνου ἰν Πελαιονακτῆρ (Κόρρη).

ΟΛΕΜΩ·ΙΠΑΡΑΜΟΝΟ
ΗΡΩΙ

С

*Ἦτοι

Πολύμω·ν· Παραμόνο·ν
ἔστω
μνήσθη·ν· χάριν

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Κ'.

*Αριθ. 488 Κ. Φ. Σ. ιξ' ἀντιγράφου Θ' ἐπὶ
πώματος μήκ. 1,15 πλ. 0,24 βιβ. 0,24
κατὰ τὸ ἀνατολικὸν τοῦ περὶ τὴν Θεσσαλονί-
κην τείχους μέρος.

ΑΙΑΛΟΙΠΗ
·ΟΙΣΑΓΑ
ΘΟΙΣΘΡΕ
ΠΤΟΙΣ
5. ΜΝΕΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ
ΘΑΛΑΟΙ
ΠΗΤΩΣΗ

*Ἦτοι

...· Ἀλοιπη
τῶς ἀγα-
θοῖς θρε-
πτοῖς,
5. μνείας
χάριν,
καὶ ταυ·
τῇ Ἀλοι-
πῇ [ὧ]σῃ·

*Ἀλοιπη· πιθανῶς ἀντὶ Ἀλόπη, ὥπως εὐρί-
σκωμεν τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀλοιπὸς γεγραμμένον
ἀντὶ τοῦ Ἀλίου·¹

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΑ'.

*Αριθ. 527 Κ. Φ. Σ. ιξ' ἀντιγράφου τοῦ
κ. Μεγαλῆ· εὐρήθη ἐπίστει ἐν Κολυμβῶ.

1) Σύμφωνα καὶ ὄνομα Ἀλόπη (ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ,
Πολιτικὴ Νικομαχεια· Ζ, 7.—Σερ. Σ. Α.
2) C. I. G. 6462.

ΓΕΛΛΙΟΣ
ΙΟΧΟΣΤΩ
ΩΤΟΜΝΗΜΑ
ΕΑΥΤΩ

*Ἦτοι

... Γέλλιος
Ἀντοχος τῷ
υἱῷ τῷ μνήμα
καὶ ταυτῷ·

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΒ'.

*Αριθ. 598 Κ. Φ. Σ. ιξ' ἀντιγράφου Θ' ἐν-
τός οἰκίας κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ περὶ
τὴν Θεσσαλονίκην τείχους μήκ. 2,30 πλ. 0,50.

M·GEMINIVS
CESERPRISCVS
VETERANVSMAC·O·
HICSITVSESTQVIMILITAV
5. INPRAETORIO
INCHORTEPRIMA·S
ROFFIIHANNOS·XX
VIXXITAVTEMANNOS
XIII·PER·C
10. INIVMFIRMVM
HEREDEM
EIVS

*Ἦτοι

M. Geminus
G. [f] (ilius) Ser(gia) Priscus,
veteranus Mac(edo)nicus
hic situs est; q(u) militavit
5. in praetorio,
in chorte prima (centuria)
R(u)ffini· (·) annos xx
vixxit autem annos
X(L)III, per G.
10. Jul(ium) Firmum
heredem
eius.

δελ.

Μ(άρκος) Γεμίνιος
Γαίου υἱὸς Πρίσκος, πολέμ. Σερ-
[γίας,
εὐατεράνους Μακεδονικός,

1) Μνήμους C(i)vis R(omanus) Offi(cio) nator.
—Σερ. Σ. Α.

- ἐνθάδε κείται, στρατευσάμενος
 5. ἐν τῷ πραιτωρίῳ,
 ἐν τῇ πρώτῃ χώρῃ, κεντουρίας
 Ρουρίνου, ἐτῆ κ'.
 ἔχραν δὲ ἐτῆ
 μγ', διὰ Γαίου
 10. Τουλίου Φέρμου,
 τοῦ κληρονόμου
 αὐτοῦ.

Ἐν τῇ αἰτῇ τῶν παρατηρήσεων τούτων, ἐπι-
 τραπήτω μοι νὰ ἐρευνήσω τὴν προσοχὴν τῶν
 βαλχαίων ἐπὶ τῶν πολυπρόθετων ἐπιγραφῶν
 τῆς Θεσσαλονίκης, αἱ τινες εἰσὶν αἱ ἤδη τεθε-
 σωρισμέναι ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Μουσείῳ τοῦ
 Τοινιλλέ Κιόσκ. Οὗτος οἱ ἀρ. 32, 78, 70, 83
 καὶ 109 τῆς συλλογῆς τῶν κ. κ. Duchesne καὶ
 Bayet ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν. Ἐπειρὶ δὲ ἰδη-
 μένῃ ἔθεσαν ὑπὸ τοῦ κ. Dr. Dethier ἐν τῇ συλ-
 λογῇ τῶν ὑπομνημάτων αὐτοῦ ἀπὸς κατεχω-
 ρίσθησιν ἐν τῇ ἐφημερίδι *La Turquie*¹. Παρα-
 πύμπαν ἐκείνη τὸν ἀναγνωστὴν ἀρροῦμαι μόνον
 παρατηρῆσαι, ὅτι ἡ ἐπιγραφή Ε' δὲν προέρχεται ἐκ
 Προῦσης ἀλλὰ ἐκ σχήματι ἐκ Θεσσαλονίκης² καὶ
 ὅτι ἡ ἐπιγραφή Γ' δὲν προέρχεται ἐκ Θεσσαλονί-
 κης ἀλλ' ἐκ χωρίου Μισοβρί, ἐπαρχίας Κασσαν-
 δρείας³. Δὲν εἶρσαμ' ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ
 σοφοῦ διωθυντοῦ τοῦ αἰωνοῦ τριμῶς Μουσείου
 τὴν ἐπὶ ἀναγνώσει ἀσφαλτοῦ ἐπιγραφὴν, ὅτις
 ἐταξιδιεύθη μεταξὺ τῶν ἀγνωστων καταχωρῆς
 μνημείων τοῦ Μουσείου (Monuments de provenance incertaine), ἐν ᾧ προέρχεται ἡ ἐπιγραφή ἐκ
 Θεσσαλονίκης.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΓ'.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ ΤΟΡΚΟΥ
 ΑΥΤΟΣΣΩΣΩΣΑΝΤΩ
 ΚΑΙΣΥΜΒΙΩΣΑΥΤΟΥΜΑ

1) *Tos: 1880.

2) *Op. Duchesne et Bayet, a. op. 80.

3) K. 4. 2. ἀρ. 18.

ΝΤΑΚΑΙΤΣΚΝΟΙΣΠΑΡΑ
 ΜΟΝΩΚΑΙΤΟΡΚΩΗΡΩΣΙ
 ΑΝΣΤΗΣΣΤΟΜΗΜΑ
 ΕΤΟΥΧΗΣΑΛΩΟΥΑ

*Ποι:

- Κάσσανδρος Τόρκου
 αὐτός: ὥς (ἀντί: ζών) ἐαυτοῦ
 καὶ συμβίῳ ἐαυτοῦ Μά-
 ντα καὶ τέκνοις Παρα-
 5. μόνου καὶ Τόρκου ἤρωσι,
 ἀνίστησι τὸ μνημα,
 ἔτους η' τοῦ λωου λ.

Ἡ χρονολογία τοῦ ἔτους 258 τῆς μακεδονικῆς ἐποχῆς ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἔτος 112 μ. Χ.
 Ἦδη ἀνωτέρω ἐρευνήσω περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Τόρκου. Ἡ καθ' ἑμᾶς ἐπιγραφή διδίδι ἐτι καὶ τὸ βέρβαν τῆς Μάντας ὀνομα, ὅπου ἀνιέ-
 ρεται ἡδη ὑπὸ τὸν λατινικὸν σχηματισμὸν *Manta* ἐν Θεσσαλονίκῃ¹ *Manta Dize julia*.
 Ἀπαιτῶ ἐπίσης τὸ ὄνομα Μαντῶ² ἐν ἐπιγραφῇ Θεσσαλονίκης³.

I. MORDTMANN.

1) Bayet et Duchesne, a. op. 82.
 2) C. I. G. 1989.

3) Ὁ Φιλολογικὸς Σχολὸς Θεσσαλονίκης ἐρευνᾷ τὸ ἑστέρον Σχολὸν καὶ ἀντίγραψαν τοῦ ἐν Ἀϊδατίῳ εὐρεθέντος φηρήματος τῶν Ἀγρίων τοῦ ἀντιμαρτύρου πρὸς τὸν τοῦ Μάρκου Ἀντίου Ποπύλου ὡς ἀποδοτικῆς τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας ἐπὶ ὀνόματι τῶν Γαλατῶν τῇ κ'. ἔτι δὲ ἀρ. τῇ 11 π. Χ. Ἐπὶ δ' ἐστὶν περὶ αὐτὸν τοῦ παρὰ τῶν κ. κ. Duchesne et Bayet ἐκδοθέντος (a. op. 80—81). Οὗτος κατὰ τὴν ἀπόφασιν ἐν ἐπὶ τῇ 13—14 ΕΚΠΟΡΕΥΟΕΝΤΟΣ, ἐν σ. 24 ΟΥΚΕΚΡΙΝΕΝ, ἐν σ. 25 ΟΥΦΩΝΙΟΙΣ, ἐν σ. 30 ΠΠΠΠΠΠ, ἐν σ. 30—31 ΕΚΥΡΙΕΥΣΕ, ἐν σ. 35—36 ΕΝΚΕΧΕΙΡΙΣΜΕΝΗΣ, ἐν σ. 38—39 ΑΓΩΝΑ, 2. μ. δ'. α.

ΠΑΤΜΙΑΚΑ.

(Ἐξ ἐπιστολῶν πρὸς τὸν Μ. Λογοθέτην Σ. Ἀριστάρχην).

Α'. Χρυσόβουλλα Ἀνδρονίκου τοῦ Νικωτέρου.

«... Ἀνατρίγων ἐς ἐν τῷ Η' — Ε' τοῦτοι δημωσιωθέντα δύο βασιλεῖς χρυσόβουλλα¹, ἀνακρινύ τῇ περιστομῇ αὐτῶν μετὰ αὐτῆς κορυφῇ τῆς ἐπὶ αὐτὸν γενόμενης μετὰ περικεφαλαίας, ἔχουσας ὡς ἐξ ἑξ:

α') Ὅσους ἐν τοῖς βασιλικοῖς γράμμασι ἀπαντᾷ ἡ λέξις χρυσόβουλλος, ἀρτὶ καὶ δὲ λαδῇ, ἔπεται μετ' αὐτὴν ἀπαραιτήτως καὶ ἡ ἐπὶ τῇ Λόγος, ἣν λέξιν οὐκ ἐκ γὰρ ἔχοντες διὰ καὶ ναθάριος οἱ αυτοκράτορες ἐν τοῖς ἐπὶ ταῦτα ἀρκεμένους ὑπὸ τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν καὶ τοῖς, καθὰ καὶ ἐν τῇ Πανδώρα² ἔρθη διαλαβῶν. Ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1 χρυσόβουλλῳ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου (σελ. τοῦ περιελκόμενου 34, στήλ. α', στίχ. 24, καὶ στήλ. β', στίχ. 7) φερόμενα: τὸν παρόντα χρυσόβουλλος, καὶ ὁ παρὼν Χρυσόβουλλος, γραπτά νημίζω: τὸν παρόντα χρυσόβουλλος Λόγος, καὶ ὁ παρὼν Χρυσόβουλλος Λόγος. Τὸ αὐτὸ λέγει καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ ἑτέρῳ χρυσόβουλλῳ ἡμεῶν τύπων.

β') Τὸ αὐτὸν ἐν στίχῳ 37 ῥήμα: καί ἐστιν ἐπιτέλει ἐν ἐπιστακτικῇ, ἅτε ἀναφερόμενον εἰς τὸν προηγούμενον ἦν, ὅπως ἔχει καὶ τὸ μικρὸν κατωτέρω: διατηρῶνται, ὑποκαταλείνεται καὶ τοῦ ἑκάστου: διαφύεται. Μὴ ζητῶμεν δὲ πάντοτε ἐν τοῖς τοιούτοις ἐγγράφοις, καὶ μάλιστα τῶν κατωτέρω χρόνων, γραμματικὴν ἀκριβείαν.

γ') Ἡ ἡμερομηνία τετάρτη ἰνδικτιῶν εἶναι ἡμερησίαν. Τὸ 6840 ἔστι προσπίπτουσα ἰνδικτιῶν ἦν ἡ ε'.

δ') Τὸ ὑπ' ἀριθ. 3 χρυσόβουλλῳ τὸ μὲν λαμπρὸν ὅπως εἶναι γνήσιον: τὸ δὲ τέλος, ἐνθα ὁ χρόνος συστήματα, εἶναι προδήλως παραπ-

ποιημένον. Τὸ ἔθος τοῦ σημειοῦσαι ἐν τοῖς βασιλικοῖς καὶ τοῖς πατριαρχικοῖς ἐγγράφοις τὴν ῥητὴν τοῦ μνησὶ ἡμέραν ἔρχετο πολὺ βραδύτερον τῆς Ἀνδρονίκου τοῦ Νικωτέρου ἡλικίας, ἥτοι τῷ 6902 (+1394)³, ἐπὶ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ πατριάρχου Ἀντωνίου τοῦ Δ'. Οὐδέποτε δὲ, ὅσον ἰσὺ γνήσιον, παρετίθητο ἐν αὐτοῖς καὶ τὰ τῆς σωτηρίας ἐποχῆς: ἔτος πρὸς τῷ τῆς κοσμογονίας: οὐδὲ προστίθητο μετὰ τοῦτο ὁ ὅρος: ἀπὸ κείνου χρόνου, ἅτε δὴ αὐτοδῆλου οὐσίας τῆς τοιαύτης χρονολογίας, ἀλλ' αἰετοῦ τὸ τυπικὸς ἐν τοῖς χρυσόβουλλοις καὶ γραφόμενος: ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡμέτερον εἰσεῖς καὶ διαπρόβλεπον ἐπιστημιακοῦ κράτους. Καίτοι ἀπέχεα καὶ αὐτὴ τοῦ αυτοκράτορος ἡ ὑπογραφή: τὰ εἰσιεῖς, καὶ διαπρόβλεπον, καὶ τὸ νου γὰρ ἡ Γραικορωμαῖος, καὶ Νικωτέρου ἐπὶ λελόθησαν: ἀποδείκνυται καὶ ἀναβῆς. Ἐχρῶμεν τὸν ἀμετάκλητον τύπον τῆς ὑπογραφῆς παλαιότερον αυτοκρατορικῶν, καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἀνδρονίκου ἐν τοῖς ἐνταῦθα καὶ ἀλλοῦ περὶ αὐτοῦ ἐπιστήμασι σίγῃ, ἐν οἷς καὶ τὸ προηγούμενον ὑπ' ἀριθ. 1, τὴν ἐκείνου ἐξελίγγοντα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὑπὸ τῆς ὑπογραφῆς κείμενον: Πρωτοεστέμην (εἶναι), ὡς ἔδειν συνοπογράφαντος τούτου τοῦ αυτοκράτορος, εἶναι ὅπως ὑποβόλματος. Ὅσον ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως γινώσκω, οὐδὲς ποτε, ὅτε τῶν παραδεδειγμένων, οὔτε τῶν ἄλλων ἀνωτάτων τοῦ κράτους λειτουργῶν, οὔτε μὲν τῶν μίγα δυναμένων αὐλικῶν συνοπτήσαν ἐν τοῖς τοῦ αυτοκράτορος προστάγμασι, ἑξαίρετον μόνον τῶν κατὰ γένος προστάκτων αὐτοῦ, ὅσοι ὅλκιμα αὐτοκρατορικῇ οὐδοῇ μετέχον τῆς βασιλείας: πολλοὶ γὰρ καὶ οἱ ἄλλοι ἀποδεδειγμένοι συνοπτήσαντες τὴν πρῶτον τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι αἱ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ αὐτοῦ τῆς χρο-

1) Μνημονεύονται μετ' ἡμερησίαν καὶ ὀργάνισμα ἐγγράφα ὡς ἐ. χ. τὸ ἀπὸ 14 Ἀπριλίου (1143) γράμμα (πατριαρχικὸν) καὶ τὸ ἀπὸ 6 Ἰουλίου (1256) καὶ 25 Ἀπριλίου (1357) χρυσόβουλλα (ἔκφ. Ζαχαρίας, *Nocturnal Constitutions* ἐν *Atti*, 187, 8ον. σ. XX, XXII. Σελ. 2. Α.

2) *Τόμα*, 13^ο, σ. 358. — *Πηλῶ*, καὶ 15^ο, σ. 42.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ Β' ΤΟΜΟΥ).

3) Μνημονεύονται μετ' ἡμερησίαν καὶ ὀργάνισμα ἐγγράφα ὡς ἐ. χ. τὸ ἀπὸ 14 Ἀπριλίου (1143) γράμμα (πατριαρχικὸν) καὶ τὸ ἀπὸ 6 Ἰουλίου (1256) καὶ 25 Ἀπριλίου (1357) χρυσόβουλλα (ἔκφ. Ζαχαρίας, *Nocturnal Constitutions* ἐν *Atti*, 187, 8ον. σ. XX, XXII. Σελ. 2. Α.

2) *Μικρολογία* ἐκ *MUELLER, Acta Patriarchatus Constantinopolitani*, B. v. 214.

- ἐνθάδε κεῖται, στρατευσάμενος
5. ἐν τῷ πραιτωρίῳ,
ἐν τῇ πρώτῃ χώρῃ, κεντουρίας
Ρουρίνου, ἑτῆ κ.
ἔχρησεν δὲ ἑτῆ
μγ'. διὰ Γαίου
10. Τουλίου Φερμου,
τοῦ κληρονόμου
αὐτοῦ.

Ἐν τῇδε δὲ τῶν παρατηρήσεων τούτων, ἐπι-
τραπήτω μοι καὶ ἐρευνᾶσαι τὴν προσοχὴν τῶν
ἐλλογῶν ἐπὶ τῶν πολυαριθμῶν ἐπιγραφῶν
τῆς Θεσσαλονίκης, αἷναις εἰσὶναι τὴν τὴν
σκιωμένην ἐν τῷ αυτοκρατορικῷ Μουσείῳ τοῦ
Τοινιλλῆ Κινδου. Ὅπως οἱ ἀρ. 32, 78, 70, 83
καὶ 109 τῆς συλλογῆς τῶν κ. κ. Duchesne καὶ
Bayet ὑπάρχουσι μεταξύ αὐτῶν. Ἐπειτα δὲ ἰδὲ
καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ κ. κ. Dr Delherm ἐν τῇ συλ-
λογῇ τῶν ἐπιγραφῶν αὐτοῦ ἀπὸ κατεχω-
ρίσθη ἐν τῇ ἐφημερίδι *La Turquie*¹. Παρα-
πέμπω, ὡς καὶ τὸν ἀναγνώστην ἀρκούναι μόνον
παρατηρῶν τὴν ἐπιγραφὴν Ε' δὲν προέρχεται ἐκ
Περσείας ἀλλὰ προέρχεται ἐκ Θεσσαλονίκης² καὶ
ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ γ' δὲν προέρχεται ἐκ Θεσσαλονί-
κης ἀλλ' ἐκ χωρίου Μεσσυρίου, ἐπαρχίας Κασσαν-
δρείας³. Διὲν εἰρήσκει ἐν τῷ ἐπιγράμμιτι τοῦ
σοφοῦ διειδυτοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου
τὴν ἐπὶ ἀναγνώσει ἀκούουσαν ἐπιγραφὴν, ἣτις
ἐταξιδεύθη μεταξύ τῶν ἀγνώστου καταγωγῆς
μνημείων τοῦ Μουσείου (*Muséum d'origine
incertaine*), ἐν ᾧ προέρχεται ἀπὸ τῆς ἐκ
Θεσσαλονίκης.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΚΓ'.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΣ ΤΟΡΚΟΥ
ΑΥΤΟΣΣΩΣΣΑΝΤΩ
ΚΑΣΥΜΒΙΩΣΑΥΤΟΥΜΑ

1) *1820.

2) *1820 Duchesne et Bayet, αὐτ. ἀρ. 80.

3) Κ. Φ. Σ. ἀρ. 18.

ΝΤΑΚΑΙΤΣΚΝΟΙΣΠΑΡΑ
ΜΟΝΩΚΑΙΤΟΡΚΩΗΡΩΣΙ
ΑΝΣΣΤΗΣΣΤΟΜΗΜΑ
ΕΤΟΥΧΗΝΑΛΩΟΥΑ

*1801

- Κάσσανδρος Τόρκου
αὐτός (ὡς ἀντί ζών) αὐτοῦ
καὶ συμβίῳ αὐτοῦ Μά-
ντα καὶ τέκνους Παρα-
ντα καὶ τέκνους Παρα-
5. μόνου καὶ Τόρκου ἤρωσι,
ἀνάστησε τὸ μνημεῖον,
ἔτους ἡς λίσου λ.

Ἡ χρονολογία τοῦ ἔτους 238 τῆς μεμφο-
νικῆς ἐπιγραφῆς ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἔτος 112 μ. Χ.
Ἡ δὲ ἀνωτέρω ἀνάλυση, περὶ τοῦ ὀνόματος
τοῦ Τόρκου. Ἡ καθ' ἑμᾶς ἐπιγραφὴ δίδει ἔτι
καὶ τὸ βέρβανον τῆς Μάντας ὀνομα, ὅπερ ἀνέ-
ρχεται τὴν ὑπὸ τῶν λατινικῶν σχηματισμῶν
Manta ἐκ Θεσσαλονίκης¹ *Manta Diva fil'ia*.
Ἀπαντᾷ ἐπίσης τὸ ὄνομα Μαντίω² ἐν ἐπιγραφῇ
Θεσσαλονίκης³.

I. MORDTMANN.

1) Bayet et Duchesne, αὐτ. ἀρ. 82.
2) C. I. G. 1989.

3) Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Θεσσαλονίκης
ἐπὶ τῇ τῇ ἡμετέρῃ Συλλογῇ καὶ ἀνέγραψεν τοῦ
Ἀθανασίου ἀφ' ἑνὸς φερόμενος τῶν Ἀγίων τοῦ
ἀντιπροέδρου πρὸς τὴν τοῦ Μάρκου Ἀννίου Πο-
λλίου ἀπὸ ἀπολυτρίκατος τὴν ἐπαρχίαν Μακεδονίας
τῆς ἐπὶ τῇ τῶν Παλατῶν τῇ κθ'. ἔτι δὲ τῇ
117 π. Χ. *Ἐστὶ δ' ἐν τοῖς πληρώτερον τοῦ παρὰ
τῶν κ. κ. Duchesne et Bayet ἐκδόμενος (αὐτ. σ.
80—81). Ὅθεν κατὰ τὸ ἀπογράφον θ' ἐν στίχῳ
13—14 ΕΚΤΟΡΕΥΓΕΝΤΟΣ, ἐν σ. 24
ΟΥΚΕΚΡΙΝΕΝ, ἐν σ. 25 ΟΥΦΩΝΙΟΙΣ,
ἐν σ. 30 ΠΠΩΝ, ἐν σ. 31 ΕΚΥΡΙΕΥ-
ΣΕ, ἐν σ. 35—36 ΕΝΚΕΥΕΡΙΣΜΕΝΗΣ,
ἐν σ. 38—39 ΑΓΩΝΑ, ἐν σ. 40 Α.

ΠΑΤΜΙΑΚΑ.

(Ἐξ ἐπιτολῶν πρὸς τὸν Μ. Λογοθέτην Σ. Ἀριστάρχην).

Α'. Χρυσόβουλλα Ἀνδρονίκου τοῦ Νεωτέρου.

«... Ἀνατράχυντες τὰ ἐν τῷ Π» — ΠΕ τούτου δημοσιευθέντα δύο βασιλικά χρυσόβουλλα, ἀνακρινύσας τὴν περιουσίαν σου, μετὰ αὐτῆς κομῶν τὰς ἐπ' αὐτῶν γραμμένας μετὰ κατ' ὅρους, ἐχούσας ὡς ἑξῆς:

α) Ὅσακις ἐν τοῖς βασιλικαῖς ἀρχείοις ἀπαντᾷ ἡ λέξις: χρυσόβουλλας, ἀπὸ αὐτῆς δευλαδῆ, ἔπεται μετ' αὐτὴν ἀπαρατήτως καὶ ἡ λέξις: Λόγος, ἢν λέξιν οὐκ ἐστὶν ἐξάραττον οὐκ ἀναδύρατος οἱ αὐτοκράτορες ἐν τοῖς ἐπὶ ταύτῃ ἀρχειοῖς ὑπὸ τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν κεινός, καθὼς καὶ ἐν τῇ Πανόρῳ¹ ἰσθῆν διαλαβῶν. Ὅθεν καὶ τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1 χρυσόβουλλῃ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου (σὺλ. τοῦ περιόδου 34, στήλ. α', στίχ. 24, καὶ στήλ. β', στίχ. 7) περιέχον τὸν παρόντα χρυσόβουλλας, καὶ ὁ παρὼν Χρυσόβουλλας Λόγος, καὶ ὁ παρὼν Χρυσόβουλλας Λόγος. Τὸ αὐτὸ λέγω καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ χρυσόβουλλῳ ἡμεῶν τύπων.

β) Τὸ αὐτὸ ἐν στίχῳ 37 ῥήμα: κατέχει τριπλῶν ἐν ὑποτακτικῇ, ὅτε ἀναφερόμενος εἰς τὸν προηγούμενον ἔνα, ὅπως ἔχει καὶ τὸ μικρὸν κατωτέρω: διατηρῶνται, ὑπακουσμένοι κἀνταῦθα τοῦ ῥήματος: διορίζεται. Μὴ ζητῶμεν δι' πάντας ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐγγράφοις, καὶ μέλιστα τῶν κατωτέρω χρόνων, γραμματικὴν ἀκριβείαν.

γ) Ἡ ἡμερομηνία τετάρτη ἰνδικιῶν εἶναι ἡμερομηνία, Τῷ 6840 ἔτι προσπίπτουσα ἰνδικιῶν ἢν ἡ 15.

δ) Τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3 χρυσόβουλλου τὸ μὲν λοιπὸν ὅρος εἶναι γνήσιον· τὸ δὲ τέλος, ἔνθα ὁ χρόνος διετέλεσται, εἶναι προδήλως παραπι-

παικμένον. Τὸ ἔθος τοῦ σημειοθεῖν ἐν ταῖς βασιλικαῖς καὶ τοῖς πατριαρχικαῖς ἐγγράφοις τὴν ῥητὴν τοῦ μηνὸς ἡμέραν καὶ τὸ πλὴν βραδύτερον τῆς Ἀνδρονίκου τοῦ νεωτέρου ἡμετέρας, ἦτοι τῷ 6902 (†1394)¹, ἐπὶ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ πατριάρχου Ἀντωνίου τοῦ Δ². Οὐδέποτε δὲ, ὅσον ἐγὼ γινώσκω, παρειτίθητο ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ τῆς σωτηρίου ἐποχῆς ἔτος πρὸς τῷ τῆς κοσμογονίας· οὐδὲ προσετίθητο μετὰ τούτου ὁ ὅρος: ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ὅτι δὴ αὐτοδῆλον οὖσα τῆς ταιαύτης χρονολογίας, ἀλλ' ἔπεται τὸ τυπικῶς ἐν τοῖς χρυσόβουλλαις ἀπὸ γραφόμενον: ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡμέτερον εὐδελθὲς καὶ διορθώσαντος διεισφύνηται κρείσσονος.

Ζητήσας ἀπὸ αὐτῆς τοῦ αὐτοκράτορος ἢ ὑπογραφεῖς: τὰς ἐπιστῆς, καὶ διορθώσαντος, καὶ τὸ νεώτερον ἐν Γραικορωμαίων, καὶ Νεώτερον ἐπὶ ἡμετέρας ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀρχιεπισκόπου. Ἐγγινε τὸν ἀμετάκλητον τύπον τῆς ὑπογραφῆς παλαιότερων αὐτοκρατορῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦτο τοῦ Ἀνδρονίκου ἐν τοῖς ἐνταῦθα καὶ ἄλλοις περὶ αὐτῶν διορθώσαντος αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ τὸ πρὸς γινόμενον ὑπ' ἀριθ. 1, τὴν ὁσίαν ἐξελίχοντα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὑπὸ τῆς ὑπογραφῆς κείμενον: Προανατάρας (δίδω, ὡς ἔστιν συντομογραφία) τοῦτο τῷ αὐτοκράτει, ὅτι ὅπως ὑποβλημάτων. Ὅσον ἐξ ἰδίας ἀνελθόντος γινώσκω, οὐδὲς ποτε, οὐτα τῶν παραδυναστεύοντων, οὐτα τῶν ἄλλων ἀνωτάτων τοῦ κράτους λειτουργῶν, οὐτα μὲν τῶν μίτρα θοναμένων ἀρχιεπισκόπων συνπύργων ἐν τοῖς τοῦ αὐτοκράτορος, προστάκτων αὐτῷ, ὅσοι δηλαδὴ αὐτοκρατορικῇ ἐκδικαίε μετατῆς βασιλείας· πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἡ ἀποδεδυμένοι συνπύργωντα τῶν πρώτων τῶν βασιλικῶν ὑπογραφῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι οἱ τῶν ἐκδοσῶν τοῦ αὐτῆς ἀντικειμένου

1) Τὸ μὲν ἀπὸ Μαρτίου 1332 ἀπεφασχῆθη τῇ Ἐπισκοπῇ Σιγανῶν· Ἐπειδὴ δὲ διοριζόμενος: τὸ ἡ ἀπὸ Σεπτεμβρίου 1332 τῇ Μονῇ τῶν Μοναχῶν Παλῶν· Ἐπὶ οἱ ῥωμαιοὶ τῆς περὶ τὴ Φεβρουαρίου... — Σημ. Σ. Α.

2) Τῶν. IX. σ. 358. — Πρὸς. καὶ IX. σ. 49.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ II ΤΟΜΟΥ).

1) Μνημονεύεται μὲν ἡμερομηνίας καὶ ἀρχιεπισκοπῆς ἑγγράφῳ ὡς Α. γ. τὸ ἀπὸ 14 Ἀπριλίου (1143) γράμμα (πατριαρχικόν) καὶ τὸ ἀπὸ 8 Ἰουλίου (1256) καὶ 25 Ἀπριλίου (1357) χρυσόβουλλα (ἡμ. Ζαχαρίας, Novellae Constitutiones, ἐκ Διφφ., 1817, β. σ. XX, XXII). Σημ. Σ. Α.

2) MICHAELE ET MURIELLE, Acta Patriarchatus Constantinopolitani. B. σ. 214.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑ ΤΩΝ ΚΟΜΗΝΩΝ.

Τα ἑξῆς περιγραφόμενα μεμβροδοῦλλα εἰσ-
πικνύονται ἐν διαφόροις συλλογαῖς, ἡ δὲ περιγρα-
φὴ αὐτῶν εἰς ἑκατὸν ἐπὶ ἐν περὶ ἀπὸ ἑκά-
στη τοῦδε γραφισμένης νυμφῆς ἢ πληρὴ διήγη-
σιν τῆς οἰκονομίας τῶν Κομνηνῶν, ἥτις,
μετὰ τὸ μέλητα τῶν ἑκαμπτῶν δουραχθῆναι,
οὐκ ἔστιν ἐν τῇ δεξιᾷ· συμπληρωσάτω,
ἀλλὰ σκαπὶ μὲλλον τῇ κοινοποιῶν νῆα ὅ-
ντων χρυσίων εἰς τὸν μετὰ ταῦτα ἱστορικόν
τοῦ ἐν λόγῳ ἑσθῆν.

[illegible]

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Α΄

* Άννης Κουροπαλατίτσας της Αλβανικής.

Ἐμ. Προτομή τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερινῶν.

 $\overline{MP} \dots \overline{EV}$

ΘΚΕΡΟ
ΘΕΙΤΗΧΗ
ΟΥΛΗΑΝΝΗ
ΚΟΥΡΟΠΑ
ΛΑΤΙΧΤΗ
ΔΑΛΑΧΗ
— ΝΗ —

476

*Ανθ-κουρσπα-λατίση τη-Δαλασση-νη.
 Διαμέτρου 3,0 ελπίθη εν Κυζίκω (Εκ τῶν τη-
 συλλογῆς Μόδοιτιαν).

Εν τούτοις συγγραφεὺς συνεχῶς ἀναμύχεται
"Αἶνα ἡ κρυοπαλάττισσα".

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Β'

Ἄννης τῆς ἀκλαστηνῆς, μητρός τοῦ βασιλέως

^aEq. $\ast \text{KER}(\theta)$

ANHÃ

ΔΑΛΑΣ

HNF

 ${}^0\text{O}\pi_1$

THMH

ТРІТОУ

RAC.

W

1170

$\beta(\sigma\eta/\theta(\epsilon))^{-1} \Delta \nu \eta, \bar{A} \cdot [\tau \eta] \Delta \lambda \alpha \sigma -$
 $\sigma \eta \nu \eta^{-}$

$$f = \frac{1}{2} \left(\frac{1}{\sqrt{2}} \right) = \frac{1}{2\sqrt{2}}$$

Δ. 1. 11 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μορφῶσεων).

[illegible]

2) Τόμ. Α', π. 157. έκδ. Βέτιγγ.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Γ'

Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, σεβαστοῦ καὶ μεγάλου
δομestικού.

Ἐμ. α' Ἁγίου Δημήτριος.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡ

Ἄσπ.

ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΗΔΗΣΑΘΕΟC
ΤΙΚΟΝ ΜΙ ΑΛΕΞΙ
ΟΝ ΜΕΝΤΟΝ ΚΟ
ΜΗΝΟΜ ΔΕΙ
— ΚΝΥ

Ἦτοι

ἡ Σεβαστὸν-ἤδη καὶ δομest-τικόν μι-γι-γι-α.
Ἀλεξίου μὲν τὸν Κομνηνὸν δεῖκνυται.

Δ. 0,025 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρτμανν).

Ἐν τῇ κατὰ τῆς ἀνταρσίας Νικηφόρου τοῦ
Βρυεννίου ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος Γ' ὁ Βοτανικ-
τῆς ἱσταίεν Ἀλεξίου τὸν Κομνηνὸν κατὰ τοῦ
ἀντάρτου, τιμηθέντα τῇ ἀξίᾳ τοῦ δομestικού
τῶν γυλῶν τῆς Δύσεως. Μετὰ δὲ τὴν κατα-
πολέμωσιν τοῦ Βασιλακίου ὁ Ἀλέξιος ἀνηγο-
ρεύθη σεβαστός, κατὰ μὲν Ἀνακ τὴν Κομνη-
νήν «ὡς ἀπάντων γίρας ἀπλάθει παρὰ τοῦ
αὐτοκράτορος τὴν τοῦ σεβαστοῦ ἀξίαν, σεβ-
αστός ἀναρρήθεις ἐκ μέσης συγκλήτου», κατὰ
δὲ Μιχαὴλ τὸν Ἀταλματίνον «τῷ νοθευμένῳ
ἡμῶν Ἀλεξίῳ καὶ δομest τῆς Δύσεως, ὃν τῷ παν-
σεβάστῳ τοῦ σεβαστοῦ τιμήκεν ἀξιώματι.»
Ἐτέρα σφραγίς, περιγραφισκὰ ὑπὸ τοῦ κυρίου
Δορινῆ, παρὶς τὸ μὲν ὑπεροσθεν ἀπαρallλ-
κτως ὅπως τὸ ἡμέτερον, ἐν δὲ τῷ ὀπισθεν γρά-
φει «Κόρι βοήθει Ἀλεξίῳ σεβαστῷ καὶ δομest-
σίῳ τῆς Δύσεως τῷ Κομνηνῷ.»

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Δ'

Ἀλεξίου, σεβαστοῦ καὶ στρατηγῶ.

Ἐμ. Παναγία προσευχόμενη. Δεξιὸν χεῖρ σφρα-
γίσουσα τὴν Παναγίαν. . . . ΟΡΙΤΙΚΑ

1) Ἀλεξιάδης, ὠδ. σ. 38

2) Ἐκ Βόννης, σ. 209.

Ἄσπ.

ΣΕΒΑΣΤΟ
ΑΛΕΞΙΟΝ Μ
ΤΕΡΤΟΥΛΟΓ
ΤΟΝ ΣΤΡΑΤ
ΣΙΛΕΟΝΕΚ
ΝΟΝC
ΠΟΙC

Ἦτοι

Μι-γι-γι-α Θεοῦ ἡ ἀποστολὴ
ἡ Σεβαστὸν-Ἀλεξίου μι-γι-γι-α τοῦ Λόγι-
τὸν στρατ(ηγόν-βα)σίλειον ἐκ-γι-γι-α
σί-ξι-ποις.

Δ. 0,03 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρτμανν).

Ὁ τοῦ μὲν καὶ ἰσχυρισθῶ ἐκ προέκταται περὶ
Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ τοῦ Δ', ὁ ἄλλου τι-
νός Ἀλεξίου στρατηγῶ, ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς
ἐκλογέντας. Λόγος τις ἀποδίδει πρὸς τὴν
προσφάτως εἰς Ἀλέξιον καίσαρα τὸν Στρατηγόπου-
λον, τὸν ἐκδιώξαντα τοὺς Λατίνους τῆς Πόλεως.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Ε'

Κιρήνης, τῆς ἐκ τῶν Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ.

Ἐμ. Προτομή τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. IC—XC

κύκλῳ: * ΚΕΡΩΘΕΙ

Ἄσπ. Προτομή τῆς Κιρήνης, ὁ βασιλικὸς κοσμη-
ματὶ καὶ φερύσσας ἡλικίᾳ ἀντιπαραστή.

ΕΙΡΗΝΗΝΑΥΓC·ΗΤΗΔC·ΚΑΙΝΗ

Ἦτοι

ἡ Κ(ύριε) βοήθει-
Κιρήνη αὐγούσι(τι) τῇ Δουκαίνῃ.

Δ. 0,04 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρτμανν).

1) Μήπως Ἀλεξίου τοῦ ἐπικληθέντος Κομνηνοῦ,
ὃς ἦν μὲν υἱὸς Ἀννῆς τῆς Κομνηνῆς καὶ τοῦ Νικη-
φόρου Βρυεννίου (Σ. ΕΥΕΛΑΝΤΟΥ, Η ΚΗ. Β', σ. 365),
ἱσταίεν δὲ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Κο-
μνηνοῦ ὡς ἀρχιερεῖς στρατοῦ (στρατηγὸς κατὰ τὸ
ἀπὸ μελοδωδωλίου) καὶ στάσης πρὸς ἐκτέλεσιν
τοῦ προφύτου Βρυεννίου (ΕΥΕΛΑΝΤΟΥ, σ. 164—5),
τῷ 1156 (MURRAY, Chronographia Byzantina,
ἐκ 22).—Σφρα. Σ. 4.

ΜΟΥΣΒΟΒΟΥΛΑΟΝ Ζ΄.

"Αννης της Κομνηνης.

"Εμ.

ΔΙΕΝΛΑ
ΒΕΙΑΝΟΝΦΕ
ΡΕΙΘΧΟΝC
ΤΥΠΟΝC

"Οπ.

ΑΝΝΗC
ΚΟΜΝΗΝΗC
ΗCΦΡΑΓΙC
ΑΜΑCΤΙ
ΧΟΝC

"Ητοι

✠ Δι' εὐλα-βιαν οὐ φέ-ρει θείους-τύπους-
Αννης Κομνηνης-ἡ σφραγίς-ἅμα τι-χός.

Δ. 4, 6 ("Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Σάββα Κομνηνῆς ἡγίων).

Ἰδὼς ἡ ἀντιπαθὴς βασιλόπαις, ἡ συγγρα-
ψασα τὴν "Μεθ' ἡδᾶ, ὅπως, ροβουμένη μὴ γί-
νεται παλαιότερος ἐκ τῶν ἡμετέρων, ἀπέκο-
νισεν ἐπὶ τῆς σφραγίδος, κατὰ εἰκόνα τινὸς
ἁγίου.

ΜΟΥΣΒΟΒΟΥΛΑΟΝ Ζ΄.

Κωνσταντίνου τοῦ Κομνηνοῦ, πατρός, καὶ
μεγάλου δρουγγαρίου.

"Εμ. Προτομή τῆς Παναγίας τῶν Βλαχηνῶν.

MP ΘV

"Οπ.

✠ ΘΚΕΡΟ
ΗΘΥΚΩΝCΕ
ΡΑΥΩSΜΕΓΑ
ΛΦΔΡSΓΓΑ
ΡΙΦΤΩΚΟ
ΜΝΗΝω

"Ητοι

✠ Θ(εοτόκε βο-ῤῥηει Κων(σταντίνου) σε-
βαστῆρ κ(αὶ) μεγ(α)λ(ου) δρουγγα-ρίου τῷ Κο-
μνηνῷ.

Δ. 3, 6 ("Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρθμαν).

Ἡρὶ τούτου γράφει ὁ Δουκαγγίος¹ *Const.

1) *Familiae Byzantinae* α. 116 α

"Comnenus sebastus et magnus drungarius!
in depositione Cosmas Patriarche C. P.
"Manueli imperatori assedi anno 1154²."

ΜΟΥΣΒΟΒΟΥΛΑΟΝ Η΄.

Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ.

"Εμ.

ΤΩΝΓΡΑ
ΜΜΑΤΩΝ
CΦΡΑΓΙC
ΑΜΑΝΟΝ
ΗΛ...Ω

"Οπ.

ΚΟΜΝΗ
ΝΟΦΥΝC
ΠΟΡΦΥΡΟ
ΒΛΑCΤΟΥ
ΚΛΑΔC

"Ητοι

Τῶν γρα-μμάτων-σφραγίς-(μ)α Μανου-ἡλ
πῶ,

Κομνη-νοφύρος-Πορφυρο-βλάστου-κλαδός.

Δ. 2, 6 ("Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Χατζῆ "Αγίου).

"Αμφίβολον μένει τίνος Μανουὴλ Κομνηνοῦ
ἴσθιν αὐτὴ ἡ σφραγίς. Πιθανόν ὅτι εἶναι τοῦ
αὐτοκράτορος Μανουὴλ, πρὶν τῆς ἐνθρονίσεως
αὐτοῦ· δοῦναι καὶ ἐν τῇ αὐτοκρατορικῇ βούλῃ
τοῦ ἰδίου τῆς συλλογῆς μου γράφει τὴν τίτλον
τοῦ Πορφυρογεννήτου. Οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς
Κομνηνῶν οὐκ ἐγένετο σὺδ' ὡς μνημονεύουσι
τοῦ ἐν ταῖς σφραγίσιν αὐτῶν. Ὑπάρχει δ' ἑ-
τέρος τῆς "Μανουὴλ, υἱὸς τοῦ βασιλέως "Ανδρε-
νίκου, εἰς τὴν ἡμετέραν συλλογὴν ἐν τῇ πορφυρῇ.

ΜΟΥΣΒΟΒΟΥΛΑΟΝ Θ΄.

"Ισακίου δεσποτῆ τοῦ Κομνηνοῦ.

"Εμ. Ὁ ἅγιος "Ησόδωρος, ὁ σὺν-εὐαγγέλις.

Ο	Θ
Α	Ε
Γ	ΟΔΩ
Ο	ΡΟ
С	С

1) Νάσαςχης (N. BYZANTIOY, αἰ. Γ΄. 76).—Σημ.

2) LEONIS ALLATO, De CONSt. ult. Eccl. B. 12.

*Οπ.

* KEROH
ΘΕΙΤΩΦΩ
ΔΟΝΑΦΙΛΑ
ΚΙΩΔΕΣΠΟΤΗ
ΤΩΚΟΜΝΗ
—Νω

*Ητοι

*Ο-α-γι-α-ε-δω-ρο-ε.

* Κ(όρι)ε βοήθη· τῷ σῶ-δούλω Ἰσακίῳ
δεσποτῇ-τῷ Κομνηνῷ

Δ. 2,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμαν).

Οὗτος ὁ Ἰσακίος ἀναγραφὴν εἶναι ὁ
διοπότης τῆς νήσου Κύπρου. Ἐνεκα δὲ παρα-
διατῇ ἡ εἰσαία αὕτη παρὰ τοῦ ἱ. Ἀθηνῶν κ.
Π. Ἀκαμρου, τοῦ κλεινοῦ νομισματοῦ φρου. τοῦ
Λιγίου Πόλεως κατὰ τὸν Μισκίωνα. Τῇ
ιστορίᾳ τοῦ Ἰσακίου ἀναφέρει διυροδικῶς τερὸν
Νικήτας ὁ Ἀκρινάτος ὡς καὶ οἱ Ἀγγλοὶ συγ-
γραφεῖς, οἱ γράφοντες παρὶ τῆς ἀλλοιῶσεως τῆς
Κύπρου ὑπὸ Ρυγέρδου τοῦ Λιουτενάρδου.

ΜΟΥΤΒΟΒΟΥΛΑΟΝ Γ.

*Ἰωάννου Κομνηνοῦ Βατάτζη.

*Εμ.

СФРАГЪ . .
КОМНННСТА
ТАΧΑΡΙΤΩΝ .
МНОСРАТАТ .
ПРОНΛӨ .

*Οπ.

СПОТС
ΛΑΔΟΣΚΑ .
ΟΡΦΥΡΑΥΓΣ .
ΟΜΝΗΝΗΣ .
ΔΟΚΙΑС .

*Ητοι

Σφραγίς-Κομνηνοῦ τα-τα Χαραίτων(ύ)-μου
ὡς Βατάτζη(ου)-προήλθε-δειοπότης (κ)λαδός
κα(ι)-περφυραυγῆς - Κ)ομνηνῆς
Εὐβοκίας.

Δ. 3,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Σάββα Κο-
νισμυτζούλου).

Θεόδωρος ὁ Βατάτζης εἶχε σύζυγον τὴν ἀ-
δελφὴν Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, εἰς ἣς ἰγεννη-
θήσαν δύο υἱοὶ Ἀνδρόνικος καὶ Ἰωάννης, ὧν ὁ

μὲν Ἰωάννης παρὰ Νικήτη τῷ Χωκίτῃ¹⁾ ἀνο-
μάζεται Κομνηνός, ὡς ἐκ τοῦ γένους τῆς μη-
τρὸς αὐτοῦ· ὁ αὐτὸς δὲ παρὰ τοῦ αυτοκράτορος
Μανουὴλ ἀναγορεύθη μέγας δομesticus καὶ
στρατηγὸς τοῦ θήματος τῶν Θερκεσιῶν. Τῷ
1174 ἐνέκει τὸν Σουλτάνον ἐν τρομερῇ
μάχῃ καὶ ἀπέθανε τῷ 1182. Τὴν δὲ λατὴν
χορηγῶντος συνήκως ἀναγινώσκωμεν ἀντὶ
«Ἰωάννης» παρὰ τοῖς πωπταῖς τῆς βουλαντινῆς
ἐπιτυχῆς²⁾. Ὁ δὲ ταύτης ἐν τῇ βουλαντινῇ αὐλῇ
εἶχε τὴν θίαν τὴν ἐν ταῖς γερμαναῖς αὐλαῖς
Obersthofmeister, maitre de la cour³⁾.

ΜΟΥΤΒΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΑ'.

Θεόδωρου Κομνηνοῦ, πρωτοεβαστου

*Εμ. *Ο-δ-ρος Δημήτριος.

Ο	Δ
Α	Η
Γ	Μ
Ο	Τ
С	Ρ

*Οπ.

— * —

KEROHӨ
ΘΕΟΔΩΦΩ
ΑΤΟΕΡΑСТΩ
ΤΩΚΟΜΝΗ
—Νω

*Ητοι

*Ο-α-γι-α-ε-δω-ρο-ε.

* Κ(όρι)ε βοήθη(ει)-Θεοδώρῳ-
(πρω)το(ε)βεβάστω-τῷ Κομνηνῷ.

Δ. 3,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμαν).

* Ἀγνωστὸν μοι εἰς τίνα Θεόδωρον πρωτοεβ-
αστον⁴⁾ ἀνέκει ἡ σφραγὶς αὕτη.

1) Εὐδ. Βόννης. σ. 340, 341.

2) ΕὐΑΙΝ. ἐκ Βόννης. σ. 2825, 3096, 7844.

3) Κατὰ τὴν Σ. Βουλαντινὴν (αὐτ. Γ' σ. 82),
ταύτης τῆς αὐλῆς, ὁ πρὶν λεγόμενος βασιλεὺς ἡμεῶν,
τίτλος τιμητικῆς, ἰσοδυναμοῦς πρὸς τὸ τσερκαῖον
ἡδῶς, παιδαγωγὸς (ΔΟΥΚΑ, ΔΕ). — Σημ. Σ. 1.

4) Ὁ τίτλος πρωτοεβαστου κατὰ πρῶτον ἰδῶν
ὑπὸ Ἀλέξ. τοῦ Κομνηνοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἀλ-
εξιστῷ (ANSHE, *Alaedd.* Γ' 65) τῷ 1081 (ΜΟΥΛΑΤ,
αὐτ. ἐν γρ.). Ὁ δὲ τῷ μετὰθεωλλῶν Θεόδωρος
ἴσως ἦν ὁ Κωνσταντῖνος Θεόδωρος ὁ πρωτοεβαστου

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΒ'

Γεωργίου Κομνηνού, σιδηστής.

ΕΡΕΥΝΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΚΟΜΝΗ
ΝΥΓΕΩΡ
ΓΙΣ.

^aHTGA

παρα-γίς πεδω-πτοο-Κομνη-νοο Γεωρ-γίου.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μορδοτσιανῶν).

Ἰσως ὁ σεβαστὸς Γεώργιος, γυναικὸφιλος
ἄνδρ' ἔκκευ τοῦ αὐτοκράτορος¹.

ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΠΑΣΚΑΛΑΚΗ

Θεοδώρα Κομνηνῆς, σιδεσμένης.

Έμ. Η Κοίτης της Θεοτόκου

* KERN
THCHAS
ΘΕΩΔΩΡ
CERACTH
THKOMN
NH

H76A

* K(ύρι)ε β(οήθει)·τῇ σῇ δοῦλ[η]-
 Θε[ο]δῶρα²-σεβαστῇ·τῇ Κομν·[η]νῇ.

Δ. 1,5 (Έκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρφωταιων).

ΜΟΑΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΔ.

Μεγαλήλ., μεγάλου Σομαστικου

*Εμ. Οἱ ἄγιοι Θεόδοτοι διζήσαντες βίαν.

ΘΕΟΔΩΡΟΙ

(ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛ, π. 94), δ πολεμὸς ἐν Μο-
φουττῇ (KINNAMOY, αἰ. π. 103-4) πρὶν 1151
(MURALT, αἰ. π. 1078) — Σημ. Σ. Α.

4) NIKHITA ASOMINATOT. (*ibid.*, *ibid.*, *ibid.*, 348).

2) Ἰσως ἡν Θεοδώρου ἢ τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ ἀδελφεοῦ. (KINNAMOU, *op. cit.* σ. 236) — Σημ. 2. 4.

 ${}^3\text{O}_\pi$

ΔΟΜΕΣΜΕ
ΓΑΛΩΜΙΧΑ·Λ
ΓΡΑΦΩΝΚΥΡΟC
ΑΥΓ85ΑΔΕΛ
ΦΗCСVZVΓ8
ΘΕΟΔΩΡΑC

 H_2O

ΘΕΣΣΑΛΟΝ

δομεισ. με-γάλου Μιχα(ή)λ-γραφῶν κύρος-
αύγουσταδελ-φης συζύγου-Θεοδώρας.

Δ. 3,0 (Έκ των της συλλογής Μορδοιμανν).

Ὁ προηγουμένος χρόνος τῶν μετῶν κατὰ-
λοιπὸν τὸ πνεῦμα τοῦ δομιστοῦ. Συμπε-
ραίνει ὅτι ἡ πράξις αὕτη ἐνέληται ἐν τῇ
Μαχίᾳ τῶν Σπυριτῶν, γινώσκοντων ἐν τῇ
αὐτοκρατορικῇ ἀκρονομίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῇ
Μαχίᾳ τῶν Παλαιολόγων, ὅπου, πρὶν ἀποκτενεῖν
τὸν νομιμὸν πληροῦσιν τοῦ θρόνου, μετὰ τὸν
βασιτοῦ Ὡάννου τοῦ Βατάτζου, ἦτο μόνος
δομιστοῦς, εἴτε ἐν σύμφων ἑσθαρῶν, εὐχα-
ρίᾳ Ὡάννου τοῦ Δούκα, ἀδελφοῦ τοῦ βασι-
λέως Ὡάννου τοῦ Βατάτζου, ἢ, ἐν ἐπικαιρο-
τάτῃ παρὰ τοῦ Δουκαρίου, φέρει τὸν τίτλον
ἡ Κομνηνῶν.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ 1Ε'

Μαρίας της Κομνηνής

Ἐμ. Πεντηχίς τῶν Βλαχωνῶν, ὁρθός. $\overline{MP} \overline{\Theta V}$.

 $\gamma(\infty)$

✱ OM
NVMONCE
KOMHNH
CKEΠOIC
KCPH.

*H-55

δωμά-νυμόνσου-Κομνηνή-ν-σχεπας-Κόρη.

Δ. 2,0 (Για τῶν τῆς συλλογῆς Μόροζου).

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΣ'

ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΑΓΓΕΛΗΣ, ΚΑΙΣΑΡΙΣΣΗΣ.

Εμ. Ὁ Εὐχαριστῶν τῆς Θεοτόκου ΧΑΙΡΕ

Όπ.

ΣΦΡΑΓΙΣΚΟ
ΜΗΝΗΗΣΕΡΙΝΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΣΧΟΣ
ΤΗΟΩΝΥΜΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΟΣΑΓ
ΩΝΥΜΟΣ

Ητοι

Χ. αρε- (αυτοκρατορική, ο κύριος) μετὰ τοῦ.
Σφραγίς Κ. οὐκ ἔχεις Εἰρήνης-καίσαρος-
της συζύγου-καίσαρος ἀγ- (αγέλης) οὐκ ἔχεις.

Δ. 3,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Χατζῆδ' Ἀγρότ).

Πρὶ τῆς καίσαρος τῆς γράφει ὁ Δου-
κῆς ἡ Irene Angela Andronici Angeli
«Ilia primogenita nupt Johanni Kantak-
zeno Caesari.»

MORDTMANN, ἱατρός

1) Δότ. τ. 116, 6

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΒΕΛΕΓΡΑΔΩΝ.

Ἐν ᾧ παρὰ Βουκχ¹ δόσω μόνον ἐπιγραφεῖς τῆς
Ἀπολλωνίας ἐκ τῶν τοῦ Λεσκό ἀντιγραφῶν
ἔχοντες, ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βε-
λεγραδῶν Κ. Ἀνθίμος καὶ πρότερον μὲν ἀπὸ-
σταλὰ πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς Σύλλογον ἐπιγρα-
φῶς δόσω² καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἐπιγραφῶς 20³,
καὶ τὴν σήμερον ἄλλας ἐπτά, τὸ ὅλον 29, εἰς
ἃς προστέθηκες τὰς ἐκδομένας⁴ ὑπὸ τοῦ ἐκθέν-
τος ἐκάρχου τῶν ἀρθροῦν⁵, ἔχοντες 35 τὸ ὅλον
ἐπιγραφῶς τῆς Ἀπολλωνίας. Διότι ἀπονέμου-
τες τῇ φιλαρχίᾳ μητροπολίτη χάριτας ἀνθ' ὧν
ἐκποίησεν ἐπιγραφῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς συλ-
λογῆς, προβαίνοντες εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς
πλειόνης τῶν νῦν ἀποσταλίσαν, ἐκ τῶν ἀρ-

χαιτέρων τῶν ἀρτάρων λαμβάνοντας καὶ πρὸς
τὰς νῦν τῆς τὴν λόγον καταλόγου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Α'

ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣ ΔΑΜΗΝΟΣ
ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣ ΔΑΜΗΝΟΣ

Ἡτοι

Παρμενίσκος Δαμήνος.

Παρμενίσκος Δαμήνος.

Ὁ λίθος, ἐφ' οὗ κεκαρτερῶνται βλέποντες τὴν
ἐπιγραφὴν¹ παύτην, μήκος μὲν ἔχει 0,74, πλά-
τος δὲ 0,40 καὶ πῆχυς 0,12, τοῦ δὲ τῶν ἐπ' αὐ-
τοῦ γραμμάτων ὄψος ἐστὶ 0,020. Ἀνακαλύφθη
τῷ 1876 ἐν Ἀπολλωνίᾳ, διατηρεῖται νῦν ἐντε-
τοιχισμένος εἰς τὴν ἀρτάρων πλειόνην τοῦ το-
χου τῆς ἀγίδος τῆς εἰς τὴν ἔξω μερῶν πό-
λιν τῆς εἰσοδοῦ τῆς ἐκτὸς μὲν τῆς Παναγίας
τῆς Ἀπολλωνίας.

Ἐχει δὲ σχῆμα κακιδόσχου (medicula)
μετ' αἰτωμάτος ἑνὸς, οὗτος ἐν τῇ μέσῳ

1) C. I. G. 1829 b, 1829 c.
2) TOY EN KΠ. ΕΛΛ. ΦΙΛ. ΣΥΛΛΟΓΟΥ, Τῆ Περι-
ουμένη. Τῶν Δ', σ. 124, ἀρ. Α', σ. 125, ἀρ. Δ'.

3) Ἰὰς νῦν ἐκδομένας ὑπὸ Σ. Α. ἐν τῇ Π'.
Τῶν τοῦ Περιουμένη, σ. 84 — 102, ἐκτὸς δηλονότι
τῆς ὑπ' ἀρθ. 3' ἥτις ἐστὶν ἡ καὶ προηγουμένη
ὑπ' ἀρθ. Δ'. ἐν σ. 125 τοῦ Δ' τόμου προειδοῦσα,
καὶ τῆς ἐκδομένης ἄλλου, τοῦ² ἐστὶ τῆς ὑπ' ἀρ.
Π'. ἐν Μαργαρίτῃ καὶ τῶν ὑπ' ἀρ. 18', 23', 24',
25' καὶ 26' ἐν Ἐκδομένοις καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 27' ἐν
Αὐτοῖς.

4) ΑΝΘΙΜΟΥ ΒΕΛΕΓΡΑΔΩΝ, Σύντομος ἱστορικὴ
Περιγραφή τῆς Ἱερῆς Μητροπόλεως Βελεγραδῶν
ἐν Βελεγράδῃ, 1868, 8ου. σ. 97. Β', σ. 38.
Π', σ. 40, Π' σ. 41, ΙΔ', καὶ σ. 79.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ II' ΤΟΜΟΥ)

1) Εὐθυμοπούδῃ μὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Alfred Gillié-
ron ἐν τῷ βέλτιμῳ Monuments Grecs publiés par
l'Association pour l'encouragement des études
grecques en France (Paris, 1877, 4ου). σ. 26,
πλὴν μετὰ ἑσπερίων ἄλλων, λακωνισμῶν τῶν μὲν
ὄψος 1,14, τὸ δὲ πλάτος 0,52.

τοῦ τομαπέου κεραλή Μεδούσης κατὰ πρῶτον κέκωθεν τοῦ ἀνωματου ὀδοντικῆ (dentiflu) κορυμνικῆ διατρέχουσι, ὅτε αὐτὴ δι τούτουσι Ἑλλήνας μαζόμενα κατὰ πέντε Ἀμαζόνων, αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀρσενίων φαίνεται τὴν νίκην ὑπερηφανύσασθαι τὰς ἐπὶ τῆς ζωοφόρου τῆς Φυγαλλίας μορφῆς ὑπὸ δι τὴν ζωοφόρον διὰ κλάδου φηγοῦ συσπυρρύνειν, καὶ στεγνόντες ἐκτὸς ἀνὰ μίαν Σαῦρην περισφόνειν τιναίμενην, ἱσταμένην κατὰ μέτωπον ἐπὶ προγενοῦς τινος κορυμνικῆς (coruac) τούτων δι κέκωθεν ἢ μεταμονιμίας διότης ἐπιγραφῇ, μετ' ἣν κρατὶς ἔχουν ἐκατέρωθεν περισφόνειν σφίγγα.

Ὅτι δ' ἡ ναυδούργου αὐτῆς πλάτ' ἦν ἐπιτύχους Παρμενίσκου τινός, υἱοῦ τοῦ Δαμήνου, κατέβηκεν καὶ τὸ μὲν ὄνομα «Παρμενίσκος» σὺν θ. ἢ ἐν ἑλληνικαῖς ἐπιγραφαῖς ὡς ἐπὶ νομισματικῆς Ἀπολλωνίας¹⁾ ἀλλὰ ὄνομα «Δαμήνου» ὡς ὡς τὸν τυχάνει τῷ α. A. Gillierou²⁾.

Ἐν τούτοις τὴν γενικὴν Δαμήνου ἀναγνώσκον ἐπὶ νομισματικῶν Δαρραγίου³⁾ ἰσ' ὡς διὰ τῆς πόλεως ὡς ἄρχοντιν ὄνοματε διακρίνουν, ἔνθεν μὲν ὁ «Λαῶνος» εἰς ὀνομαστικὴν, ἔνθεν δι τοῦ Δαμήνου ἢ γενικῆς⁴⁾ ἢ βέβαιον ἔνθεν μὲν ὁ Σεννα⁵⁾ ὡς δι τοῦ Δαμήνου⁶⁾ διδάσκουσι δ' ἡμεῖς ὅτι τὸ τυχάνον ὄνομα κλίνεται Δαμήν γεν. Δαμήνης ὡς τὸν γραμματικῶν Ἀραδίτου⁷⁾, Ἡρακλίου⁸⁾, ἐπὶ δ' ὁ παρὰ Bekker⁹⁾ καὶ Cranner¹⁰⁾.

Εἰπαμεν πρό τινας ὅτι διακρίνον ἐπὶ νομισματικῶν τοῦ Δαρραγίου διὰ τῆς πόλεως ὡς ἄρχοντιν ὄνοματε παρῶν δι παρῶν σφίγγιν ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἀπολλωνίας. Πρῶτος ὁ σφῶς νομισματολόγος Eckhel¹¹⁾ ἀπέκρουσε τὴν ἰδίαν τῶν φρονεόντων ἐπὶ τῶν ὀνοματικῶν τούτων, τὸ μὲν κατ' ὀνομαστικὴν ἐστὶν υἱὸς τινος, τὸ δὲ κατὰ γενικὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, γραμματιστὸς ἐπὶ τῶν ὀνοματικῶν τούτων

ἐκτερόν ἐστιν ἄρχοντος τῆς πόλεως, καὶ προσέτις ἐπὶ τῶν κατὰ γενικὴν ὀνοματικῶν ὑπονοητῶν τὴν πρῶτην ἐπὶ. Τό γ' ἰσ' ἔχην, παραδύγματα πληροτάτα τὴν ἑλληνικὴν ταύτην ἀναπτύσσον αὐτὴν λέγοντες ἐπὶ διὰ μὲν τοῦ κατ' ὀνοματικὴν ὀνοματικῶν παρῶνται νῦν ὁ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ νομισματοποιεῖν τῆς πόλεως ὑπεπισταμένους ἄρχον, διὰ δὲ τοῦ κατὰ γενικὴν ὁ κατ' ἑὸς ἐκτερόντος ἐπιστομῶς ἄρχον, ὁ πρῶτος καὶ συγγενὴς ἀρχιερεῖς, οὗτοις ἀναρίθμους παραδύγματα¹²⁾ παρακαταστήντες.

Ἐκ δὲ τῆς πρὸ τῶν ὀρθολογῶν ἡμῶν προτιθεμένης ἐπιγραφῆς καὶ μάλιστα τῆς ἐν αὐτῇ γενικῆς «Δαμήνου» καθοδηγούμενοι, τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τῶν κυρίων ὀνοματικῶν τῶν ἑλληνικῆς ὀνομαστικῆς ἢ διορθώμεν τινα κακῶς αἰμένα παρὰ Pape-Benseler. Ὅσους ἐπὶ νομισματικῶν τῆς Ἀπολλωνίας ἀναγινώσκοντες, ἔνθεν μὲν λαοκλή, ἔνθεν δι Λαοκλή¹³⁾, γνωρίζοντες δ' ἐπὶ τὸ πρῶτον ὄνομα κατ' ὀνομαστικὴν ἐστὶν «λαοκλή», συμπαραίρωντες ἐπὶ τὸ δεύτερον «Λαοκλή» ἐστὶν εἰς γενικὴν, κληρόντων ὁ Λαοκλ τοῦ Λαοκλή, οὐχὶ δ' ὁ Λαοκλ εἰς ὀνομαστικὴν κατὰ Pape¹⁴⁾ καὶ πέρηματα νόμισμα τι τοῦ Δαρραγίου¹⁵⁾ οὐχὶ τὴν κατ' ἡμῶς ὀνομαστικὴν «Λαοκλ-Λαοκλή» καθὼς καὶ νόμισμα τῶ τῶν Ἡπειρωτῶν «Λαοκλ Γλαυκῶν Ἀπειρωτῶν». Ἐπ' ἑτέρῳ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας νομισματικῶς διακρίνοντες τὴν ἐπιγραφὴν «Σενναλῆ-Λαοκλή», λέγομεν ἐπὶ τὸ μὲν πρῶτον ὄνομα τίθεται κατ' ὀνομαστικὴν ὁ «Σενναλῆς», τὸ δὲ δεύτερον εἰς γενικὴν τοῦ «Λαοκλή», ὡς ὁ ὀνομαστικὴ κατὰ συνέπειαν ἐστὶν ὁ Λαοκλ οὐχὶ δ' ὁ Λαοκλή¹⁶⁾ ὅθεν πάλιν ἀναπληροῦμεν τὸ παρὰ Mionnet¹⁷⁾ νόμισμα τῆς Ἀπολλωνίας «Θεόδωρος-Λαοκλή» εἰς αὐτὸ δὲ τὸ συμπέρασμα ἀκατέληκτον ἀναγινώσκοντες ἐπὶ νομισματικῶν τοῦ Δαρραγίου¹⁸⁾ ἢ γ. «Λα-

1) A. GILLIEROU. *Acfr.* n. 26—27.
2) MIONNET, *Description de Médailles antiques*. Suppl. Ier. n. 316, ap. 23 — n. 347, ap. 28.
3) *Acfr.* n. 22.
4) MIONNET, *Acfr.* B. n. 59.
5) ROZILLI *Catalogue d'une Collection de Médailles des rois et des villes de l'Antiquité Grèce* (Paris. 1863. 1to.), ap. 2443.
6) *Acfr.* ap. 2470.
7) *Rept. cœsur.* 9, 21.
8) *Rept. parthén. d'Acfr.* 140. Dindorf. n. 32, 9.
9) *Anecdota Graeca.* 1360.
10) *Anecdota Graeca.* A. 366.
11) D. N. V. *Tōn* B. n. 152—3.

1) *Επιγραφ. Ε.*
2) MIONNET, *Acfr.* Suppl. I. n. 315, ap. 16.
3) *Wörterbuch der griechischen Eigennamen*. v. Pape-Benseler (in *Brasserie d'Acfr.* 1863—1870. 2 Tōn. 8vo. 624).
4) *Serres Pape Médailles grecques, d'Acfr.* (n. 11. 1873. 1to.) ap. 1735. — *Opera ad Mionnet*, *Acfr.* B. n. 40, 45.
5) MIONNET, *Acfr.* Suppl. I. n. 360, ap. 10.
6) *Opera ad Mionnet*, *Acfr.* B. n. 48.
7) MIONNET, *Acfr.* Suppl. I. n. 316, ap. 22.
8) *Opera ad Mionnet*, *Acfr.* B. n. 29.
9) Pape-Benseler, *Acfr.* 62.
10) *Acfr.* Suppl. I. n. 315, ap. 15.
11) MIONNET, *Acfr.* Suppl. I. n. 332, ap. 139.

НАУКОВА БИБЛ

НАУКОВА БИБЛ

τος· Ἀρχήνης;» τῆς δὲ δευτέρας οὕτω· «Μνηστέος·[Ἀρχήνης],» «Ξένου·[Ἀρχήνης],» ἀπορρίπτονται τὴν παρὰ Pape-Benseleer ἀνωμασίαν ὅ· Ἀρχήνος. Ἀλλὰ καὶ τὸ «—Χερήνος» ἐπὶ νομισματικῶν Ἀπολλωνίας¹ θεωρεῖται ὡς γενικὴν κλίσην ὁ Χερήης τοῦ Χερήνης, οὐδαμῶς δὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀδικτυγράφησιν ὁ Χερήης. Ἀνέρομαι δὲ τοῦ Διωργίου νόμισμα² φέρει ὄνομα «—Πατήνης», ἀρχόντος ἐπὶ νόμισμα, οὕτως τὴν ἀνωμασίαν ἀδικτυγράφου ὁ Πατήρης ποιούμεν, οὐχὶ δ' ὁ Πατήνης³. Ἐπὶ τίνος δὲ νομισματικῆς τῆς Ἀπολλωνίας⁴ ἀναγνωσκόμεν τὴν ἐπιγραφὴν «Τιμὴν-δαμοφώντος», ὅπου ἐν προσημειωθῆναι ὄνομα κίριον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἀνωμασίαν ὁ Τιμήν⁵ τοῦ Τιμήος. Ἐξ ἱεροῦ δὲ τοῦ Διωργίου νομισματικῶν «Ἀλκαίος-δαμῆνος» ἀνακρίβηται τὸ κίριον ὁ Δαμήν τοῦ Δαμήνος, ὅπως καὶ αὐτὸ συν. τῶς ἀλλοίως μετὰ παρὰ Pape-Benseleer ἀνέκδοτον· ἢ ἐν τῷ κεχρημένῳ ὀνόματι «—Καδλῆνος», ὅς τις ἰλλυρικὸν⁶ νομισματικῶν, κινούμενον κατ' ἀναλογίαν τῶν προσημειωθῆναι ὁ Καδλῆν τοῦ Καδλῆνος, μεταγράψαι ὁ Λακωνικός οὕτω⁷ ὁ Καδλῆρος.

Ἡ δὲ κλίσις τῶν κίριων ἐν μέτωπον, ὡς ἡ μὲν ἀνωμαστικὴ κατὰ κλίσις ἔχει τὴν ἀρχήνην ἢ, ἢ δὲ γενικὴ τὴν παρὸς τὸν ἥνος, ἐπιχωμαζοῦσα φαίνεται τῇ λαλομένῃ περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν καὶ τὸ Διωργίου ἑλληνικῶν⁸ λατῶν, λαβόμεν ὅσα χρῆται ἀρχαιογράφων. Ὁ⁹ τὸν ὅπως ἀρριπόμεν αὐτὴν ἐπίσης ἐν πολλῇ ἄλλοις κίρις τε καὶ ἀνωμαστικῶν ὀνόματι ἑλληνικῶν. Οὕτω γ. χ. μνημονεύονται μετὰ τῶν ἄλλων κίρια μὲν ὁ Τροχῆν τοῦ Τροχῆνος¹¹, ὅπου ἡ πύλις¹² ἡ Τροχῆν τῆς Τροχῆνος, ὁ Κωρῆν τοῦ Κωρῆνος¹³, ὁ Σωλῆν τοῦ Σωλῆνος¹⁴, ὁ Σαῆν τῆς Σαῆνης¹⁵, ἀνωμαστικῶν

δὲ ὁ κήρην τοῦ κήρηνος, ὁ λειγὴν τοῦ λειγῆνος, ὁ πυρὴν τοῦ πυρῆνος, ὁ σωλῆν τοῦ σωλῆνος, ὁ ἀπτήν τοῦ ἀπτήνος, ὁ ἀτταγῆν τοῦ ἀτταγῆνος¹⁶, καὶ κινώτερον ὁ τατήν τοῦ τατήνος¹⁷.

Καὶ ταῦτα μὲν, παρεκβατικώτερον εἰπόντες περὶ τῆς περιόρου κλίσεως τοῦ Σαῆν, Σαῆνης, ὀνόματος τοῦ πατρὸς τοῦ Παρμενίου, προσδιόξωμεν, ἐκ τοῦ σχήματος τῶν χαρακτῆρων Α καὶ Π τοῦ ἐκδομένου λαμβάνοντες, τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εἰς τὴν Α' μ. Χ. ἱκανοποιεῖται.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Β'

ΑΡΙΣΤ
ΝΕ

Ἦτοι

Ἀρίστων Αι-
κ[α]

Τὴν προκειμένην ἐπιγραφὴν, εὑρέθησαν ἐν Ἀπολλωνίᾳ καὶ κεχρημένῃ ἐπὶ λίθου λαυκοῦ, βλεπομένη διατεταραμένη σήμερον ἐν τῇ Μητροπόλει Βασιλεῶδων, ἐν τῷ τόλῳ τῆς αὐλῆς πρὸς τὴν ἐξω θύραν κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς εἰσόδου. Μῆκος δ' ὁ λίθος ἔχει 0,30 καὶ πλάτος 0,20· τὸ δὲ πᾶν ἐπ' αὐτοῦ γραμμάτων ὡς ἐστὶ 0,05.

Ἀπανθῆ δὲ τ' ὄνομα μὲν Ἀρίστων ἐπὶ νομισματικῶν τῆς Ἀπολλωνίας¹, τὸ δ' ὄνομα τὸ κίριον Ἀίνακ ἐπ' ἱεροῦ νομισματικῶν τῆς αὐτῆς πόλεως² συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ μνημονεύοντος Ἀρίστωνος· Ἀρίστων-Αίνακ.

Εἰ δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτῆς ἀναγκαῖον εἶπειν τι, κίριον ἐκ τοῦ χαρακτῆρος Ε ἀνάγνωμεν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἰς τὴν Β' μ. Χ. ἱκανοποιεῖται.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ'

ΔΙΑΠΟΣΤΟΙΣ
ΕΤ Ξ.

Ἦτοι

Φίλιππος τί(φ) ιδί(φ) πατρι
εἰ(ω)ν Ξ.

- 1) Διτ. σ. 341, ὁρ. 217.
- 2) Διτ. σ. 347, ὁρ. 224.
- 3) ΜΙΝΟΥΤ, αἰτ. Β' = 30.
- 4) Διτ. Η' σ. 38.
- 5) Pape-Benseleer, αἰτ. ἐν λ.
- 6) ROLLIN, αἰτ. ὁρ. 2424 lvs.
- 7) Ὅρα καὶ ΜΙΝΟΥΤ, αἰτ. σ. 30.
- 8) ROLLIN, Διτ. ὁρ. 2446.
- 9) ΜΙΝΟΥΤ, αἰτ. σ. 46.
- 10) Διτ. ἐν λ.
- 11) ΠΑΤΣΑΝΟΥ, Β' Ξ, 8.
- 12) ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ, ἐν λ.
- 13) ΑΡΙΑΝΟΥ, Ἀνάκ. Β' μ. Ξ, 3. — ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, αἰτ. Διοσκρίδους Περιερμητιν 1340.
- 14) ΜΥΘΟΚΛΕΟΥ, Ξ, α. 16, 34.
- 15) Ἀνθολογία, Θ' 184.

- 1) ΦΡΥΣΙΝΟΥ, Ἐκδορῶν, ἐν λ.
- 2) ΔΙΟΤΙΣ, Ἀνθολογία, ἐν λ.
- 3) ΜΙΝΟΥΤ, αἰτ. Supl. Γ' σ. 318, ὁρ. 38.
- 4) Διτ. 219, ὁρ. 2.

Ἐπὶ λίθου λευκοῦ, μήκους μὲν 0,29, πλάτους δὲ 0,21 καὶ πύχους 0,08, κατὰ μὲν τὴν Ἀπολλωνίαν ἐκτείνοντες, ἐν δὲ τῇ μετροπόλει Βυζαντίῳ συνεισφέροντες. Τὸν δ' ἐπ' αὐτοῦ γραμμάτων ὅλος ἐστὶ 0,03. Ὑπὸ δὲ τὴν ἐπιγραφὴν βλέπομεν τὴν γυγλωμένην νικάναν ἀσκήν, μετὰ κίματος ἀκαρπίτης, ἐπιχειτῶνους φέροντα πολύπτυχον.

Ἐνταῦθα δὲ τὸ χεῖρον ὄνομα Φίλιπος δὲ ἐνὶ πραινέται γνησιγενὲς, ὅπως ἐπίστευεν ἐπιγραφῇ τινι δημοσιευθεῖσα παρὰ Βυεκήν.

Τὸ δὲ τῶν στοιχείων Ε' Σ σχῆμα εἶδος καὶ ταύτην τῇ μετὰ τὸν Ἀδελφὸν ἵσχυρ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Δ'.

ΚΟΣΜΗΣΕΝ ΜΕ ΦΙ
ΛΟΣ ΠΑΤΡΩΙΟΣ ΧΑΕ
ΠΑΤΡΙΣΜΟΙ ΠΑΤΡΑ
ΑΤΑΡΚΑΤΕΧΩ ΓΥΛΑ
ΚΙΟΝ ΠΕΔΙΟΝ.

Ἦτοι

Κόσμησέν με φίλος πατρώιος ἡ δὲ πα-
| τρίς μοι
Πάτρα[ν] ἀτάρ κατέχω Γυλάκιον πεδίον.

Ἦ φέρονται τὸ δις τυχόν τοῦτο στήλη, κατὰ τὴν Ἀπολλωνίαν ἀνακαλυφθεῖσα, διατηρεῖται νῦν ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ διαμεινοντος ἐν Κίστρῳ Βαρσίου κ. Ἀνδρία Σαλαβάντα. Στήλη δ' ἐστὶ τετράγωνος, μήκους μὲν 1,11, πλάτους δὲ 0,56 καὶ πύχους 0,47. Ἐπὶ τῆς προμνησθῆναι τῆς στήλης γυγλωμένα βλέπομεν ἀνδρῶν δύο κρανία, τὸ μὲν ἵσως τοῦ θανόντος, ἐκ Πατρῶν καταγομένου, τὸ δὲ τοῦ πατρῴου φίλου, ταφέντος πιθανῶς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετέπειτα.

Τὸ δ' ἀναφερόμενον ἐν τῇ προκείμενῃ διζήτῳ Γυλάκιον πεδίον ἐστὶ τὸ τῆς Ἀπολλωνίας, ἡ-
τις, κατὰ Στράβωνα τὸν Βυζαντινόν, ἐκαλεῖτο Γυλάκιον, Γυλάκιος δ' ὁ κάτοικος αὐτῆς, ἀπὸ Γυλάκος Κορινθίου τινός, ἰδρύσαντος ἀποικίαν ἐνταῦθα.

Ἦ λίξις ἐκδομένη ταύτοσημος φαίνεται πρὸς τὴν λίξιν ἀνήγηρε τὸ παρὸν μνημεῖον, ὅπως ἐν ἡμετέρῳ τινὶ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπιγράμματι* βλέπομεν ἀκούομαι λίθου.»

1) C. I. G. 9456. c.

2) Ἐν λ.

3) Kuhn, Epigrammata Graeca ex lapidibus collecta (in Bepit., 1878. Rom.) p. 210.

Ἐκ τοῦ σχήματος τῶν Ε, Ω στοιχείων ἀκλῶντες ἀποδίδωμεν τὴν ἡμετέραν ταύτην ἐπιγεμένην ἐπιγραφὴν εἰς τὴν Β' μ. Χ. ἐκπύοντα τετρίδα, καθόσον μέλιστα καὶ τὸ λογαπαζόμενον πατρώιος, Πάτρα, πατρίς, ἔχουσι πῶς ἵσχυρ πατρικιακάς.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ε.

ΦΛΑ ΦΙΛΩΝΙΔΗΝ
ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΝ ΝΥΜ
ΦΑΙΣ ΚΑΙ ΠΡΥΤΑΝΕΥ
ΣΑΝΤΑ ΟΔΕΛΦΟΣ Μ.
ΠΕΔΟΥ ΓΕΝΘΙΑΝΟΣ

ΚΑΙ ΦΛ ΓΕΝΘΙΣ ΚΑΙ ΦΙΑΛΗ
| ΤΑΤΕΚΝΑ.

Τ. Δ. Β. Κ. Δ. Ε.

Ἦτοι

Φλά(σιον) Φιλωνίδην,
ἱερασάμενον Νύμ-
φαις καὶ πρυτανευ-
σαντα, ὁ ἀδελφός Μ(άρκος)
5. Πεδίου Γενθιανός
καὶ Φλά(αία) Γενθίς καὶ Φιάλη τὰ τέκνα
Τ(ῶ) δ(όγματι) Β(ουλή)ς καὶ Δ(ήμου)
| ἐποίησαν.

Ἐπὶ μαρμαρέου λευκοῦ τετραγώνου ὕψους μὲν 1,15, πλάτους δὲ 0,63 καὶ πύχους 0,63. Τὰ δὲ γράμματα ταῦτα τῆς ἐπιγραφῆς εἰσὶ ὅ-
λους 0,08 1/2, αἱ δὲ γράμματα καλῶς πεποιημένα ὅ-
λους 0,75 καὶ πλάτους 0,63.

Τὸ προκείμενον μαρμαρεὺν ἀνακαλύφθη ἐν τοῖς ἱματίοις τῆς Ἀπολλωνίας διατηρεῖται νῦν ἐν τῇ περιμέτρῳ τῆς ἐκεί Μουσ. τῆς Παναγίας.

Περὶ δὲ τῶν κυρίων ὀνομάτων τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναφερόμεν, ὅτι τὸ μὲν ὄνομα Πιδίος ἐστὶ σημερινὸν Pedus, ὡς καὶ τὸ Φλάσιος, Φλαβία καὶ Μάρκος, τὸ δὲ Φιλωνίδης ἐν και-
νῶν τῇ τε καθ' ἑμῶς Ἀπολλωνίᾳ καὶ τῷ Δι-
αρχίῳ¹, τὰ δὲ τίλος πάντων Γενθιανός, Γενθίς ἑλλημικῆς φαίνεται καταγωγῆς διότι Γενθίος μὲν ἡ Γέντιος ἢ βασιλεὺς τῆς Ἰλλυρίας πρὶν 172 π. Χ., Γενθίος δὲ καὶ παρ' ἑτέροις τῆς Ἀπολλωνίας ἐπιγραφῇ διασώζεται². Ἐκότερον δὲ τῶν ὀνομάτων ταύτων προσθεῖται εἰς τὸ Δε-

1) ΣΙΕΛΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ, ἐν λ. Διαρχίαν.

2) Α. GRIERSON, αἰ. π. 19.

ταίς, ὧν ἡ Κίρκουρα μητρόπολις ἦν. Ὁ δ' ἀνώτατος πολιτικός ἄρχων ἐπιλήρου καὶ τῆς ἱερᾶς τῶν πρώτων βασιλείων λειτουργίας¹.

Γραφεύτων δ' ἀκατάκτους εἰς αὐτὸν τὰ τῶν ἀρχόντων πολιτεύματα καὶ τοσούτων μακρὸν διατερούμεν γινώσκον, ὥστε μέχρι τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος, ὃ τὴν ἀποῤῥωσιν ἐπιγραφὴν ὡς ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων **Α. Δ. Α** ἀποδοῖεν, πρῶτοντος, ἔχοντες, καὶ τὴν τῶν ἱερῶν ὑπεράστην ἱστορίαν, ἔχοντες ἐν Ἀπολλωνίᾳ, πολλοὺς αἰῶνας μετὰ τοῦ πατρὸς Ἀρσίου παναρχαίου ἐκλίνουσιν καὶ παραπληροῦμεν ἔχοντες.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ς.

ΘΕΒΗΡΩΣΕΒ
ΝΕΙΚΗΤΩ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΕΥΤΥΧΩΣ

Ἦτοι

Λ(ουίω) Σαπτιμ(ω)
Σαβήρῳ Σαβ(ασφ)
ἀνικητῷ
αὐτοκράτορι,
εὐτυχῶς

Ἐξ ἐκμαγείου (stampage) ληφθέντος ἐκ λίθου τινός, ὅστις ἐν Ἀπολλωνίᾳ μὲν εὑρέθη, παρὰ δὲ τὴν πόλιν ἐνταχθεὶς τῆς μονῆς τῆς Παναγίας Ἀπολλωνίας πρὸς τὴν αἰλὴν.

Τὸ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐπίθετον ἀναισθητός ἀνέκει πάντως εἰς Λουίον Σαπτιμῖον Σαβήρον². Ἐνταῦθεν δ' ὀδωγθέντες ἀνεπληρώσαμεν τὸν παρόσαν ἐπιγραφὴν. Ἐπειδὴ δὲ νόμισμα τι τοῦ Σαπτιμῖου Σαβήρου, τὴν αὐτὴν περίπτω ἐπιγραφὴν φέρων (ἐνὶν μὲν IMP. CAES. L. SEP. SEV. PERT. AVG. ἔθεν δι INVICTO. IMP. TROPAEI), βρονολογεῖται παρὰ τοῖς νομισματολόγοις³ ἐπὶ τῆς ἱστορίας Κόντου Σοσίου Φιλίππου καὶ Γαίου Ἰουλίου Ἐρικού Κλάρου, δηλονότι τῷ μ. Χ. 193 ἔτει, καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀδοκίματους κρίνομεν κληραζυμένῃ ἐπὶ ταύτης τῆς ὑπετάξεως.

ΜΥΡΩΝΟΑΤΤΑΣ
ΤΡΟΦΙΜ.ΩΝΕΘΑ
ΔΕΚΕΙΜΕΒΙΩΣΑ
ΕΤΗΘΗΚΕ
ΕΜΟΙΣΤΗΛΛΗ
ΥΙΟΣΕΜΟΣΜΥΡ
ΩΝΜΗΝΗΜΟΣΥΝΗ
ΠΑΤΡΙΚΗΣΧΑΡΙΤΟΣ

Ἦτοι

Μύρων ὁ Ἀττας
Τροφιμῶν ἐνθα-
δε καίμε, βιώσας
ἔτη α(α') θηκεῖν
5. ἐμοὶ στήλλη[ν]
υἱὸς ἐμὸς Μύρ-
ων, μνημοσύνης
πατρικῆς χάριτος.

Εὑρέθη μὲν κατὰ τὴν Ἀπολλωνίαν, ἐντα-
ταίχεται δὲ παρὰ τῇ πόλει τῆς μονῆς τῆς
Παναγίας Ἀπολλωνίας πρὸς τὴν αἰλὴν.

Ἡ λέξις ἀνταῖα μὲν τὴν θεσσαλικὴν δικ-
λακτον προσφώνημα τυγχάνει νωπιτοῦ πρὸς
πρὸς τὸν Τηλέμαχον ἐκδοῦμεν προσφώνοντα
τὸν Εὐμαχον, ἀνοῖε τῶν, δια τῶν ἐξῆς
λόγων.

Ἔσεται οὕτως εἶπε, σὺν ἐνὶν ἀνὰ ἱεῶνα.

Κατὰ δὲ τὴν μακεδονικὴν διακλακτον⁴ α(α')
τα ἐνὶ ἀππα τροπῇ τοῦ π. ἐς τ. Δ', καὶ
παρὰ καλλιμάχῳ⁵.

Δὸς μοι παρηνὴν αἰῶνον, ἀππα, φιλέσσει.

Ἀππας δὲ, καθ' Ἠρόδοτον⁷ ὁ τροφός.

Ἀλλ' εἰρηται καὶ κύριον ὄνομα παρ' ἐπιγρα-

1) Ἐθνομπεύθη καὶ πρότερον (Α. ΟΥΛΙΕΚΟΣ, αὐτ. σ. 19) ἀλλ' ἀτελέστερον ἢ παρ' ἡμῶν. ἀντι-
γράφειν ἐξ ἐκμαγείου λ. γ. κατ' ἐκείτων ἐς ζ' ἢ
Τροφιμῶν, ἐν ζ' 6 Μυ, ἐν ζ' 6 ἀντὶ τῆς Χάρτης.
2) ΚΥΣΤΑΝΟΥ, Παρεμβαδὶ εἰς Ὀμήρου σ. 777,
58.

3) Δότ. 1793, 12.

4) Π' 81.

5) Μύρα Ἐκτροφογινώσκον. ἐν λ.

6) Τροφὸς εἰς Ἄρστην, Α' 68.

7) Ἐρ λ.

1) SCHODERN, *Air. A'*, σ. 180. — Ὁρα καὶ
HOUTERPO, *Air. σ* 26, 260.

2) FRAZER, *Elementa Epigraphicae Graecae* σ. 209.

3) HOUTERPO, *Mémoires Numism.* ἀρ. 4973.

νόστον ὡς πρὸς τὸν τύπον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, τὴν Φρυγίαν.

Ἑλληνιστικὰ περιλήψιν τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἐν τοῖς Classical Dictionary τοῦ W. Smith.

Ἡ Ἀθήνα αὐλοῦσα περικτήρησεν ἐπὶ τῆς ἐπιφάνειας τοῦ ὕδατος τὸ ἀπαύγασμα τῆς μορφῆς αὐτῆς διακρίνασα δὲ τὴν ὡς τῆς ἀλλήτῃς διαστραφῆναι τὴν χαρακτηριστικὴν αὐτῆς, τοιοῦτον δυσχερῆσθαι ὥστε ἱσχυρὰ μακρὰν αὐτῆς τὸν αὐλόν. Ἡ Μαρσίας ἔλαβεν αὐτόν· ἀπὸ δὲ ἐπληρώσεν αὐτὸν ὡς τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ὁ αὐλὸς, πεπληρωμένος ἤδη τῆς πνοῆς τῆς θεᾶς, ἤρξατο αὐτομύχεως ἱερῶν τῶν πολλῶν ἱναρμονίους συμφωνίας. Ἑστραφέντι δὲ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ ταύτην ὁ Μαρσίας, ἐν βίῃσι νὰ προκαλέσῃ τὴν Ἀπόλλωνα εἰς μουσικὴν ἀνταγωνισμὸν. Αἱ Μούσαι ἦ, καὶ ἄλλοις συγγεγραμμένοι, αἱ Νουμείδαι ἐγγυημένους ὡς διατάττει. Ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐπαύειν ἐπὶ τῇ λύρᾳ, ὁ δὲ Μαρσίας ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, πλὴν, ὅτε ὁ πρῶτος συνῆλθεν τὸ ὄργανον διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ, τότε οἱ κερταὶ ἀπερνήθησαν ὑπὲρ ἐκείνου. Ὡς δικαίαν δὲ τιμωρίαν διὰ τὴν ὑπεροφίαν τοῦ Μαρσίου, ὁ Ἀπόλλων, προσέειπεν αὐτὸν εἰς δένδρον, ἐξιδύμεζόντα. Ἐκ μὲν τοῦ αἵματος αὐτοῦ ἐπλήχθη ὁ βόλεξ Μαρσίου, τὸ δὲ δῆμα αὐτοῦ ἀντητήθη ἐν τῷ σπλάχνῳ, ὅθεν ἡ πηγὴ αὐτοῦ ἀναβροῖ.

Ὁ μῦθος οὗτος ἀναμφιβόλως σχετίζεται μετὰ τοῦ εἶδους τῆς κισσάρμοδος καὶ τῆς αὐλαρμῆς μουσικῆς, ὡς ἡ μὲν πρώτη ἦν ἐν χρῆσει κατὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπολλωνίου παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὰ ὄργανα τῆς Κυβέλης ἐν Φρυγίᾳ. Τὸ ὄργανον τῶν ἀρχαίων πύλων, πιθανῶς ὡς χρῆσιν παρὰ δῆμα τῆς τιμωρίας, ἦν ἐκτελειούμενον ὁ τύπος καὶ ἡ ὑπεροφία.

Γ. Φιλοκτήτης καὶ Ἀσκληπιεύς.

Ὁ ὀρέχωντος, ὃς ἐκτετοιν ὑποβάλλει ἡμῖν, ἀνέκαθεν ἐν Σμύρῃ καὶ A. Barker. Παρῶνται οἱ τὸν Ἀσκληπιὸν γενναίῳ, ἔχοντα ἀσθενεῖν τὸ σπλάχνον αὐτοῦ, ἀρκετοῦσα τῇ μὲν ἀρετῇ ἐκείνου, τῇ δὲ δεξιᾷ ἐργαζομένου, δι' οὗ καθάρσει τὴν πλὴν τοῦ Φιλοκλήτους, ἐπιστραφέντι ἐπὶ κορυφῇ δένδρου, κρανόμενον καὶ ἀρκετοῦσα τῇ δεξιᾷ λύρῃ. Ἐκπερσέν δ' αὐτοῦ ἀσπίς, φάσμα καὶ ζῆρος.

Ὁ Φιλοκλήτης, ὡς τοῦ Πόσειδονος (ὁ Ὀβιδίους ἐνομάζει αὐτὸν Ποσειδάωνος¹) καὶ τῆς

Δημιόδοτος¹, ὑπῆρξεν εἰς τὸν συντρέφον καὶ ἐπιτάκον τοῦ Πρακλέους. Ὁ ἥρωας οὗτος ἀποβήσκων κατέλειπεν αὐτὸν κληρονόμον τοῦ τόξου καὶ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βελῶν, ἐπὶ τῇ ἐπιστάτῃ ἐπιστήσῃ τοῦ Φιλοκλήτου τὸν δὲ μὴ ἀποκαλύψῃ περὶ τὸ μέρος, ἔδωκε τὰ ἔσχατα ταῦτα καὶ ἡ τέρερ τοῦ Πρακλέους κατετίθησαν.

Ἐταῦμα ν' ἀπείλθωσι εἰς τὴν Τρωάδα οἱ Ἕλληνες, μεθόντες περὶ τοῦ μαντείου ὅτι ἀδύνατον νὰ προσδοκῶσιν αὐτοῦ διέξοδον τοῦ πολέμου τούτου, εἰ μὴ ἐρωδιζόντο προηγουμένως διὰ τῶν βελῶν τοῦ Πρακλέους, ἐπημύαν πρίστους παρὰ τῷ Φιλοκλήτῃ, αὐτῇσι προσεκίλευσαν αὐτὸν ἵνα τοῖς δείξῃ τὸ μέρος, ἔδωκε ἡ τέρερ καὶ τὰ φοβερά βέλη τοῦ ἥρωος ἐκείνου εἰσάγοντα. Ὁ Φιλοκλήτης, ὡς ἐν τῶν μεταστροφῶν τῆς Ἑλένης², ἱστορεῖ μὲν προθέμους νὰ συμμιτάσῃ τῆς ἦν προέκλειπεν ἐκστρατιᾶς ἡ ἀπαγωγὴ αὐτῆς, καὶ στρατολογίας πολυμύτης ἐκ Μελιόνης, Θασμακίας, Μελιόνης καὶ Ὀδυσῆος ἐπέβησαν ἐπὶ ἐπὶ πλείων· ἀλλ' ἥρωος ῥοδόμενος μὴ τυγὼν γίνῃ ἱππάρχος, ἀποκαλύπτων τὸ μυστήριον, ὅπερ ὑποτίθη περὶ τοῖς θεοῖς νὰ τῆρ/τῃ διὰ πάντας, μὴ βίλων δ' ἐν τοῖσιν ν' ἀποστρέφῃ τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐφάλας, ἦν ὅτι ἐπὶ τῶν αὐτῶν τοῖς βέλη ἐκείνα, ἴσχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ὑπεκέρσῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτοῦ, πλήττων διὰ τοῦ ποδὸς τὸ μέρος, ἔδωκε εἶχον κατετίθη. Ὡς τιμωρίαν τῆς ἀπιστίας αὐτοῦ ταύτης καὶ κατὰ παραχώρησιν τῶν βελῶν, ἐδόθη ὅτι ὄρεως κατ' ἑκάστην ὅτι διέτρεβεν ἐν τῇ νήσῳ Χρυσῇ³. κατ' ἑκάστην δὲ, ὅτι μεταβαίνων εἰς Τρωάδα μετὰ τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ ἱσταμένους εἰς Ἀχαιοὺς, βιλάσας ἵνα δείξῃ τοῖς Ἕλλησι τὴν δύναμιν τῶν βελῶν αὐτῶν, ἐπὶ τῶν ζώων, ἐπληρώθη ἐξ ἀπορροφίας κατὰ τὸν μηρόν. Ἡ πλῆρῃ αὐτὴν διὰ ἐβρόδων νὰ μεταβῇ⁴ εἰς Ἰακκὸς, ὅθεν ἐκτελειώτο ἀπορροφία τοιοῦτον ἀνυπόφορος, ὥστε οἱ Ἕλληνες, τῇ προτροπῇ τοῦ Ὀδυσσεύς, θεωροῦντες τοῦτο ὡς τιμωρίαν, ἐπὶ βιλάσας αὐτὸν παρὰ τὸν βίον, οὗς εἶχον ἐπαρκέως ἐξέβριση, ἐγκατέλειπον τὸν Φιλοκλήτην μόνον ἐπὶ τῇ ἰερῇ παρὰ τῆς Αἴμου⁵. Κατατρεχόμενος ὑπὸ δυνάμει ἄλλοις, μόνος, ἱστορῶντος πᾶσι ἀραγῆς καὶ πᾶσι ἰλπίδας θρηπείας, ἐκτελειώμενος δὲ νυκθήμερον εἰς τὴν μάχην τῶν ἀγρίων θηρίων, ὁ Φιλοκλή-

1) HYGINI, Fabulae. 102. — Σμῆ. Σ. Α.

2) ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΥ. Ι'. σ' 8. — Σμῆ. Σ. Α.

3) ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, Φιλοκλήτης. 1327 — 1328. — Σμῆ. Σ. Α.

4) Αἰετ. 1—7. — Σμῆ. Σ. Α.

1) OVIDII, Metamorphoseon. II°. 45

της ἐγκαλούθῃσι μέγα τοῦ θεοκάτου ἔτους τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος διὰ τὴν δυστυχὴ βίον ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. Ἐξ δ' ἐν τῷ βάλῃ σπαλίου τινός, ρωμαϊκῆς λελαζομένης ἐν τοῖς βράχοι, ὁπθῆναι ἐκέρχεται πηγὴ διαυγούς ὕδατος χρησιμεύοντος συντῆ ὡς ποταμοῦ. προσὴν δὲ αἶμα μόνον τῆς πηγῆς, ἅπαντα ἐρόνιμι διὰ τῶν βελῶν αὐτοῦ.

Ἰδοὺ πῶς, κατὰ Σοφοκλῆα, ὁ Φιλοκτήτης ἐπαρμόμενος ἀνακράζει!

Ἢ κούλας πέτρας γάλλον
θερμὴν καὶ παγετώδεις, ὡς εἴην ἐκείλων δρ' ὠτάλας
λαίψην οὐδέποτε¹, ἀλλὰ μιν καὶ θεύσανται σκυνοῖσι.
ὦμοι μοι μοι.

Ὡς πληροτάτων ἄλλων
ἀνὰ πᾶς ἐπ' ἡρώδ' ἑταίαν, τίπτε' αὖ μιν τὸ κατ' ἡμᾶς
ἐπ' αἶμα τὸ πῶτε ταύροις
πὶ τοῦτο μὲν ἔλας πόθεν ἀπείσοι;
εἰδ' αἰθερῶ, ὦ μοι
πρωτάδης θ' ἄνδρ' ἐν πειρασμοῖς
ἰλασοῖ μὲν εἴ γὰρ ἔγωγε.

καὶ πάλιν²

Ὡς πάλαιον, κλέμεν δρ' ἐγὼ
καὶ μέγας δουλατῆς, ὡς γὰρ, μα' αὖθεν, ἄσπερον
ἀνδρῶν ἐξίσταται τέλος καὶ ἐν ἐν' αὖτ' ἐλθεῖναι,
αἰετ', αἰετ',
οὐ φοβᾶν ἐπὶ προσφύγον,
οὐ πικρὸν ἀπ' ἡμῶν ὅπλων ἀρπάζαις ἐν' ἡμῶν
ἔρχομαι.

Ἰωάννης ἤδην καὶ τὴν τοῦ Ὀδυσῆος περιγραφήν
ὀλέκοντο τοῦ Ἀχιλλεύου περιγραφήν

Horatior scelerum! non te Penatibus proles
Eripositum Lemnos nostro cum criminelabere
Qui nunc, ut inperant, silvestribus abditus
I ambris.

Sana novae gemitu, Lacedaemaeque prociis.
Quae meruit quae si dii sunt non vana precaris.
Et nunc ille eodem nobis iuratus in arma
Hec pars una ducimur qui successorum sagittae
Herculis ostendit, fractus moribque famoque
Velaturque, alitque avibus; volucresque pe-
tendi.

Debita Trojanis aereat apicula fati.
Ille tamen vixit, quia non comitasti Ulyssem.

Ἐν ταύταις οἱ Ἕλληνας, καταναυόντες τὸ ἀδύνατον τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος ἀπὸ τῶν βελῶν, ἅπαντα ἔριμα μὲν ἑαυτοῖς ὁ Φιλοκτήτης ἐν Ἀθήνῃς, ἀπιστοῦντι τὸν Ὀδυσσεύς, καί τινι ἔρχομαι αὐτοῦ, μετὰ τοῦ Νεοπτολέμου, τοῦ υἱοῦ

τοῦ Ἀχιλλεύου, ὅπως προσκλήσωσιν αὐτὸν ἵνα μεταβῇ μετ' αὐτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἡ σπουδαία αὕτη ἀποστολὴ, δὲ ἥς ἐπιγραφίσθηται, κατὰ τὴν Σοφοκλήα, ἀπαιτεῖ κατ' ὁλοκληρίαν: οὕτω ὁ Φιλοκτήτης οὐ μόνον ἐπιμένει ἀρνούμενος καὶ νὰ παραδώσῃ τὸ τόξον μετὰ τῶν βελῶν, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Τρωάδα, ἀλλὰ κατ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτὸν τὸν Νεοπτολέμον ὅπως ἐπιδικασθῇ μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ συναποπλεύσῃ εἰς τὴν πατρίδα. Καθ' ἣν δὲ συγγένει ἐκτελείται τὸ σκῆδον τοῦτο, ὁ Ἡρακλῆς, πρῶτος ἐκ τῶν ὑπάρχοντων αὐτοῦ κατοικίαις, παρίσταται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ λέγει αὐτοῖς τὰδε!

Μή ποτε πρὶν ἀπὸ τῶν θυμῶν
αἰγῆς μύθων, παῖ Ἡφαιστοί,
φάσκεν δ' αὖθις τὴν Ἡρακλείου
ἀσπὴ τὴν αἰώνια λείποντι σ' ὅρην
τὴν σὴν δ' ἦκα χάριν ὑφ' ἡμῶν
ἔχωσι προλεπῶ.

τὰ θεῶς τε φράσαν βουλαιμάτα σοι,
καταρτήσιον δ' ἔδδ' ἢν ἐτέλλαι
πῶ δ' ἔωον μύθων ἐπακούον.
καὶ πρῶτα μὲν οὐ τὰς εἰλὰς λέξω τύχης.
θεοὺς ποτὶ καὶ διέξιδ' ὅπως
ἀνέκοντο ἀρετῇ ἔργον, ὡς πάρος' ἔρεθ.
καὶ σὺ, παρ' ἑστῇ, τοῦτ' ἐπείλειται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόσων τῶντ' ἐλάλει θέσται βίον.
ὀδῶν δὲ σὺν τοῦτ' ἀνὴρ πρὸς τὸ Τρωικόν
πόλεμα πρῶτον μὲν νόστον παύσει λογῆς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκέρχεται στρατοπέδου,
ἡμῶν μὲν, ὡς τῶνδ' αἰτίους καλέει ἔργα,
τῶντι τοῖς ἐμοῖσι νοσηρὲς βίον,
πῶς τις ἐπὶ τοῖς, ἀκίλῃ τ' ἐς μέλαρα σὲ
αἰφύει, ἀρετῇ ἐκείλων στρατοπέδου.
Ποῖος τι πατὴρ πρὸς πάτρας Ὀίτης πάλα.
δ' ὡς δὲ λῆθης σὺ σάλλα τοῦτο τὸ στρατόν,
τῶντων ἐνδ', ἀντιπῆται πρὸς ποῦλιν ἐγὼ
κῆρυξ, καὶ σὺ τούτ', Ἀχιλλεύς, τάκων,
παρήναι, οὕτω γὰρ τὸ τοῦτ' ἀρετῶν ἐλπίς
ἐλπίς τὸ Τρωικόν ἐν' ἡμῶν οὐκ οἶδ' αἶψαν
ἔλλ' ὡς λόντος σὺν ἡμῶν εὐδοκίῃ
οὕτως σὲ καὶ σὺν τῶνδ' ἐγὼ δ' Ἀσκληπιοῦ
πανσέφους πόλεος σὺν ἡμῶν. τὸς ἡμῶν
εὐδ' ἡμῶν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ἀντιπῆται ἐγὼ
τῶντων ἐλπίς, τοῦτο δ' ἐνοεῖται, ὅς ποτε
παρήναι γάλα, εὐδοκίῃ τὴν πρὸς ἐλπίδα
[ὡς εἰλὰς πάντα λαοῖσι ἡγήται παρ' ἡμῶν· ἢ γὰρ εὐδοκίῃ τοῦτον αἶμα ὁρῶνται,
καὶ εἰσὶ αὖν ἡμῶν, σὺν ἀπείλειται.]

Εἰς ταῦτα ἀνέστησαν ὁ Φιλοκτήτης³

1) ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, αἰτ. 1081—1096.

2) Ἀδ. 1107—1111.

3) ΟΥΙΔΙΟΥ, αἰτ. 11—12.

1) ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, αἰτ. 1109—1114.
2) Ἀδ. 1135—7.

ἢ φθίρεα ποδῶν ἡμῶν πύμας,
γρόνως τε γαυλῶ,
οὐκ ἀπὸ θύρας τοῦ σὸς μύθου.

Καὶ ὁ Νεοπτόλεμος προσέειπεν¹
ἰσχυρῶς γυναικὲν ταύτην τίθειαι.

Δ. Γανυμήδης ἀπαγόμενος ὑπὸ τοῦ Διὸς.

Ὁ Γανυμήδης, υἱὸς τοῦ Τρώεος καὶ τῆς
Καλλιρόης², πατήρ δὲ τοῦ Ἰδίου καὶ τοῦ Ἀσ-
παρῆκου, ἦτο ἡ ἀρισταία τῶν θνητῶν ἡρώ-
ων διὰ τὴν τῶν θεῶν, ἔως πλάσσει τοὺς ποτή-
ριον τοῦ Διὸς καὶ διχμήν μιν αὐτῶν τῶν ἀθανά-
των. Ταυτὴ ἐστὶν ἡ ἀρχή, τοῦ Ὀμήρου.
Κατ' ἄλλας ὁμοίως παραδόσεις, ἄλλως ἔχον τὴν
καθίστασιν. Οἱ μὲν ἀνιέρχοντο αὐτὸν υἱὸν τοῦ
Λαομέδοντος³, οἱ δὲ τοῦ Ἰδίου, ἵπποι δὲ πάλιν
ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἐριχθίου⁴ ἢ τοῦ
Ἀσπαρῆκου.

Ὁ πρῶτος, δὲ οὗ ἡρώων ἀπὸ τῆς γῆς, ἐπι-
στὴ διαφοροτρόπος περιγράφεται. ἵσται, ἐν ᾧ ὁ
Ὀμήρος ἀναφέρει ἐν γένει τοὺς θεούς, μεταγι-
νότεροι συγγραφῆς ἀναγράφονται, ἐπὶ αὐτοῖς ὁ
Ζεὺς ἔρπεισιν αὐτοῖς⁵ εἰτε ἐν τῇ φυσικῇ αὐτοῦ
μορφῇ, εἰτε μεταμορφωθείς εἰς αἰγόν⁶, εἰτε τέλος
διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ⁷. Οὐδὲν αἰσθητὸν ὁμοίω-
σιν ὑπάρχει ἀναφορικῶς τοῦ μέρους, ἐνθα ἐγί-
νετο ἡ ἀπαγωγή αὐτοῦ· οἱ πλείστοι ὁμοίως τῶν
νυναιτέρων συγγραφεῶν ἀναφέρουσι τὸ ἔτος Ἰδίου
«captus ab Ida»⁸.

Ἡ ἀρχαία παράδοσις διηγέται ἀπλῶς, ὅτι
ἡ Γανυμήδης ἡρώων ὅπως γρηλαμένη ὡς
οἰνοχόος τῷ Διὶ ἀντι τῆς Ἥρας.

Rex superum Phrygii quondam Ganymedis
amorem
Arsit: et inventum est aliquid, quod Jupiter
esset,

Quam quod erat, mallet, nulla tamen aliter verti
Dignatur, nisi quae possit sua fulmina ferre.
Nec mora percusso mendacibus aëre pedibus
Abripit Iliaden, qui nunc quoque pocula mi-
scet.

Inviaque, Jovis nectar, Junone ministrat¹.

Βραδύτερον ὁμοίως παραστατο ὡς ἀρχαίως
καὶ οἰνοχόμος τοῦ Διὸς² ἀνὴρ μινὴς τῆς ὑπε-
ρησίας αὐτοῦ ὡς οἰνοχόου.

Ἐπὶ ἀρχαίου τινὸς δακτυλογράφου, ἀνέκων-
τος τοῦ Γρηγορίου Ἀριστοτέλη βίβλ. παρατηρεῖται
αὐτός, τὸς πείρους ἔχον ἀναπνευστῆρας καὶ
ἀρχαίως τὸν Γανυμήδην, κρατοῦντα ἐν μὲν τῇ
δεξιᾷ χειρὶ ὄρου, συμβολὸν τοῦ ἀπαγωγῆς θεοῦ,
ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ ἄγγιον οἴνου, ἱερῶν τὴν
ὑπερησίαν τοῦ Γανυμήδους ὡς οἰνοχόου.

Qualem ministrum fulminis alitem,
(Cui rex deorum regum in aves vagas
Permisit expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo)³.

Ε. Ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου.

Ἡ ἱστορία τῆς Ρόδου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Κα-
ρίας ἀνὰ τὸν Ἰλλυριὸν κατὰ μὲν Στράβωνα⁴
Ὁμήρου καὶ Στεφάνου, εἴτα Τίχωνος, κατὰ δὲ
τὸν Στράβωνα τὸν Βολάντιον Αἰθρία⁵.

Οἱ μυθολογικοὶ ἀποδίδουσι τὴν γέννησιν αὐτοῦ
εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπως παρὴ-
γαγε τὴν μὲν νῆσον ἐκ τοῦ βοῦδος τῶν ὀδύων,
τοὺς δὲ κατοίκους αὐτῆς ἀπὸ τῶν Τίχωνων,
υἱὸν τῆς Θαλάσσης⁶, αἰγῶν, καταστραφέντι
ὑπὸ κατακλυσμοῦ, ἀντικατεστράφησαν παρὰ τῶν
Ψαδίων⁷, οἵτινες ὀδηγοῦντο ἐπὶ τοῦ Ἰλίου
διγυρῆσαν εἰς 7 φιλάς, καὶ ἰδρῶσαν βασιλεῖον,
ἔπει ἐν τῷ ὀλέθῳ κατέστη εὐδαίμων, ἡμῶς εἰς
τῆς γνώσεως αὐτῶν περὶ τὴν ἀστρονομίαν, τὴν
θελασσοπλοίαν, τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς διαφί-
λους τέχνας⁸. Αἱ παραδόσεις αὗται σηματοῦνται
πιθανῶς, ὅτι ἐν ἀρχαιοτάτῃ ἀποχρῇ ἡ νῆσος αὐ-
τὴ ἀπώκειτο ἐπὶ τινος ἐκ τῶν μέλλον πεπο-
λιτισμένων φυλῶν τῆς δυτικῆς Ἀσίας, ἢ τῶν

1) Διδ. 1448.

2) ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ, Γ', 16. 2.—Σημ. Σ. Α.

3) Ἰδίων. * Γ' 232—5.—Σημ. Σ. Α.

4) ΕΙΡΗΦΙΛΟΥ, Ἐρωδιᾶς. * 622.—CICERO-
NIS, Tusculanus. Α', 26.—Σημ. Σ. Α.

5) Ἀνθολογία. * Α' 39.—Σημ. Σ. Α.

6) Ἀνθολογία. * Β', 65.—Σημ. Σ. Α.

7) ΠΡΑΚΤΕΙΟΥ, * Περὶ ἀπὸ τῶν. * κη'. —
ΔΟΤΚΙΑΝΟΥ, * Αἰσθητὸν Διὸς καὶ Γανυμήδους. *
6.—Σημ. Σ. Α.

8) Ἀνθολογία. * Β', 220.—Σημ. Σ. Α.

9) HORATI, Carmenum. Γ' κ', 16.

1) OVIDII, ad. Γ', 155—161.

2) ΘΕΟΓΩΝΙΟΥ, * Παροιμίαι, * 1245—8.—

3) ΠΑΡΕΝΟΝ, * Φαίδρος. * 255 c.—Σημ. Σ. Α.

4) HORATI, ad. Α', 8. 4—4.

5) ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, ΙΑ' 6. 7.—Σημ. Σ. Α.

6) ΣΤΕΦΑΝΟΥ, ἐν λ. * Ρόδος. *—Σημ. Σ. Α.

7) ΑΠΟΔΩΡΟΥ, Ε' 35.—Σημ. Σ. Α.

8) ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, αὐτ. 8.—Σημ. Σ. Α.

9) ΑΠΟΔΩΡΟΥ, αὐτ. 56.—Σημ. Σ. Α.

νακτούν¹. Ἐπὶ δὲ εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος τῆς Ῥόδου ἀνάμια ὁμοίᾳ ὑπάρχει βλάστης μαρτυρία ἀποδοκιμύουσα, ὅτι τὸ σπύριον τοῦ λιμένος τούτου ἦτο τοῦ μεταξὺ τῶν δύο παλίων τοῦ ἀγγλικμοῦ. Πενήκοντα καὶ εἴς ἑκατὸν τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ, τὸ ἀριστοτέλεσμα π. 100 ἀντράπη, κατασυνταβὴν εἰς κινεμάτια, ὑπὸ σιμῶν τῷ 224 π. Χ.² Τὰ τεμάχια τοῦ Κολοσσίου, 989 ἑκατὸν τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ ἐπωλήθησαν ὑπὸ στρατηγῶν τινος³ τοῦ καλίου Ὀυάρις εἰς τοὺς αἰῶνες τῆς Ἑλίας, ὅπως μεταμελίσθω, 900 ἀρχαίους πρὸς μεταφράσιν αὐτῶν⁴.

Τὸ ἐπὶ τοῦ παροντοῦ ἔργου ὅμιν δακτυλίου ἀνέγερσιν περὶ τοῦ καλίου ἡμέας, ἐν μικρογραφίᾳ, ἀντίτυπον τῆς ἀπὸ αὐτοῦ τούτου Κολοσσίου, εὐκρινος καὶ τῶν ποδῶν ἀπαραίτηται ἐπὶ τῶν βροχῶν τῶν σηματοδοτούντων τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος· δι' αὐτοῦ ἀπαρτίζεται ὁ πολυὺς τῆς Ῥόδου Ἥλιος, πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἀπὸ τοῦ ὁριζήσαντος πρὸς ἡμᾶς.

Ἀδύνατον ἐστὶ νὰ ἐκφράσῃ τις καλῶς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Χάρις τισίνων θαυμασίως ἀπεικονίσαντο ἐν τῷ ἀριστοτέσματι τούτῳ τῆς ὑπερτάτης καλλιτεχνικῆς μεγαλειότητος, ἡ ἱπποκαμβάνων τῶν λόγων, ὡς ὁ ὕψος τῶν ποιητῶν τοῦ Ἰσχυρῆ⁵ μετεμύριτο, περιγράφων τὴν ἱερᾶν τοῦ ἀνατῶλλοντος ἡλίου, ἀπαστραπτόντος ὑπὸ χάριτος.

Καὶ αὐτὸς ὡς τοῦτο ἐκπεριφράσας ἐκαστοῦ αὐτοῦ, ἀρραδύνει αὐτὸς τὴν ἀνέγερσιν ἐν αὐτῷ.

ΤΙΟΥ, «Περὶ τῶν ἑκατόμηνων», σ. 14, 100; Ἐντέδων ἐκδοῦται καὶ τὸ τῆς πικανωδίου Ἀντολίας (Α' 82) ἐπίγραμμα, ὅπου ἐκφράζεται εἰς Συμμελὴν ἀποδίδεται, τελευταίαντα πρὸς τοῦ Κολοσσίου, ἐκφράζεται τῷ 284 π. Χ.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσίου ἐκδοῦται ὡς
Χάρις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκδοῦται.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος ὁμοίᾳ ἔστιν ὡς καὶ ὁ Σπύριον (Α' 6, 5). — Σμ. Σ. Α.

1) 122 α'. — 124 α'. ἀναμύδων (292, 280 π. Χ.) ΡΑΓΚΑΒΙ, «Ἐντέδων τῆς Ἀρχαίας Κάλυπτος», σ. 508. — Σμ. Σ. Α.

2) Γ. ΣΥΓΚΕΛΑΤΟΥ, σ. 270, ἐκδοῦται ὡς Σμ. Σ. Α.

3) Τὸ Μωσῆς (ΚΕΡΕΝΟΥ, Τόμ. Α', σ. 755, ἐκδοῦται ὡς Σμ. Σ. Α.

4) ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ, ἐν γρ. 6115, ἔστι τῷ 653 π. Χ. (ΜΙΧΑΗΛ, Chronographie Byzantine ἐν γρ.), Σμ. Σ. Α.

5) ΔΑΔΙΑ, «Ἐκδοῦται», 109, β, 6.

«Δε» ἀπὸ τοῦ ἀνατῶντος ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ κατὰ τὴν ἀνέγερσιν ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ πᾶσι ἐν τῷ ἀνατῶντος τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ.

5. Ὁ Πρίαπος καὶ οἱ Ἕλληνες χοροί.

Πρίαπος ἦν ὁ θεὸς τῶν ἀγρῶν, τῶν ἀμπελῶν καὶ τῆς γυναικὸς ἐν γένει. Ἡ ἑστέρια αὐτοῦ εἰσέρχεται εἰς ἀμφότερας εἰς ἰσχυρὴν μεταφράσιν τῆς τοῦ Ὀυάριος καὶ Πρίαπου, ἐντέδων δ' ἐκδοῦται εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Et cunctos furum atque ovium cum talia ca-
Bellespontiaci parvet talola Priapi¹.

Μνημονεύεται δὲ ἐν μὲν εἰς τῆς Ἀδωνίδος καὶ τῆς Ἀρροβίτης², ἐν δὲ τοῦ Τριμῆ³ καὶ τῆς Χιόνος.

Ἐν ἀναδελφίᾳ εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ λατρίαν, ὁ Πρίαπος ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ὅτι ὁ Χάρις ἀλλοτρίως οἱ Μωσῆτες καὶ οἱ Ἀντολῆτες, τὸ ἰδιώτικον τούτου τῆς ἀνέγερσιν, εἰς ὅπου οἱ Ἑβραῖοι θύσαντες ἰδρύονται ὑπὸ τοῦ Μωσῆτος καὶ ὑπὸ τοῦ Δαυὶδ ἀνακατασκευάζονται, ἐπὶ τῇ τῆς αὐτοῦ καὶ τῆς αὐτοῦ ἱερᾶν ἐκδοῦται.

Καὶ ἐκδοῦται ἐν τῇ ἀνέγερσιν, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ.

Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Πρίαπος, ὡς δὲ εἶναι ἄλλος ἢ ὁ ἡμέας ἐν ἀποδίδοντι, ὡς τῆς ῥήσεως, ὡς τῆς γυναικὸς, ἐν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παρὶς οἱ Ἕλληνες διὰ τοῦ Κρίαπου.

Ἄλλως τε ὁ Πρίαπος ἐστὶν ἐν γένει ὁ ἡμέας τῶν Αἰγυπτίων, ὡς δὲ ὡς ἦτο τὸ ἡμέας τῆς ἡμέρας. Ὅπως ὁ Σωκράτης ἀντιπαραβάλλει καὶ συγχίζει τὴν ἡμέας τῶν Αἰγυπτίων.

«Τὸ ἀνάμια τοῦ Πρίαπου, τὸ ἡμέας παρὰ Αἰγυπτίους καλεῖται, ἀνθρωποειδὲς ποῦν ὅσον, ἐν τῇ δεξιᾷ ἀκρίβειον κατέχει, ὡς καὶ ἐπὶ αὐτοῦ φαντασὶν τὴν ἡμέας καὶ τὴν ἀνέγερσιν ἐν δὲ τῇ εἰσοδῷ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ὡς τῇ γυναικὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καλεῖται.»

1) VIRGILI, Georgicon, Α', 110 — 1.

2) TZETZOL, «Σχόλια εἰς Ἀνέγερσιν», σ. 831 — Σμ. Σ. Α.

3) HYGINI, Fabulae, 106. — Σμ. Σ. Α.

4) ΔΑΔΙΑ, «Ἐκδοῦται», Ρσ', 28.

5) Τὸν ἐν Ἑλλάδι — Σμ. Σ. Α.

Πρὸς ἀπόκρισιν τῆς ἡμετέρας γνώμης περὶ τῆς ταπεινότητος τοῦ Πριάπου καὶ τοῦ Πίλου ἡ δόξα ἐστὶν ὅτι καὶ προέβλεψεν ἡμεῖς τὴν τοῦ Ἀθηναίου λήγουσαν, ὅτι ὁ Πριάπος, ὃν ἐν Λαμψάκῃ λατρεύοντι, ἐστὶν ὁ Βάκχος. Εἰς τὴν μαρτυρίαν δὲ ταύτην τοῦ Ἀθηναίου δίδεται τις καὶ προσθήκη καὶ τῆς τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους¹, ἀλλ' ἢ ἀποκαλοῦνται καὶ λέγει ὁ ὄνομα, τὰ ψαλλόμενα εἰς τὴν τοῦ Φαλλίου, ὅπου τοῦ Βάκχου, ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Παιάνου. Αἱ ἀλλοιότητες αὗται οὐδ' ὅμως ἐξοθενέουσι τὴν ἡμετέραν γνώμην, τούτων μάλιστα ἐνισχύουσι αὐτὴν καὶ πράγματι. ἀναπολύν τις ἐν τῇ μνήμῃ, ὅτι ὁ Βάκχος ἐλατρεύετο ὡς ἄλλος, πιστὸν μὲν μάλιστα βασιμότητος ἐστὶν ὁ Πριάπος, ὅστις ἀνακαρβόλους συνταγίζετο πρὸς τὴν ψίλον, οὐδ' ὅμως ἀπόλλυτο τις πρὸς τὸ ἀπορῆναι τὸ πρὸς τῆς αὐτοῦ, οὕτω παρὰ τινος συνηρπῆναι ἀντιπαρεβέλλεται πρὸς τὸν Βάκχον.

Ἀπεικονίζοντες ἡμεῖς ἐν γένει δι' ἀγάλμα-
τος γυναικείουδους καὶ ἐν οὐκ: βεβαιωμένον
γραμματὶ ἱερῶν, κατὰ τὰς ἐπιτελεῖται τὸν ἄρ-
χον, ὁπαισσομένη τὴν γυναικεία τὸς ἄρχεις

Offim truncus eram ficulnus, nulla uirgum,
Quum faber interitus, scammum Telcel ne
Maluit esse Deum. Deus inde ego, forum avium
Maxima formido: nam fures dextra com-
Asi importunas volucres in vertice arundo
Terret lica, retatque novis considero in horlis.

Συνήθως δὲ παρίσταται κρατὶν ὀρίπαιον ἐν τῇ
χειρὶ. Καὶ ἄλλοις ἐπὶ τινος μιλανῆς ἀγάλμα-
τος ὁ Πριάπος κρατὶ ὀρίπαιον, ἐν μὲν δὲ πτερῶν
τοῦ γένους, ἢν ἀνιέρει, ὅλην ὑπὸ τῆς παντο-
κράτει. Οὐδ' ὅμως δι' ἀκαρτέως τὸ προσέριον τοῦ
θεοῦ τὸν ἄρχειν ἀκρότερα πλεονέκτηρον ὁπα-
ρῶν, ὅς οἱ εὐτυχίης καὶ εὐδοκίας ἀκούει τὸν
ἄρχειν ἐπιώτρυνον ὡς ἀποτίλισμα τῆς εὐχρη-
στίας αὐτοῦ προστάτης.

Ἐπιθέτω δὲ συνήθως τὸ τοῦ Πριάπου ἀγάλ-
ματι ἐπὶ μικρὸν στήλην, ἐπὶ τὴν βωμῶν, ἐν
συναγῆς πύλαις ἢ ἱερῶν, τοῦδ' ὅπου παρατί-
ται καὶ ἐπὶ τὸν ἀκατοῦλινθον τὸν ἀποκατο-

ζῶντων αὐτῶν. Ἐπὶ τινος μὲν ἀγάλμα-¹ ὁ Ἑρ-
μῆς τοῦ Πριάπου ἔχει ὡς ἀμφόβολον δόρυ, ἐπὶ
τίνος δὲ σαρδίου λίθου², οἱ αὐτοῦ θεοῖς, οὕτως
ἡ μορφή ἀπολλύει ἱστοίαις εἰς Ἑρμῆν, κρατὶ
λαγυβόλον (podum), ὅπου ἀρκεῖται βεβαιῶ-
σαι εἰς θεὸν τὸν ἄρχειν. Ἐπὶ τινος ἰσοπέδου³ εἶρε
ἱερῶν, ἐκείνημα λίαν κατέλληλον τῇ στήλῃ
τοῦ Πριάπου πρὸς τὸν Βάκχον, οὕτως ἐκείνῃ καὶ
ἔχει ὁ σύντροπος, ὅσους δολοφονεῖ δι' ἐν-
ταῖς μετ' ἐλπίδας.

Πρὸς τὴν τοῦ Πριάπου ἀνέστης τι καὶ γυ-
ναίκα ἐποιοῦν σπονδας, ἔκαστον θυμῶματι ἐπὶ
τὴν βωμῶν καὶ προσέριον αὐτῶν θεοῖς. Συνώ-
δον δ' αὐτῶς ἔχει διπλῶν κύλων (libian pa-
res), κρατοῦσι λίρας, ἱερῶν ἱερῶν καὶ χο-
ροῖς εὐαδίσιν.

Ὁ Ἀθήναιος, ὁ Ἀσιναιὸς καὶ ὁ Μολοδύ-
νης, ἐπιδοκίμους περὶ τὸν διακρίων χερσὶν τὸν
καθιερωμένον εἰς τὴν τοῦ Βάκχου, ἀναρ-
ρῶσι τὴν παρρησίαν, τὸν σαυρῶν, τὸν καματι-
ζῶν, τὸν καρβῆκα, τὴν τῶν τῶν καὶ τὴν ἡ-
μεῖς.

Ἡ παρρησία ἢ τὸ παρρησίον ἀποδίδεται τοῖς
Πέρσιν, καὶ τοῖς Ἀργείοις⁴. Ὁ χορὸς οὗτος ὅ-
τι στρατιωτικῶς, ἐκτελούμενος ὅπου χορευτῶν
ἄλλοις ὁπλισμένοι, ὅπου καθίσταται αὐτῶν λίαν
ὀνυχιστὴ καὶ ἱπποκρίων. Ὅπως ἐκτελοῦσι τὸν
χορὸν τούτων αἱ Βάκχοι δι' ἱερῶν λόγους, ἐ-
κράτους ἱερῶν καὶ ὁδοῦς ἢ κλάδους κέρβη-
κος⁵ (kerla), περιστάται διὰ τὸν κινήσιον
αὐτῶν τὰ λαμπρὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ πορθη-
τοῦ τῶν ἱερῶν καὶ τὸν τιμωρῶν τοῦ Πενέλου.

Ὁ κοκοῦς ἦτο μάλιστα ἡσυχίας ἐκείνου, οὕτως
ἐκείνου αὐτοῦ, ὅπου τῆς χερσὶς ὑπάρχον
τοῦ μορφοῦ⁶ σχίζων ὅπως ἡμῶν ἵνα ἰδωμέν
πᾶσι ἐν ἀποτέλει ἵστοιαι τὴν ἡμετέραν χεί-
ρα ἀνελθὲν ἐν ὅλῃ μὲν ἡμῶν. Ἐπὶ τινος σαρ-
δίου λίθου⁷ φησὶν ὅτι ἐκτελῶν τὸν χο-
ρὸν τούτων.

1) Α', γβ. σ. 30. — Σημ. Σ. Α.
2) Αδτ. ἱ. 2.
3) Αδτ. Π. 83, ἱ. 1.
4) ΠΟΛΥΔΕΚΤΟΥΣ, «Ὁσσηναικὴ καὶ ὁσσηναι-
κῶν», 1808, μ. 1ον σ. 496. — Σημ. Σ. Α.
5) ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ, ἱ. 630. — Σημ. Σ. Α.
6) ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ, «Περὶ Ὀρχήσεως», σ. 9. — Σ. Α.
7) ΠΟΛΥΔΕΚΤΟΥΣ, αὐτ. — Σημ. Σ. Α.
8) ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ, αὐτ. — Σημ. Σ. Α.
9) ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ, ἱ. 630. — Σημ. Σ. Α.
10) Αδτ. — Σημ. Σ. Α.
11) Le Museum de Florence, αὐτ. Π. 82, ἱ. 4.
12) Αδτ. ἱ. 2.

13) BORBATH, Soterium. Α'. σ. 4-7.
14) V. MILLIOT, Le Museum de Florence (Pa-
ris, 1877, 4ον), Τμή. Β' Π. 84, ἱ. 8.

Τὸ χορεύειν ἐδιδάχθησαν οἱ Λακισταίονοι, κατὰ Λαυκιανόν, παρὰ τοῦ Καστορέος καὶ τοῦ Πολυδώκου, ἵλαδι δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν τῇ ἑορτῇ παρὰ ταῖς Καρίαις, καλεῖται ἐν Λαυκιανῶν. ἔνθα ὑπάρχει ὁμοίως καθιερωμένον τῇ Ἀρσινόῃ· οἱ ἐκ τοῦ αὐλοῦ ἐξερχόμενοι ἔχου πρὸς ἀφ' ἑαυτῶν τοῦ ῥυθμοῦ ὥστε μὴ ἀρρενωποὶ καὶ παῖδες, οὗτοι δὲ γοργοὶ καὶ ἱλαροὶ, τινόντες πρὸς τέρψιν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

Ἡ οἰκίαις ἐν τῇ πόλει εἶχε τὸν Κρήτα Σικαννόν². Οἱ χορεύται ἐπισημασμένοι εἰς Σιλπινόν, Σατύρους καὶ Μαιάδας, ἑλλαν ὀρχομένην τὰ μᾶλλον ἐλευθερὰ ὅσα ἄσματα, προφύροντες τῆς ἀσκητικῆς λέξεως, καὶ παραστάντες τὰ γυμναστικά στήματα.

Ἡ ἱμεραία περὶ τὸ ἐκ τῆς οἰκίας λέξις ἱμεραία, τῆς δηλοῦσης τὸ τέρψιν, τὴν κομψότητα (conciuitas, καθαρά καὶ ἐνέχους ἀρμονική ἐν τῇ μουσικῇ) ἦτο δι' αἰδός τι τρυφῆ καὶ σατυρικοῦ χοροῦ, συνδυαζόμενον ἐν τῇ μουσικῇ. Ὁ χορὸς οὗτος ἦτο σπουδαῖος, καὶ μόνος ἔτιχε τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ Πλάτωνος.

Ὁ χορὸς σχετίζεται κἀπως μετ' ἄλλου τινὸς χοροῦ, περὶ οὗ ἀναφέρει ἔτι ὁ Λαυκιανός, καλεῖται ὑπορχηματικὸς³. Δὴν κατελήγτο δι' οὗτος μετὰ τῶν σιμωνεπειῶν χορὸν, καὶ ὁ ἑωφροστός⁴ κατατάσσει μετὰ τῶν πρᾶξων

ἀνθρώπων, ἀρ' οὗ ἀπὸ τῶν ἡμετέρας, τὴν καὶ χοροῦ τὸν κορδακα καὶ νῆρον. Ὑπορχημα ἦν χορὸς ὅμοιος εἰς τινὲν τοῦ Ἀπολλωνίου, παραπλήσιος τῷ παικῶν. Ἦτο ἄσμα ἱμερὸν, συνδυαζόμενον τὸν χορὸν (ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα) μετὰ καὶ παντομίμων σχημάτων, παραβλήεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου πρὸς τὸν κορδακα⁵. Τὰ δὲ παρὰ τῷ Πινδάρῳ⁶ εἰσι λεγόμενα τῶν ὑπορχημάτων.

Οἱ πρὸς οὗτοι τελευταῖαι χοροὶ, ὁ κορδακὶς ἡ οἰκίαις καὶ ὁ ἱμεραῖος, ἐκτεθήσαν, κατὰ Λαυκιανόν, ὑπὸ τῶν Σατύρων, διαρκούντων τοῦ Βάκχου⁷.

Αἱ Βάκχαι καὶ αἱ Φαῖναι ἐχόρευον τῷ ἔργῳ τῶν ἀροτῶν καὶ τῶν ἀμειβῶν, ὥστε ὁ οἶκος ἄρχετο καὶ ἄρχετο ἐν ταῖς κεραιαῖς αὐτῶν. Τοῦ αὐτοῦ αἵματος χοροὶς παρατρουμένη ἐπὶ πολλῶν ἀρχαίων ἀκτουλισθίων⁸, ἐπ' ὧν ἐχάρασσον καὶ πένθηρας, τράγκας καὶ αἰγὰς ἡ κόνας, ζῶα, ἐν τῇ ἑσπέρῳ ὑπερχήματα ὁ Βάκχος⁹.

Et ductus cornu stabit sacer hircus ad aram,
Pinguetisque in verbus torrebimus exta co-
lurnis.

J. MILLINGEN.

- 1) ΑΘΗΝΑΙΟΥ. IX. 630.—Σημ. Σ. Α.
- 2) ΠΙΝΔΑΡΟΥ, «Ἀποσπασμα» 71—82.
- 3) ΑΘΗΝΑΙΟΥ, πρ. 42.—Σημ. Σ. Α.
- 4) Le Museum de Florent, αἰτ.
- 5) VIRGILI, Georgic. B. 395—6.

- 1) ΑΘΗΝΑΙΟΥ, αἰτ. 10.—Σημ. Σ. Α.
- 2) ΑΘΗΝΑΙΟΥ. Α'. 20. IX. 630.—Σημ. Σ. Α.
- 3) ΑΘΗΝΑΙΟΥ, αἰτ. 20.—Σημ. Σ. Α.
- 4) ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ, «Χαρακτήρες» ε'. 1—Σ. Α.

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΜΕΩΣ.

Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐπιτροπὴ ἔλαβε πολλὰς κοινοποιήσεις ἑπιγραφῶν ὀρθρινῶν ἐν τῇ Κωνσταντινῇ καὶ τοῖς περί. Ὁ Β' τόμος τοῦ C. I. G., δημοσιεύσθης τῷ 1843 καὶ περιλαμβάνων τὴν Ἑρέκην καὶ τὴν Μοισίαν, οὐδέποτε ἑπιγραφὴν τῆς πόλεως ταύτης περιέχει· ἀλλὰ πρὸ τοῦ 1850 ἔρχαντο αἱ τῶν ἑπιγραφῶν αὐτῆς ἀνακαλύψεις· οὐκ ἔχοντες πλέον τὸν παντοφύλακα. Ἐντέθεν λαμβάνομεν αἰδήσεις ἵκανοῦς ἐπὶ τῇ διοικήσει τῆς πόλεως, τῶν ὀρθρινῶν αὐτῆς καὶ τῆς κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡμετέρας αὐτῆς. Ἀποδεικνύεται ὅτι εἰναι ὁ πόλις, Τόμος, ἑπονημασθῆναι κατόπιν Κωνσταντίνου, ὅταν ἐξωρίσθη ὁ περιόριστος τοῦ τῆς Ὀσίδου τοῦ ἐν πεινήματι πύκματος διδόναι αὐτὸς πύκματι, ὅπως καὶ ὑπερβολὴν ἔλαβεν. Αἱ ἑπιγραφαὶ, καὶ ὅσον δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν παραγόμενων καὶ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων, εἰσι κατὰ τὸ πλείστον μεταγενέστεραι τῆς ἐκείνης τοῦ διασημοῦ ποιητοῦ ὅλων ἡμῶν ἰδὲ ἐν τῇ τίλῃ τῆς παρούσης μελέτης, ὅτι συντίθενται εἰς τὴν νῦν ἐξηκουσῶν χωρία τινὰ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ κ. Perrot, ἐν τῷ σερῷ περὶ τῆς πομπῆς καὶ ἐκτελέσεως τῆς

ἱστορίας τῆς Τόμου κατὰ τὰς νῦν ταύτας ἐνδείξεις, δ' ε' καὶ ἀρκετοὶ παρατίθενται τὸν ἀναγνώστην εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ γάλλου ἀρχαιολόγου.

Αἱ δὲ ἑπιγραφαὶ, αἱ ἀποσταλθεῖσαι τῷ ἡμετέρῳ Συλλόγῳ, εἰσὶναι ἐν τῷ Κωδικῷ ἡμῶν ὑπ' ἀρ. 55—62, 75 καὶ 401—405, κατὰ τὰς κοινοποιήσεις τοῦ κ. Κοντογεωργίου. Ἐκτός δι τούτου ὁ κ. Dr. Cullen διεδίδασκεν πρὸ τινων μηνῶν τῷ κ. προέδρῳ τοῦ Συλλόγου 24 ἀντίγραφα ἑπιγραφῶν. Τὸ πλείστον μέρος αὐτῶν ἐξῆσθη ἤδη καὶ ἱπομένως περιρρίψονται ἀναγνώστην τὰ συγγραμμάτια, ἵνα εἰσὶναι ἔδη διδασκόμενα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑπιγραφικὴ φιλολογία τῆς Τόμου τυγχάνει δυσπαρεμένη ἔθνη κακῶν, ἐν τῇ περιοδικῇ ἐπιστημονικῇ καὶ ἐν προσημασίαις, ὅς διευκολύνῃται ἐν τῇ δουλειᾷ νὰ προσημασίαν, διὰ ἡδυνήθη νὰ συμβουλεύσῃ ἐν τῶν ἀναγινωσκόντων παρ' ἡμῶν ἐν τῇ σημειώσει συγγραμμάτων τὰ ὑπ' ἀρ. γ', δ'.

1) Πάλαι πρότερον, ἦσαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ III αἰῶνος, παρὰ Μιλήσιον τῶν Ἀθηνῶν, θεωρεῖται ἡ πόλις τῶν Κωνσταντίνων, καὶ κοινὴς Κωνσταντινῆς.

«Τόμος, Τόμος ἢ καὶ Τόμος, τοῖς παραδείγμασι κατὰ τῆς ἱστορίας πρὸς βίβλιν καὶ τῆς «Καλατίας» πρὸς μεταγραφὰς, ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς «τοῦ» Ἀθήνης, τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μηδείας, τοῦ ἐκ τῆς ἡμέρας τοῦ τῆς Μηδείας, καὶ ταύτης ὑπὸ τοῦ ὑπαρχοῦ τοῦ Ἐπαύου αὐτῆς καὶ Μιλήτης, καὶ ταύτης Κωνσταντίνου, ἀπὸ Κωνσταντίνου τῆς ἀδελφῆς τοῦ Μιχαὴλ Κωνσταντίνου, καὶ τοῦ κοινῆς «Μιλήτης Κωνσταντίνου» (ΜΕΛΕΤΙΟΝ, «Γνωριμία παλαιὰ καὶ νέα» ἐκ δ' Ἀνθολογίας, ἐν Βενετίᾳ, 1807, Τόμος I, Τόμος I, σ. 48).

Ἡ πρώτη δόσις τῆς Γνωριμίας ταύτης ἐγένετο τῷ 1728, ἦτοι 11 ἔτη μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἀλλοῦ συγγραμμοῦ. — Σμ. Α. Βασιλείου.

2) Ὅσα ἐν Συλλογῷ αὐτῷ *Mémoires d'Archéologie, d'Épigraphie et d'Histoire* (Paris, 1875, 8vo), σ. 181 κ. 1.

1) α'. *Archaeologische Zeitung* τοῦ ἔτους 1850, ἐν Βερολίνῳ, σ. 439 (ἔχον τὸν κ. Μορκλιν).

β'. *Sitzungsberichte der Wiener Akademie* τοῦ ἔτους 1852, ἐν Βερολίνῳ, Τόμος Β', σ. 880 κ. 1. (ἔχον τὸν κ. Arneth).

γ'. Δ. ΠΑΝΗΛΟΠΟΥΛΟΥ ΒΡΕΤΟΥ, *La Bulgarie Ancienne et Moderne*, ἐν Παρισιῶν, 1856, 8vo.

δ'. *Mémoires de l'Académie de Metz*, 1857, Τόμος Α΄.

ε'. *Berichte der Kaiserlichen Akademie*, 1861, 8vo, σ. 1049 (ἔχον τὸν κ. Arneth).

ζ'. Dr. C. ALLARD, *Bulgarie Orientale*, Sources de l'Orient, ἐν Παρισιῶν, 1863, 4to.

η'. DESJARDINS, *Lettres à M. Henzen sur quelques inscriptions inédites de l'Asie et de Bulgarie* (ἐν τῷ *Annuaire de l'Institut de Rome*, 1868), σ. 91 κ. 1.

θ'. «Κατωπία» ἐν Ἀθήναις, 1868, Τόμος Α΄, πολλὰς τῆς 1 ἰσχυρῶς (ἔχον τὸν κ. Βασιλείου).

ι'. «Οὐκ ἐκ τῆς Ἑλλάδος», Φιλολ. Συλλογός, ἐν ΚΠ, 1871, Τόμος Α', σ. 105 (ἔχον τὸν κ. Millingen).

κ'. PERROT, *Revue Archéologique*, Nouvelle Série, Τόμος Κς (*Mémoires d'Archéologie* κλ.), σ. 181 κ. 1.

λ'. *Transactions of the Royal Society of Li*

ς. ια', ἀπὸ δὲν γνωρίζω εἰς ὅς μνημονεύ-
ματα ἐν ἱστορίαις συγγράμμασιν. Ἰδού δὲ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τῶν ἡμετέρων ἱρευνῶν ἐπὶ τῶν ἐπι-
γραφῶν, αἵτινες ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Σιλ-
βίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Α'.

Ἀριθ. 56 K. Φ. Σ¹.

Εὐρέθη κατὰ τὴν κ. Κοντογιώργην ἐν
Πορτίτζε εἰς τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Δουκάτου, κα-
τὰ δὲ τὸν κ. Dr. Cichou ἀνακαλύφθη ἐπὶ τῶν
τοιγῶν ἀρχαίου τινος, τρυφίου εἰς τὰ πέρα
τοῦ Βαβασίου. Τὸ ἐπιτύχον τοῦτο παρὰ πολ-
λῶν μὲν ἐξεδόθη², ὑπὸ δὲ τοῦ κ. Kaibel³ ἀνι-
πληρώθη.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Β'.

Ἀριθ. 57 K. Φ. Σ.

Εὐρέθη παρὰ τῆς ἀγορᾶς τῆς Κωνσταντινῆς.

Ε
ΠΥ
ΧΑΙΡ

Ἦτοι

Ε
Πυθαγόρου,
Χαίρει.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ'.

Ἀριθ. 58 K. Φ. Σ.

Εὐρέθη ἐν οἰκίᾳ ἰδρυαῖα τῆς Κωνσταντινῆς.

literature; Second Series. 1874. τόμ. Γ' σ. 442—
435. (ἀρθρον τῶν κκ. Sprall et Babington).
16) Muenchener Berichte. 1875. σ. 74 (συλ-
λογὴ τοῦ κ. Weikum, ἐκδόθη² ὑπὸ κ. Christ).
17) Corpus Inscriptionum Latinarum. ἐν
Βερολίῳ, τόμ. Γ'. ἀριθ. 763. 772. 6154. 6158.
1) Ἦτοι Κώδης Φιλολογικῆς Σχολῆς, ὁ μερί-
μνη δηλονότι τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς συναρ-
ματοποιεῖς.
2) DESJARDINS, αὐτ. σ. 91.—Transactions
of the Roy. Soc. Αὐτ. ἀρ. 29.—WEIKUM, αὐτ.
ἀρ. 11.
3) Epigrammata Graeca ex lapidibus collecta
(ἐν Βερολίῳ, 1878, 8ον), ἀρ. 537.

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ II' ΤΟΜΟΥ).

ΑΛΕΞ
ΑΛΕΞ

Ἦτοι

Ἀλεξάνδρου,
Ἀλεξάνδρου,
Χαίρει.]

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Δ'.

Ἀριθ. 59 K. Φ. Σ.

Τοῦτο ἐξεδόθη ἐν τῷ C. I. L.¹ καὶ ὑπὸ
Merklin², Κομμανούδης³, Desjardins⁴.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ε'.

Ἀριθ. 60 K. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐξεδόθη ὑπὸ Κομμανού-
δης⁵, Desjardins⁶, Weikum⁷.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Σ'.

Ἀριθ. 61 K. Φ. Σ.

Ἐπὶ θαλάσσης παντοπωλείου ἐν τῇ πλατείᾳ
τῆς Τόμης παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ αὐτοκράτορος.

ΣΑΡΑΠΙΔ
ΟΞΙΟΛΥΔΩΡ
ΚΑΤΑΘΩΔΩΡ
ΣΙΝΟΠΕΥΣ

Ἦτοι

... Σαράπιδι
ὡς Πολυδώρου,
κατὰ ἑναρ
Σινωπεύς.

Οἱ Σινωπεῖς ἤθελον, ὡς γνωρίζομεν, ὅτι ἐκ
τῆς πατρίδος αὐτῶν ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς
Αἰγύπτου ἐκώμοιεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ ἄγαλ-
μα καὶ τὴν λατρίαν τοῦ θεοῦ Σαράπιδος. Αἱ
ἱρευναὶ τῶν αἰγυπτολόγων πρὸ πολλοῦ ἀπέδει-

1) Τόμ. Γ', ἀρ. 766.

2) Ἐνθ' αὐτοῦ, ἀρ. 7.

3) Ἐνθ' αὐτοῦ, ἀρ. 5.

4) Ἐνθ' αὐτοῦ, ἀρ. 108.

5) Αὐτ. ἀρ. 3.

6) Αὐτ. ἀρ. 103.

7) Αὐτ. ἀρ. 6.

ξαν, ὅτι ἡ ἀρήγσις αὐτῆ, ἥτις εὐρεται ἐν τινὶ χωρίῳ τοῦ Ιστορικοῦ Ταχίτου, εἶναι ἀντίστοιχος ἐν τοῖς αὐτοῖς ὁ θεὸς αὐτὸς ἀνέκαθεν διατρεῖτο ἐν Σιών, καὶ διὸ εἶναι παραδοχὴν Σιώνικαίς τις ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ ἰδὴ καθ' ὅσον τὸν πατρίον αὐτοῦ θεόν προτρέποντα αὐτὸν ἵνα τῷ προσέρῃ ἀνέλθῃ καὶ τι. Ἐτέρα τις ἐπιγραφή, εὐρεθείσα ὑπὸ τοῦ κ. Dr Allard¹⁾, πληροφορεῖ ἡμῖν ὅτι οἱ Ἀλεξανδρινοὶ, οἱ ἐγκατισταμένοι ἐν Τόμῳ, εἶχον ἀνεγέρει ναὸν εἰς τὸν Σάραπιν· ἡ ἐπιγραφή δὲ αὕτη φέρει χρονολογίαν αἰγυπτιακὴν.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ζ'.

Ἀρθ. 62 Κ. Φ. Σ.

Ἐστὶν ἐν ταῖς παρὰ τὸν σταθμὸν τῆς Κωνσταντίας οὐκ ἀνακαταλείψας.

ΑΓΑΘΟΥΧΗ
ΑΥΡΕΥΤΥΧΙΣ
ΑΙΤΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΑΥΡΑΙΟΝΥΣΙΟΝ
ΤΟΥΚΑΙ
ΑΙΜΟΝΙΟΥ
ΠΟΙΗCΑCΤΟ
ΜΗΗΜΑΔΕ
ΘΗΚΑΤΗΝ
CΤΗCΙΔΑ
ΧΑΙΡΕΠΑΡΟΔΕΙΤΑ

Ἦτοι

Ἀγαθὴ Τύχη,
Αὐρ(ήλιος) Εὐτυχίς,
ἀπειλεύθερος
Αὐρ(ήλιου) Διονυσίου,
τοῦ καὶ
Αἰμονίου,
ποιήσας τὸ
μνημα, ἀνέ-
θηκα τῇν
στηλεῖδα
χαίρει παροδεῖτα.

Τὸ ὑποκαριστικὸν στίλβει ἀντὶ στήλης ἀπαι-
τῆ συναχῆς κατὰ τὴν παρικομανικὴν ἐπιγρῶν
τοῦ Ἰλλυριανοῦ ἐν Κωνσταντίῃ· εὐρίσκουμεν αὐ-
τὸ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐπιγραφῶν²⁾.

1) Δότ. ἀρ. 2.

2) Ο' Δ' Κ. Π. Ἐλ. Φ. λ. Σόλλ. Δότ. π. 106.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Η'.

Ἀρθ. 75 Κ. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶναι τὸ στρατιωτικὸν δι-
πλωμα, τὸ εὐρεθὲν ἐν Κωνσταντίῃ· καὶ δημο-
σιωθεῖν ᾔδην¹⁾.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Θ'.

Ἀρθ. 401 Κ. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἰδημοσιωθῇ παρὰ Petrot²⁾.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ'.

Ἀρθ. 402 Κ. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἰδημοσιωθῇ παρὰ Petrot³⁾.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΔΑ'.

Ἀρθ. 403 Κ. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἰδημοσιωθῇ παρὰ Wei-
kum⁴⁾.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΒ'.

Ἀρθ. 404 Κ. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἰδημοσιωθῇ παρὰ C. I. L.⁵⁾

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΗΓ'.

Ἀρθ. 405 Κ. Φ. Σ.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἰδημοσιωθῇ παρὰ Wei-
kum⁶⁾.

Ὅταν ἀπορῇ καὶ ἐπιγρῶν τοῦ κ. Dr Cul-
len, αὕτη σχεδὸν ἐν ὅλῃ ἐπιγραφή ὑπὸ μα-
χανῶς τοῖς γερμανοῖς τοῦ κ. Weikum, ὅστις
ἰδημοσιωθεῖ τὸ ἐπιγρῶν καὶ ὡς ἐξ ἰδίας
αὐτοφῆας ἐν τῷ προαναμενηνῇ ἡ ἐξῆς, χωρὶς
ἢ ἀνεκρίθη οὐδὲ ἀνὴν λέγειν περὶ τοῦ εἰς ποῖον
ἀνέκειν ἢ τυχὴ τῆς συλλογῆς τῶν ἐπιγραφῶν

ἀρ. 1. — ΚΟΓΜΑΝΟΓΑΝ, ἀρ. ἀρ. 11. — WIL-
KUM, ἀρ. ἀρ. 12. — Transactions κλ. ἀρ. 32

1) C. I. L. ἀρ.

2) Δότ. ἀρ. 4. — WEIKUM, ἀρ. ἀρ. 1.

3) Δότ. ἀρ. 5. — WEIKUM, ἀρ. ἀρ. 2.

4) Δότ. ἀρ. 51.

5) Δότ. ἀρ. 706.

6) Δότ. π. 86, ἀρ. 10.

ροβον ἀπολυτὴν πωτὴν ἐπὶ τῆς πόλεως Θεμιστοκλῆας· ὅταν εἶναι μέλλον παρὰ βίβλιν, ἐπὶ πόλει τις ὑπὸ ἄλλῳ ὀνόμα ὑπογράφεται ἰαί. Αἱ ἐπιγραφαὶ ἀποκαλύπτουσι ἡμῖν τὴν ὑπάρχον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ, ἡμισπονδίας ἐξ πόλεων (Ἐξαπόλις), ἥς πρωτεύουσα ἦτο ἡ Τόμις· μέγακρον τι ἐστὶ ἀρχαιότερον διακρίνει ἡμῖν, ἀντὶ τῆς Ἐξαπόλιος, μίαν Πεντάπολιν. Ὁ Baeckh καὶ ὁ Perrot προσεπέθεσαν ὃ ἀνέκρουσι τὰς ἐξ ταύτης πόλεις· ἔχοντες ὅτι ἦσαν τὰς πόλεις, ἐν ὑποχρεωτικῇ ἐπιγραφῇ, πρὸς τρεπόμεθα· καὶ πιστεύομεν, ἐπὶ τὴν ἡμισπονδίαν ταύτην ἀπετίλουν αἱ πόλεις Τόμις, Ὀδρυσίς, Μισσαβρία², Ἀπολλωνία³, καὶ Ἄλκατις⁴ καὶ Διονυσόπολις⁵. Τὸ περίεργον εἶναι, ὅτι αἱ ἐξ αὐτῆς πόλεως εἰς ἀκριβοῦς ἐκείνην, ὅς, ὅπως εἶπαι ὁ Ὀδύσιος ἐν τῇ ποιήσει, ἐνθα πρὸς τὴν αὐτὴν ἐδοκίμασαν αὐτοῦ, καθ' ἑκάστην παραπλήν τῃ, δοτικῇ ἀκτὴν τοῦ Εὐζείνου⁶.

... per Apollinis urbem
alta sub caelo di moenia findat itera
Inde Mesembriae a portus et Odessos et arcos
praeterest dictas, ut sine, Iacchu, suo,
et quos Alcaethoi mem rant a moenibus ortus
sedibus his profugus consistisse lares,
a quibus adveniat Milesia e sos us ad urbem,
offensi quo me compulsi ita dei.

Πεντάπολιν εἶναι, ἐπὶ ἡ Θεμιστοκλῆας ἦτο μία τῶν ἐξ ταύτης πόλεων ἐπιθετῇ εἰς αὐτὴν ὑπάρχον ἡ μία μόνον πόλις διατεθήσκει τὴν δωρικὴν διάλεκτον μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Μιμαίων, ἡ Μισσαβρία, πιστεύει ὅτι Θεμιστοκλῆας εἶναι εἶναι ἡ τὸ ἐπιθετικὸν τῆς πόλεως ταύτης⁷.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΕ'

Ἀρβ. 18 Dr Collen.

ΑΓΑΘΗΤΥΧΗ
ΤΟΝΘΕΟΦΙΛΕΤΑ
ΤΟΝΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ
ΓΑΙΟΝΟΥΑΛΕΡΙΟΝ

- 1) *Opa PERROT, αἰ. σ. 492. — Addenda σ. 448.
- 2) C. I. G. 2053 — 2055 h. καὶ Addenda.
- 3) Aἰ. 2052, 2052 h.
- 4) Aἰ. I^a 767.
- 5) Inscription de Bailehik (MERKLIN, αἰ. σ. 140), ἀρ. 6.
- 6) Traité, A. 10, 35.
- 7) Μήναι ἀναγνωστὸν· (Δι)μῶν(α)ποκλῆας· ἦτοι Διονυσόπολις, ἥτις αὐτὴν Διονυσόπολις ἀλλὰ καὶ Διονύσου πόλις (ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ἐν λ.) ὀνομαζέσκει, ἡ ποικίλινος μέρος τῆς Ἐξαπόλιος — Σημ. Σ. Α.

ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΝ
ΕΥΣΕΒΗΕΥΤΥΧΗ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ
ΒΟΥΛΗ-ΔΗΜΟΣ
ΤΟΜΕΤΩΝ

Ἦτοι

Ἀγα(θ)ῇ Τύχῃ·
Τὸν θεωρη(ε)σ(α)-
τον αὐτοκράτορα
Γαῖον Οὐαλέριον
Διοκλητιανὸν
εὐσεβῇ, εὐτυχῇ
Σεβαστῶν·
βουλῇ, δῆμος
Τομε(ε)τῶν.

Ἦσαν τὰς γνωστὰς τρεῖς ἐπιγραφαὶ Τόμιος εἰς τὴν τῶν αὐτοκρατορῶν¹.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΙΣ'

Ἀρβ. 15 Dr Collen.

Εὐρ(ε)θι παρὰ τῇ Βαβυλῶνι.

MARIVSCELVS
MILESCHRVI
CALLVIXITANNO
XXXXMILITAVIT
ANNOSXXXIII
PTILVM
POSSVIVNTLIBETI
VIVOMARIVSMEROVRIVS
EMARIACAREL...
MARIVSTARA

Ἦτοι

... Marius Celsus,
miles e(om)p(ri)et(is) VII
...² vivit annos
xxxiii, milia et
annos xxiii.
TIT(ul)us
possu(er)unt libe(r)ti
vivo, Marius Mer(c)urius
et Maria Caecilia et
Marius Tar(s)ia.

- 1) ARNETH, αἰ. σ. 49. 3. — C. I. L. Τόμ. Γ'. ἀρ. 766. — Οἱ ἐκ τῆς Ἐλ(λ) Φι(λ)ο(λ) Σού(λ)ο· γὰρ αὐτ. σ. 496 ἀρ. 2.
- 2) Iam· (G)all(orum) — Σημ. Σ. Α.
- 3) Μάλλον· filius r(om)ani — Σημ. Σ. Α.

Ἐπιγραφή ἱπικλίδους στρατιώτου τῆς C
χωρῆς.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΔΖ.

Ἀρ. 22 D^e Collen.

TI·CLAVDIFRIV
CLAVCITRTVIIIITLACRI
AEC·RVSAIDISEAIMOTE
EREPTCA·NNORVMXVII
ETMENSE·XII·D·VLCISSIMI
FILCORPVS·IN·PVACIDEMPA
RENTESCIVSPOMENDVM

Ἦτοι

... Ti. Claudi[o] [Te r] [i] [o] [do]
Ti. Claudi [Ter]tull[i] [e] [r] [i] [o] [do]
ne Chrusaidis [fil]i[o] mo[r]te
erepto annorum xvii
et mensium xii dulcissimi
filii corpus in puacidem pa-
rentes [e]jusponendum curaverunt

Ἡ λέξις πυαλὶς ἰσχυρῶς ἤδη μετενέχθη εἰς
τὴν λατινικὴν γλῶσσαν· εἴρηται ἤδη παρὰ
Πλάτων¹⁾, κατὰ τινα διερμηνείαν τοῦ Lamban
κωρυθίσαν ὑπὸ Ritschl.

Poste ibo luitum in puelum - ibi fouebo senec-
tulem unam

ἐνθα pyelus (puelas) ἐστὶ τὸ ἑλληνικὸν πυαλὸς
(baignoire), οὗτινος τὸ ὑποκοριστικὸν ἡ πυαλίς.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΠ.

Ἀρ. 21 D^e Collen.

ΑΡΑΙΣΟΥΔΙΕ ΤΑΙΣ
ΤΑΥΤΗΣΙΝΝΟΓΡΗΤΑΛΟ
ΛΜΑΤΑΝΕΑΙΕΡΟΥΛΕΙΣ
ΟΥΠΑΙΣΟΥΠΡΕΒΥΤΟΥΝ
ΠΙΟΝΗΛΟΥΠΟΙΛΙΑΝ
ΑΛΙΕΚΗΘΗΠΡΟΤΕΡΟΝΟΠ
ΗΙΟΙΕΛΑΒΕΝΤΟΦΛΟΕ

Τὸ ἐπιτόμιον τοῦτο φαίνεται μοι ἀνέκδο-
τον· ἄλλα τὸ ἀντίγραφον εἶναι λίαν ἑλλειπὲς
καὶ λίαν δυσκατάληπτον.

1) Sticheus. Δ'. α'. 62.

Ἐπιγραφή μοι συγγραμμένη τὴν πραγ-
ματικὴν καὶ ἱπικλίδος ἐπὶ ἐκκλησίας
τινός τῶν ἐπιγραπτῶν Τόμας, ἥτις ἐρμηνεύει
τὴν προσηγὴν τῶν περὶ αὐτῆς ἀποχρηστικῶν.
Ἐν τοῖς φερόμενοις¹⁾ ἡ τοῦλες αὐτῆ καλεῖται
ἐλαμπροτὴν μετρούπολις καὶ πρώτη τοῦ ἐνω-
νένου Πόντου Τόμας. «Ο κ. J. Millingen²⁾ ἰδω-
κε τὴν περὶ τούτου ἐξήγησιν, ἥτις φαίνεται
ἀπλουστερῶς καὶ φυσικωτέρως. Κατ' αὐτὸν ἐνω-
νένος Πόντος εἶναι ἡ θάλασσα, ἐρ' ἡς καί-
ται ἡ Τόμας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ θάλασσα, ἥς μέρος
ἀποτελεῖ ἡ Τόμας εἶναι ὁ Πόντος τῆς ἐνωπιαι-
κῆς κατῆς, ἐν, ὅπως διακρίνουν ἀπὸ τοῦ Πόν-
του τῆς Μικρῆς Ἀσίας, ὠνόμασαν ἐνωμένον
ὡς ἐκ τῆς γυνωγραφικῆς αὐτοῦ θέσεως· αὐτοὶ
δὲ καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Βασπόρου εισπλίνοντας εἰς
τὸν Εὐξείνιον ἢ γῆρα αὐτῆς ἐκιντο ἀρσιτερόθεν,
ἐνθ' τὸ πλεῖστον πρὶς τὰ δεξιὰ πλεον θῶ ἐλαμ-
βαν τὴν πρὶς τὸν Πόντον τῆς Ἀσίας διεύθυν-
σιν. Ἐν τούτοις ἐκ τινος συγγραφίου ἰδιωτοῦ
καὶ παραδόχου μάλλον, ἐπὶ, διὰ τῆς ἐκκλη-
σιαστικῆς ἐνωμένους Πόντος, παρίσταται ἡ μετα-
ρροφῆ· ἡ θάλασσα τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἡ ἀ-
ναπαυαμένη ἐνωμένους τῇ ἀπὸ τοῦ Βασπόρου
εἰσπλίνοντι· ἡ τοῦλες τοῦ Εὐωνόμου Πόντου
ἐστὶν ἡ ἀναπαύουσα ἐπὶ τῆς ἀρσιτερῆς τοῦ Πόντου
κατῆς. Οὕτως λέει ὁ Κρησίστομος³⁾ λέγει, ἐνω-
λὼν περὶ τῆς ἐπιδόρυμης τῶν Γετῶν εἰς Μοι-
σίαν, αὐτοὶ δὲ καὶ ταῦτα (ἴδη, τὴν πύλιν
Οὐδίσαν) Γέται καὶ τῶν Ἑλλᾶς τῆς ἐν τοῖς ἀρ-
σιτεροῖς τοῦ Πόντου τοῦλες μέχρις Ἀπολλωνί-
ας. «Ο Στράβων⁴⁾ γρηθ' αὖ παρῶν τῶν ἐκ-
κλήσεων καὶ ὁ ἱστορικὸς Σωζομένης⁵⁾ ἀπὸ τὸν
5' αἰῶνα, ἐρωτῶν περὶ τῆς Τόμας λέγει· με-
τρούπολις δὲ ἐστὶ Τόμας, πόλις μεγάλη καὶ ἐν-
δοχίμων, περὶ αὐτοῦ, ἐξ ἐνωμένου ἀσπλίνοντι τὸν
Εὐξείνιον καλούμενον Πόντον. «Τὸ παραγύστη-
ρον ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ λέξις αὐτῆς ματρὸς καὶ
πίστον ἐπιστῆται, ὡς βλέπει τις ἐν τοῖς ἐπιγρ-
αφικοῖς κειμένοις· τὸ γεγονός δὲ τούτο ἔλαμ-
βοῦμαι γινώσκω τι ἐν τοῖς ποιήμασι τοῦ ποικυτοῦ
Ὁμήρου, ὅπερ μέχρι τοῦ νῦν ἔμεινε ἀκατάλη-
πτον.

1) Ὁ δὲ Κ. Π. Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος, αἰ. α', σ. 106—7, ἀρ. 253 — KICHENHOFF, αἰ. α', σ. 2 — KOTMANOGAN, αἰ. α', ἀρ. 4, 1.

2) Ὁ δὲ Κ. Π. Ἑλλ. Φιλολ. Σύλλογος, αἰ. α', σ. 106.

3) Σελ. 138, 9.

4) Σελ. 491.

5) Σελ. 664 ἐκ Valois.

МЕЧНИКОВА

πον. Ὁ δυστυχὴς ἰζόμενος ἐν τῇ ἀρηγῇ
τῆς εἰμαρμένης αὐτοῦ λέγει¹

Quem tenet Euxini mendax cognomine litas,
et Scythici vere terra sinistra freti.

(ὡς) ἐν κατ' ἐξ ἀκτὴ τοῦ φεδυονίμου καλουμένου
Εὐξίνου, καί, ἄλλωδ: εἰπὲν, ἡ ἀριστερὰ ἡπειρος τῆς
καυκάσις θαλάσσης.

Τὸ λογαπαίνον τοῦτο μεταξὺ τῶν δύο συ-
μπεπῶν τοῦ ἰπιδίτου *sinistra*, ἀριστὶ καὶ
δυστυχῶς, λαμβάνει ἔξοχον σημασίαν, ὅτι βλέ-
πει τις τὴν λεῖαν καὶ τὴν ἐν γῇ ἐν ταῖς ἐπι-
γραφαῖς ὡς λεῖαν ἐπίσημον. Οἱ στίχοι²

Cum maris Euxini positos ad laeva Tomitas
quererem me laesi principis ira jubet.

ἐπεὶ ἐν τῇ αὐτῇ εἰπὲν τὴν μητέρα τῶν
λεῖων ἢ ἀντὶ τοῦ τοῦ νῦν ἰωνίου Πόντου
Τόμιαι.

Περὶ τῆς αὐτῆς καὶ βλέπει τις τὸν ποταμὸν
ἐκταμένον ἐπὶ τῇ ἑκκρῶσιν *sinistra* ἢ *laeva*
καὶ λέγοντα³

Haelenus Euxini pars est Romana sinistri
proxima Basternae Sarmataeque tenent.

καὶ πάλιν⁴

Pulsus ad Euxini Naso sinistra freti,

καὶ μετ' ὀλίγον⁵

Nihiligitur tota Ponti regione sinistri
quod mea sedulitas militare posset era

Ἀντολίξει δι' ἡ ἑκκρῶσιν Εὐξίνου Πόντος
εὐρηται παρὰ τῷ αὐτῷ ποταμῷ¹

is quoque, quo laevis fuserat sub praeside Pon-
tus.

Νόμισμα τι, περιγραφὴν ὑπὸ Sestini² καὶ
Mionnet³ φέρει τὴν ἐπιγραφὴν

ΜΗΤΡΟ-ΚΥ ΠΟΝΤΟΜΕΟΣ

ἀνεξήγητον μέγα τοῦ νῦν. Δὲν ἀμφισβέλλω, ὅτι
διὸν ἢ ἀναγνωσθῇ

Μητρο(πόλεως) [Ε]β(ωνίου) Πόν(του)
Τόμεως.

Ἐπιτραπήτω μοι καὶ προσέβω, ὅτι ἡ ἐφ' ἱ-
τέρου νομισματος Τόμεως⁴ ἐπιγραφὴ

ΤΟΜΗΓΗΤΟΡΟΣ

ἐν δυσεξήγητον κρίνει ὁ σοφὸς νομισματολόγος
τοῦ Βερολίνου κ. von Sallet, ἀναγνωστίαν καὶ ἡ-
μᾶς Τόμ(ον) ἡγήτορος καὶ ἀποδοτῆς ἀναμνη-
στικῶς εἰς τὸν κτίστην τῆς πόλεως Τόμ(ον), τὸν
καὶ ἐπὶ ἄλλων νομισμάτων μνημονεύμενον,
καθὼς καὶ ἐπὶ τινος ἐπιγραφῆς⁵ «ἄστυ περι-
κλήστου ἐκμύλλας Τόμ(ον).»

J. MORITZMANN.

1) *Tristia*. E'. 10, 13.

2) *Tristia*. A'. 10, 97.

3) *Ade*. B'. 197.

4) *Ex Ponto*. B'. 6'. 2.

5) *Ade*. Γ'. η'. 17.

1) *Ade*. Δ'. 6'. 119.

2) *Class. Gener.* 5' 123. a. 27.

3) *Mémoires Grecques*, Supplément. B'. 5.

4) *ibid.* 80. — Ὁρα καὶ V. SALLEY, *Zeitschrift*

für Numismatik, Berlin. Δ'. 276.

5) V. SALLEY, *ibid.*

6) KAIBER, *ibid.* 537.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΜΕΣΑ¹.

ἡ Ἀραϊκὴ φωνή ἐστὶ τὸ καθύλου τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης σχῆμα. Τὸ μνημεῖον στήνεται ἐκ τεσσάρων τραχέων. Ἐν μὲν τῷ Α' τμήματι² ὁ Μίσας, ἐκ τῶν δὲ τὰ καθ' ἑαυτὸν, τὴν θύειν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀναγωγὴν αὐτοῦ, ἀναφέρει καὶ τὰ προτερόντα αὐτῶν ὅστω ἐκ τὸν τύμβον τοῦτον ἀνεγέρει πρὸς τῶν τοῦ πατρ' αὐτοῦ λατρευομένου θεοῦ Χαννῶ. Ἐν δὲ τῷ Β' τμήματι³ δηλοῦται τὴν τε ἀναγωγὴν καὶ τὴν ἐπιπροσέχοντά ἐκ τῆς ὁσίας οὐ Μωυσοῦ, καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν βοσκίων τῶν Ἰσραὴλ, ἥντις ὁ Μίσας τῇ διαταγῇ καὶ βοήθειᾳ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἐξέτισεν. Ὁ πόλεμος μαχρὸν ἐπιστείνεται χρόνον, μεταλλαγρῆσι τοῖσι ποικιλλόμενος καὶ ἀρρῶμενος μὲν τοῦ Χαμῶς κατὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, κατενδύσσειεν αὐτὸν ὁ Ἰσραὴλ, ἐνδοῦντος δὲ τοῦ Χαμῶς τὴν γῆρας αὐτοῦ, ὑπατάσσεται αὐτῇ οὐ πόλεμος. Τῇ Γ' τμήμα διαλαμβάνεται πῶς ὁ Μίσας ἀπολάων, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος, τῶν ἀρχαίων τῆς εἰρήνης, ἡσυχολοῖτο περὶ τῆς ἐσωτερικῆς βελτιώσεως πόλεως μὲν ἀνοικοδομῶν πριμιτῖβος καὶ νῦν πληθυσμῷ κατὰμειζον, ἔργα δὲ μεγάλης σπουδαιότητος καὶ ἐκτέλειος ἀνελκύσκει καὶ ἐξέτελει, ὑδραγωγικὰ ἀνορύσσων,

διεσχινάς κατασκευάζων καὶ διὰ τῆς καλλίδος τοῦ Ἀρνὸν διαρροῶν τέρμων δρόμον. Τὸ Δ' τμήμα κατέσχευε δυστυχῶς τὴν σήμερον δυσανέχνηστον περιγράφα δ' ἐσπερτικῶς τινὰ τοῦ Μίσας εἰς τὰ μεταμύδρκα μέρη κατὰ τῆς Ὁροκαίης.

«Οἶδ' ἂν πάντα βάρβαρος ἦτο ὁ παλαιὸς οὗτος τῶν Μωαβιτῶν βασιλεὺς. Ἐνέργει μὲν μετὰ σκληρότητας καὶ διωπταχμίας, καθὼς ἀνέκων κατὰ δυστυχίαν εἰς Ἡρρακλίαν, ἐπιβάλλον αὐτῷ τοιοῦτον γερρακτῆρα· ἀλλ' ἡμῶς ἦν ἀνδρείος καὶ γενναῖος στρατιώτης, μὴ φοβούμενος τὴν σιγαντότην εἰς μέγαν τριῶν βασιλείων, ὧν ἐκαρτε, ἢ ἰσχυρότερος αὐτοῦ· ἀποδίδοντο δὲ ἔργα ὑπερτέρως ἐνὶ ἐκαστῷ ἐξ αὐτῶν κατ' ἰδίαν, ἀπορῶντι τὸν πολέμον κατὰ τὸν πρῶτον ἡνωμένον, κατὰ ἀγορεύων ἀντὶ φοβερῶς θυσίας τὴν ἀπορῶσιν γέντιον, ἐπιστρέφοντες μὲν ὁ ὧν τοῦ μάχισθαι, ἐπιστρέφοντες δὲ καὶ τὸ ἀπολάων τῆς εἰρήνης, τῆς μάχης μὴ οὕτως πλέον ἀνεγκαιός.

«Ἐμμένει δ' ἡ στήλη εὐχῇ, ὅτι ἡ τε φιλολογία καὶ ὁ πόλεμος ἐκείνην γὰρ θεσαν ὑπὸ τῶν κατόλων τῆς μακρῆς ταύτης γῆρας, πρὸς τὸ βόρην μέρος τοῦ Ἀρνὸν καμμένην.

«Νῦν δ' ἐξεπάρων ὑποῖον συμπερόσμαι ἐξάγων δυνάμει ἐκ τῆς μελέτης τοῦ προκαμῶν μνημείου.

«Ἀποδοῦναι πρὸ πάντων ἐντοῦν ἐρίσποντες ἐπιδοκίμωμενος μὲν τὸν τῶσαν τραχέων καὶ τῶσαν στυγερῶν ἐκείνων μῦθον, ἐν μόνον ταχὴν τὴν θετικὴν μίσην ἠδύνατο ἐρεχίσαιεν πρὸς σκεφαντῶν, βλῆντες δ' ἐνὸπτιον ἡμῶν ἐμαρτυροῦμενος εἰς σχῆμα σαρκῶ καὶ σίματος τὸν παίρνων τοῦτον δυναστὴν, ὅστις καταδικάσκειται, καίτοι ἀγροῦς τῶν καὶ ἐξῆλμος, ἰκανὸς ἔργων καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ. Ἐντοῦν δὲ μετὰ τῶν ἐπίσης ὕψους ἐνεργητικῶς ὑπερρίπτει εἰς τὴν στήλην καὶ τοῖς βασιλείας τῶν πρώτων φύλων, ἐπὶ δὲ — τοῦδ' ὅπως καὶ ἀλλοτρίων ἐνυμνίζοντες — ὑποῖον παρωρισμένον στήδιον ἐξακαίει πολλὰς εἰς τὴν ἐκτέλειαν λαίμων, ὅσα ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ ὀφθαλμὸς ὑπερχειρῶσι καὶ τραχέα.

«Ἐκ δὲ τῆς ἀρχαίας ταύτης σημαντικῆς ἐπι-

1) Κατὰ τὸ 1871-2 δ. κ. D. Schroeder ἔκρινεν ποίηται, ἐπιμύθον ἱστορίας τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς, πρὸς τὸν μὲν ἑνώσιον αὐτῆς. ἔκτα δὲ καὶ ἐνώσιον τοῦ Σολῶρος, σπουδαία μελέτη περὶ τῆς ἐν Ἀθῶν τῆς Παλαιστίνης ἀκακαλοφθονῆς μωαβιτικῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Μίσας (Ο' ἐκ Κ. Π. Ἑλλ. Φιλολ. Σὺλλ. Τόμ. 5^{ος}, σ. 120-138). Ἡ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης συντάξιν δ' ὁμοῦ ἡμῶν ἐταῖρος καὶ ἱατρὸς Julius Millington τὴν γὰρ δημοσίωσιν μόνον παραπομπῶν διατρέχον, ἦν ἀρρηκτικῶς μὴ προσορῶν καὶ οὐδὲ τὸν μακαρίτην κ. J. R. 1880 Millington καὶ μετενέμωσεν ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ δ' αἰ ἐκδομῶντος ἐν προεστέρῳ κ. C. G. Carls, μὲν ἐκείνου τῆς ἡμετέρας Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπιστῆρας αὐτῆν καὶ ἡ ὅσων ἐρεθισθὲν παρεκώλυεν. — Σελ. 3. Α.

2) D. SCHROEDER, Ἐπιγραφή Μίσας, 5^{ος} 1-4 (ἐκ Ἑλλ. Φιλολ. Σὺλλ. 5^{ος} 1^{ος} Τόμ. 5^{ος}, σ. 125).

3) Ἀδ. σελ. 5-20.

МЕЧНИКОВА

γραφῆς πληροφορημένα πρὸς τοὺς, ὅτι τοὺς λαχοῦντες 900 ἱστ. π. X. εἶχον τὴν αἰ. ρωμ. τῆς Παλαιστίνης ἀναβέβητον ὅτι μεταγενέστερον αὐτοὶ ἐπὶ τῶν δημοσίων μεμελῶν καὶ κύματα οἱ λαοὶ, οἱ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν βαθυμῶν τοῦ πολιτισμοῦ ἱσχυμένα· ὅτι τοῦτο ἦν κατ' ὁμοίαν τὸ ἀναβέβητον, ὅπερ ρωμαϊκῶν περ' ἡμῶν ὁνομάζεται· ὅτι πιθανώτατα διετέλει ἐν κοινῇ γρητοῦ περὶ πόλεως καὶ συμτοκίας τῆς Ἀσίας ρωμ. αἱ δὲ περ' αὐτῶν ἐκρηκνῆν ὅτι τοῦτο ἦν τὸ εἰς Ἑλλάδα εἰσέρχιν ἀναβέβητον ὅτι τέλος πάντων αὐτοὶ τοῦτε μεταγενέστερον καὶ τὰ νωτέρω ἴδον, ἀρ' οὐ προσημαίνειν ἱστοποιοῦν ἐν Ῥώμῃ.

α) Ῥωμαιοὶ οὖν ἐπὶ οὐδὲς δύνανται ἀπὸν ἔκαστον εἶδος κατὰ πόλιν ἐπιτελεῖν οἱ Ἕλληνες παρελθόντες ἀναβέβητον τοῦτο. εἰτε θάλασσαν ἀναβέβητον τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, εἰτε μετέπειτα· ὅτι ὅπως ἀναβέβητον ἐστίν, ὅτι τὸ σηματοῦν ἀναβέβητον, ὑπὸ τοὺς παρελθόντες αὐτοὶ οἱ Ἕλληνες, ὅτι ἐντέλει καὶ συνάμα ἐξ 22 στοιχείων· τῶν δὲ τὰ μὲν 21 ἀνευρίσκονται ἐπὶ τῶν σωζομένων λαφύρων τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς, τὰ δὲ 22^α ὁπότερ βαθείας πολλὰς κεκαρμένον ἐπὶ τῶν ἀπολεσθέντων κατὰ λαφύρων. εἰτε δ, ἀπ' ἀρχῆς παρελθόντες οἱ Ἕλληνες ἀπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ σηματοῦ ἀναβέβητον, ἀπὸ ἀκούσθως μεταγενέστερον, εἰτε μέρος αὐτῶν, ὅτι ἵσταν ἀνευρίσκονται ἐστίν, ὅτι ὅλον αὐτῶν τὸ εἶδος ἔβητον ἐντέλειν ἐπὶ καὶ αἱ τὰ τὸ πᾶν τῶν στοιχείων εἰσάγεται εἰς τὴν διεκρίσιν αὐτῶν, ὅτι καὶ τὸ ἱσχυρὸν αὐτοῦ μέρος παρελθόν.

α) ἢ δὲ γλῶσσαι τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης καταδεικνύον, ὅτι οἱ Μωαβῆται ὁμῶν καὶ ἱσταν σηματοῦν τινε διεκρίν, πολλὰ μὲλλον προσημαίνειν τὴν ἱσταν, οὐ μόνον τῶν πλείων λαφύρων διεκρίν, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ρωμαϊκῆς. δι' οὗτος δὲ τῆς ἐπιγραφῆς, καθ' ὅσον αὐτὴ ἀναγνωστικῶς, οὐδὲμία διεκρίνεται βλ. μὲν ὅσον ἱσταν.

4) Ἐντέλει λέγει ἡ καθορὶ μὲν τὸ τοῦτο ἱσταν τῶν ταύτης προσημαίνειν ἀναβέβητον εἰς αὐτὴν τὴν περὶ τῆς προσημαίνειν ἱσταν ὁμοίαν πρὸς τὴν περὶ τῆς προσημαίνειν ἱσταν καὶ ἱσταν· τοῦτον δὲ παρὰ ρωμαϊκῶν προσημαίνειν ἐν ἱσταν ὁμοίαν, ἱσταν ἱσταν καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, τὰ παρ' ἱσταν τοῦ Νεοῦ, τῇ ἱσταν καὶ τῇ Μακεδονίᾳ ἀναβέβητον, ὅπως τῆς ἱσταν ἐπιγραφῆς ἱσταν. — Σημ. C. G. Curtis

* Πραξ τῶν τῆς ἐπιγραφῆς κυρίων ὁνομάτων.

Δαβὼν¹, Διβὼν² (Dibon).
Ναβὼ³ (Nebo).
Καρσά⁴ (Qareha).
Μαδεβὰ⁵ (Madedá), Μαιδεβὰν⁶ (Medeba).
Βαλ Μιων⁷ (Baal Meon).
Κιριαθαίμ⁸ (Kirjathaim), Καραθαίμ⁹.
Ἀταροθ¹⁰ (Atharoth).
Κεριώθ¹¹ (Qerioth), Κεριόθ¹².
Ἰαχαζ¹³ (Iachaz), Ἰασσζ¹⁴.
Ἀρορ¹⁵ (Arôer), Ἀρρ¹⁶.
Βεζέρ¹⁷ (Bezer), Βοζέρ¹⁸ (Bozor).
Ἀρνών¹⁹ (Arnon) τῶταμὲς.

1) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 4, 20.
2) — IEPHMA. AA. 18, 22. — Ὅρα καὶ Ἀρ. 6.
3) — AB. 3, 34. — Σημ. Σ. Α.

2) ΠΕΑΙΑ. IE. 2.
3) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 14. — ΠΕΑΙΑ. IE. 2. — IEPHMA. AA. 22. — Ὅρα καὶ Ἀρ. 6. AB. 3. — Σημ. Σ. Α.

4) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 3, 21, 24, 25.

5) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 8.
6) ΠΕΑΙΑ. IE. 2. (ἱσταν ἱσταν). — Ὅρα καὶ ἱσταν τοῦ NATH. II. 9. — Σημ. C. G. Curtis.

7) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 9. — IEEZK. IHA. KE. 9. — Σημ. C. G. Curtis. [καὶ B. H. Buhlmann (αὐτ. σελ. 29.) καὶ Βαλμὼν (Αρ. 6. AB. 38) καὶ Μιων (IEPHMA. AA. 23). — Σημ. Σ. Α.]

8) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 10.
9) IEPHMA. AA. 23. — ἱσταν τοῦ NATH. II. 19. — Σημ. C. G. Curtis. [καὶ Καραθαίμ (Αρ. 9. AB. 37) — Σημ. Σ. Α.]

10) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 10, 11. — Ὅρα καὶ Ἀρ. 6. AB. 3. 31. — Σημ. C. G. Curtis.

11) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 12.

12) IEPHMA. AA. 24, 30.

13) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 18, 20.

14) ΠΕΑΙΑ. IE. 4. — IEPHMA. AA. 34. — Ὅρα καὶ Ἀρ. 6. KA. 23. — Σημ. Σ. Α.

15) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 6. — ΠΕΑΙΑ. IE. 2. — Ὅρα καὶ Ἀρ. 6. KA. 26. AB. 34. — Σημ. Σ. Α.

16) IEPHMA. AA. 10.

17) Μακεδονίαν, Α' σελ. 26. — Σημ. C. G. Curtis.

18) IEPHMA. AA. 24.

19) Ἐπιγραφῆς Μίσα, αὐτ. σελ. 20. —

Βιθ Βαμωθ¹ (Beth Bamoth), Βιθ Μωών².

Δοθβλαθαίμ (Beth Diblathaim)³.

Ορωναίμ⁴ (Horonaim), Ἀρωνιέρμ⁵, Δρωνιέρμ⁶.

«Καὶ πάλιν μὲν τὰ κέρα ὑνόμετα⁷.

ΗΣΑΙΑ. ΙΖ'. 2. — ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 20 — (καὶ Ἀ-
ριθμῶν. ΚΑ'. 13. — Σ. α. Σ. Α.)

1) Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ' γ. 27. —
Ἀριθμῶν. ΚΑ'. 19, 20. — Σ. α. C. G. Curtius.
2) ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 23.

3) Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ' γ. 29. —
ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 5. — Σ. α. Σ. Α.

4) Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ' γ. 30, 2.

5) ΗΣΑΙΑ. ΙΕ'. 6.

6) ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 3, 5, 34.

7) Εἰς τὸν Πίνακα τούτων προσθεῖται καὶ τὰς α) Schirou ἢ Scharou (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 42), ἢ αὐτὴ πόλις κατὰ τὸν α. Dr Schroeder, (αὐτ. σελ. 124) πρὸς τὴν Sihmah, Σιδμαῖ (ΗΣΑΙΑ. ΙΖ'. 8, 9. — Ἀριθμῶν. ΑΒ'. 3, 38. — ΗΣΘΓ τοῦ ΝΑΥΗ. Γ'. 149). 6) Sereth Macharath (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 42), Ἰωσ. Σαραβὴ (ΗΣΘΓ τοῦ ΝΑΥΗ, αὐτ.) καὶ Maerath (αὐτ. 6). 7) Kimoshel (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 1, 47). Χαμῶς (ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 7). 8) Mesheh (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 1). 9) Mesheh (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 1). 4) Amith (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 5). Οὐμῖ (Ἐπιγραφῆς Μίσσα, αὐτ. ζ', 16). Ἐν τῇ χειρογράφῳ τούτῳ ὁ πῦρρος καὶ ἄλλα αἰρία ὀνόματα, μὴ ἀναγνωστέα μὲν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Μίσσα, ἀλλ' ἄνικαντα τῇ χώρῃ τῶν Μωαβιτῶν ὅθεν ἐκείνοι μετὰ μακαρίτης J. Milligen ἐκέλευσαν ἵνα καὶ παρὶ τῆς χειρογράφου τῶν χειρῶν ἐκείνων ἐπαληθεύῃ, ὅτι προσέτις ὁ ἄνεστος Ε. κοφὲ τὸ γλῶσσαι πολυτιμῶς ζωῆς. Ἰδοὺ τὰ ἐν λέγει ὀνόματα. Ἐκκαλῖ (Ekkaleh), Αουῖθ (Lulith), Νι-
νιμῖμ (Nimrim), Ἀγλαίμ (Eglaim), Αἰκάλμ (Eikim), Δαμῶν Ἀραβί (Dimon). Σιδ καὶ Ἰαζέρ παρ' Ἰερμῶ. Ἀλῶθ, Γαυῶθ, Ριβά καὶ Μωρά καρ' Ἰερμῶ. Ἐσθῶν (Heschbon) παρ' Ἰερμῶ καὶ Ἰερμῶ. Σηρὸς παρ' Ἰερμῶ καὶ Ζαφῶ παρ' Ἰερμῶ. Ἐν τῇ Μισσῇ, Κιρμῶθ, Ἀρ. Κιρμῶθ. Καὶ τῇ ὅτι ἀνέστησαν παρὰ μὲν τῇ Ἰερμῇ τὰ ὀνόματα Ἐκκαλῖ (ΙΕ'. 4, ΙΖ'. 9. — Ὅρα καὶ Ἀριθμῶν. ΑΒ'. 3, 37), Αουῖθ (ΗΣΑΙΑ. ΙΕ'. 5), Νιμῖμ (αὐτ. 6. — Ὅρα καὶ Νιμῖμ (Ἀριθμῶν. ΑΒ'. 36) ἢ Ναυρά (αὐτ. 5) ἢ Νιμῖμ παρ' Ἰερμῶ (ΚΑ'. 34). — Ἀγλαίμ (ΗΣΑΙΑ. ΙΕ'. 8), Αἰκάλμ (αὐτ.), Δαμῶν Ἀραβί (αὐτ. 2), Σιδ (ΗΣΑΙΑ. ΙΖ'. 7) καὶ Ἰαζέρ (αὐτ. 8). — Ὅρα καὶ παρ' Ἰερμῶ (ΑΑ'. 32). — καὶ Ἀριθμῶν (ΚΑ'. 24. ΑΓ'. 4, 33). — παρ' Ἰερμῶ δὲ μόνον τὰ Ἀλῶθ (ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 5), Γαυῶθ (αὐτ. 23), Ριβά (αὐτ. 24) καὶ Μωρά (αὐτ. 3) παρ' ὁμοστροφῶς δὲ συνάμειν (ΗΣΑΙΑ. ΙΕ'. 4, ΙΖ'. 8, 9. — ΙΕ-

«Παρατίθεσθαι δὲ καὶ κείμενα τινα¹ ἐκ τῶν τῆς Ἀγίας Γραφῆς περὶ τῶν στήλων μεταξὺ Ἰερουζαλὴν καὶ Μωαβιτῶν.

«Καὶ ὁ μὲν Σορονάιμ² λέγει.

«Ἦκουσα ὁσιότητος Μωάβ καὶ κενόδοξους υἱὸν Ἀμμὸν, ἐν οἷς ἀνέβησαν τὸν λαὸν μου, καὶ ἐμαγαλῶνεντο ἐπὶ τὰ ἔργα μου.

«Διὰ τοῦτο, ὦν ἐγώ, λέγει Κύριος τῶν δυνάμεων ὁ θεὸς Ἰσραὴλ, ἵδου Μωάβ ὡς Σόδομα ἔσται, καὶ οἱ υἱοὶ Ἀμμὸν ὡς Γόμορρα, καὶ ἀνασπῆς ἐκλείψουσιν ὡς θημῶν ἄνθρωποι, καὶ θρανισθῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ οἱ κατάλοιποι λαοῦ μου ἐκρηθῶνται αὐτοῖς, καὶ οἱ κατάλοιποι ἄνθρωποι μου ἐκρηθῶνται αὐτοῖς.

«Αὐτὴ, αὐτοὶ ἐντὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῶν, ἵδου ἀνέβησαν καὶ ἐμαγαλῶνθησαν ἐπὶ τὸν Κύριον τὸν Παντοκράτορα.

«Ἐπιφανήσονται Κύριος ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐξολοθρεύσει πάντας τοὺς θεοὺς τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ ἕκαστος ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ, πᾶσι αἱ οἰκίαι τῶν ἀνθρώπων.»

«Ὁ δὲ Ἀμμὸν³ προστίθεισιν

«Ὡς, λέγει Κύριος ἐπὶ ταῖς τρεῖσι ἀτεθείαις Μωάβ καὶ ἐπὶ τῆς τέσσαρσι τοῖς ἀποστερηθήσονται αὐτῶν, ἐνθ' ὧν ἀπέκλεισαν τὰ ὅσα βασιλεῖς τῆς Ἰουδαίας εἰς αὐτὴν.»

«Καὶ ἐξαποτίλλει αὐτὸς εἰς Μωάβ, καὶ καταργεῖται τὰ θεμέλια τῶν πόλεων αὐτῆς· καὶ ἀποσπῶνται ἐν ἀδυνάμει Μωάβ μετὰ κραυγῆς· καὶ μετὰ φωνῆς αὐτίπυρος.

«Καὶ ἐξολοθρεύσει κρατὴρ ἐξ αὐτῆς, καὶ πάντας ἀρχοντας αὐτῆς ἀποκτενεῖ μετ' αὐτοῦ, λέγει Κύριος.»

«Ὁ δὲ Ἰεζεκιά⁴ ἀναρχεῖται

ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 2, 34. — Ὅρα καὶ Ἀριθμῶν. ΚΑ'. 27, ΑΑ'. 3, 37). Σηρὸς (ΗΣΑΙΑ. ΙΕ'. 5), Ζαφῶ (ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 3) ἢ Ζαφῶ (αὐτ. 34). — Σ. α. μίσις Σ. Ἀριστεργίου.

«Ἐν τῇ ἱεραιᾷ κειμῆνι ὤφεται Μισσῶθ (ΙΕΡΕΜΙΑ. ΑΑ'. 1. — ΗΣΑΙΑ. ΚΕ', 12), Κιρμῶθ καὶ Ἀρ (ΗΣΑΙΑ. ΙΕ'. 1), Κιρμῶθ (Ἀριθμῶν. ΚΒ'. 39). — Σ. α. C. G. Curtius.

1) Ἐκ τῶν ἐν ταῖς τρεῖσι ἀτεθείαις τοῦ ἀκαθάρτου λαοῦ παρατίθενται κείμενα ἐκείθεν, ὅτι ἐκεῖ πᾶσι οὖν ἐκείνην ἀνέβησαν τὴν ἐπιγραφὴν Μισσῶ ὅστις τὰ κείμενα ταῦτα ἀπορρίπτει ἵκανοι τὴν ἐκ-
κριμένην ἐκείνην ἐπὶ τοῦ τραγικοῦ τῆς Μισσῆς, ἔκτα τῶν ἀτεθειῶν αὐτῆς, οὐ μόνον ὁλοκρὶν τοῦ πτογγοῦ ἐκ τοῦ πυρὸς ἀκαθάρτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἀμαρτιῶν, αἵτινες παρεχόμενα ἐκ τοῦ πλοῦ-
του καὶ τῆς εὐμερίας τῶν Μωαβιτῶν. — Σ. α. C. G. Curtius.

2) Β' 8—11.

3) Β' 1—3.

4) ΚΕ'. 8—12.

λγαι· « Συνήθως οἱ ἄνθρωποι περιορίζονται πολλὰ πλεον κατὰ τὸν φίλον ἢ τὸν συμμάχον ἑαυτοῦ, ὃν φοβούνται ἢ μισοῦσιν, ἢ κατ' αὐτὸν τοῦ ἰδίου αὐτὸν ἐχθροῦ· ἡ ὁρμή τοῦ Μωσὲς ἐστράφη ἰδίως κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰδουμαίας, ὡς συμμάχου τῶν Ἰσραηλιτῶν.

« Καὶ Ἰαβὼ, μὴ ἐκποῦ ἱστανκοῦσιν ἄνδρας ἐσταμένους ῥομφαίαν, διακείμαι πρὸς βασιλεῖα Ἐθὼμ, καὶ οὐκ ἔφηθησάν. »

« π. 1. οὐδὲν ἐκράτησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὴν ἑρμῶν· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἑρμῶν καταβήκοντες καὶ προσέβλεπον τὸν βασιλεῖα. »

« Καὶ Ἰαβὼ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ῥομφαίαν. »

« τὸν τὸν βασιλέως ἀφελόντι τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἰσχυροποιήσιν, ὡς φαίνεται. »

« Καὶ ἀνέστησαν αὐτὸν ὁλοκαύτωμα ἐπὶ τοῦ ταύρου. »

Ἐνταῦθα ἀναγίγνεται ἡ καθηγητὴς κ. Pusey τὴν τοῦ Θεοδώρου¹ γνῶμην· « Ἀπὸ τοῦ δὲ καὶ τῆς Μωσὲς τοῦ πολέμου ἑαυτοῦ πῦρ, καὶ ἡλίου σὺν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἄρχοντας παραδόντες ὅλην, ἐπὶ τὴν πρὸς ταῖς πόλεις αὐτῶν ἀπεβίβας πολλὴν κατὰ τοῦ Ἰουδαίου βασιλέως ἰδίως ἠγαθῶν. Τούτων γὰρ ἰσχυρὸν ποτε γενόμενον τοῦ Ἰσραηλιτῶν βασιλέως, εὐσπερον ληρῶνται, καὶ λαβόντες αἰγυμῶν, αὐτὸν, τοῖς ἀσπίδων ἀδελφῶν θυσίαν προσήνεγκαν καὶ μὲν τοσούτου τὴν πύρην ἑαυτοῦ ἐξήκευσαν ὡς καὶ τὰ ἐστὶ τῇ πυρὶ κατεδαφένοντι ἀπάντα. »

Κατὰ τὸν κ. Pusey ἐννοεῖται ἐνταῦθα οὐχὶ αὐτὸν τὸν βασιλὲα τῶν Ἰδουμαίων, ἀλλὰ τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ, τὸν ἐπιδοῦν διὰ τοῦτον, ὅστις πολλὰς ὀνομαζέται καὶ ῥομφαίαν. Τάκτον δὲ τὴν Ἰσραηλιν ἐπὶ τὴν πόλιν, κατὰ τὸν κ. Graeb², καὶ τοὺς αἰώνους τῶν Ο'— τὸ πλεον πνεῦμα ἀντὶ τοῦ δακτύλου διακτεροῦν— αὐτὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀντὶ αὐτὸν υἱὸν αὐτοῦ. »

Μετὰ δὲ τὴν ἀποτροπήν ταύτην θυσίαν τοῦ

υἱοῦ καὶ διὰ τοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Ἰδουμαίων, ὅστις, κατὰ συμμάχους καὶ ὑπὸ τοῦτον τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀποκρίσας διαβὲς μέρους εἰς τὴν ἱστανκοῦσιν, κατανικῶνται ἐκὼς καὶ ὁ ματῆμος καὶ ἡ ἀποκρίσας τῶν συμμάχων. Ὅπως δὲ κατὰ Θεοδώρου³ ἡ μεταβολὴ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὰς Συρακούσας προήλθεν ἐξ ἡ προδότητος τινος γεγονότος καὶ μεγάλως τινος ἐκπλήξεως, καὶ μὴ Ἀθηναίων ἐν παντὶ δὴ ἀναστροφῆς ἦσαν, καὶ ἡ παρὰ τοῖς αὐτοῖς μέγας ἡ, ἀπὸ τοῦ δὲ μὲν τῆς στρατίας ὁ μεταβολὴς, οὕτω καὶ οὗ κατὰ τοῦ Μωσὲς ἐννοεῖται συμμάχων ἀποκρίσας φαίνεται αἰφνιδίως οὐχὶ διὰ πλεον διωχθέντες, ἀλλ' ἐξ ἀναγκάσεως κατὰ ῥομφαίαν τινος καὶ ἀποτροπῆς κακοεργημάτων καὶ ἐξ ἀθροῦς διακτεροῦνται.

Ἐπιλείπει τῆς ἡ γνῶμης ἐξελκύντας λατομίας καὶ ἄλλα τῆς μυαθιτικῆς ἱστορίας γεγονότα, ἀπὸ τοῦ πρώτης ὁμοῦ ἀννομαζέται ἔχονται εἰς τοὺς στοιχείους τῆς Η. Δ. Ἀρμενίας δὲ ἀναγίγνεται τὸν Pusey σχολιάζοντα⁴ τὸ Δευτερονόμιον⁵.

« Οὐκ ἀντιτίθεται Ἀμωκίμης καὶ Μωσῆς εἰς ἐκείνην Κυρίον, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ γὰρ οὐκ ἀντιτίθεται εἰς ἐκείνην Κυρίον, καὶ ὡς εἰς τὴν αἰών. »

οὐδὲν ὡς βίβας ἐξ ἐθνικῆς ἀντιπαθείας ἀποκρίσας ἡ ἀποκρίσας τῶν Μωσῆδων καὶ αὐτῶν Ἀμωκίμων μὲν δὲ ὡς γὰρ γὰρ κυρίως ἀποκρίσας ἵνα προέλθῃ τῇ διακτεροῦν τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ τῆς συναστραφῆς μὲν αἰώνων τῶν ἐθνῶν ἱερουργεῖται δὲ ἐξ ἀνάγκης ὡς ἄλλων προφύλακτικὸν κατὰ τὸν ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, κ. »

Ὁ αὐτὸς καθηγητὴς σχολιάζοντα⁶ τὸν Σοφοκλῆ⁷.

« Πόσους ἀδελφούς Μωσῆς, καὶ ἀδελφούς υἱὸν Ἀμωκίμων, ἐν οἷς ἀντιτίθον τὸν λαὸν μου, καὶ ἐμεγαλύνοντο ἐπὶ τῷ ὄρει μου. »

περατῆται, ὅτι πολλὸ αὐτοσχερῶς προσήνεγκαν ἡ προσηνέας ἀδελφὸς πρὸς τὰς φυλὰς ἑαυτοῦ ἢ πρὸς ἀπάντα τὰ λοιπὰ Ἰθν, ἀπὸ ἰννοῦ ἀνδραβὲ κατὰ τὸν Μωσῆδων ἱστανκοῦσιν μὲν ἡ ἀνάντων ἀγῶνα, καὶ ὅτι ἡ ἀνάντων

1) Δ' Βασιλειῶν γ', 26.

2) Αδτ. 27.

3) Αδτ.

4) ΘΕΩΔΩΡΟΥ, ἐπισκόπου Κύρου. (ἐκ Μιχ. 1859 μ. 809). Τόμ. Η' σ. 1672, 1673.

5) Παλαιὰ διαθήκη κατὰ τοῦ Ο' (ἐκ Field ἐκ τῆς βίβας τῆς τοῦ Graeb. ἐκ Ὁκ. 1859, 809).— Δ' Βασιλειῶν γ', 27.

1) Η' 55.

2) E. B. PUSEY, σὺν. σ. 462.

3) ΚΓ' 3.

4) E. B. PUSEY, σὺν. σ. 462—463.

5) B. 8.

МЕЧНИКОВА

τοῦ Ἰσραὴλ τότε μόνον ἐξοικαλισθῆναι, ὅτι ἀρδύνει καὶ κατὰ κράτος οἱ ἱερουσαλίτις ἐξωλοθρήνησαν.

Ἐν τῷ δυνάται τις εἶπεν, ὅτι ἡ ἰνιστά-
σα τῶν χωρῶν ἐκείνων κατὰσταίς ἴσθιν ἀκρι-
βὲς ἐκπύσεις τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ προρ-
ταῖων, ὧν ἡ ἐκπύρισις καθ' ἑκάστην γενεάν
τελευτῶνται καὶ ὡν μαρτυρίαι ἀπανταχῶθεν προ-
βάλλονται. Οἱ Ἰσραηλίται δικαιοσύνη μὲν, εἶπεν
ὁ Λύγουστιν¹, εἰς τοὺς ἄλλους, ὡς ἴσθιν ἐν-
δοῦναι τὴν ὁδὸν σωτηρίας, ἀλλ' αὐτοὶ ἀνατίθεται
ὄντες οὐδένως ἀκούσασθαι αὐτῆν. «Nunc ve-
ro, aliis demonstrato vitae fovele, ipsi sunt
parturi siccitate. Facti sunt eis tanquam

lapides ad miliaria viatoribus ambulanti-
bus aliquid ostenderunt sed ipsi stolidi atque
immobiles remanserunt.» Καὶ τὴν σήμερον
ἐπάρχουσι ἀνθρώποι μὴ ἐρολογούντες τὴν ἀλή-
θειαν ἢ διεστῆλντες περὶ αὐτῆς, ὅτι αἰρεσι-
σύνεγκται ἢ γὰρ, ἐξέρχονται ἄνθρωποι καὶ δι' ἀρώ-
νου τινὲς ἐργασίας ἀπρόστοιτοι τὴν ἀλήθειαν
τῶν τοῦ Παντοκράτου χειρῶν. Οὕτως δὲ ἐπὶ τῶν
ἡμερῶν ἡμῶν ἐκπύριται ὁ τοῦ Θεοκράτου
λόγος¹.

«λέγω ὑμῖν, οἱ τὴν ὁδὸν σωτηρίας, οἱ ἴσθιν
καταβάντες.»

C. G. CURTIS.

1) SANCTI AUGUSTINI, Opera (ed. congrog.
Sti Mauri, ἐν Παρισίοις. 1842. φάλλ.) Τόμ. Ε'. σ.
1027.

1) ΑΟΥΤ. 16¹. 10.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΣΥΜΗΣ.

Ἡ νήσος Σάμος ἀναπετάσσεται ἐν τῇ Καρπα-
θίᾳ Πελάγει, κατὰ Μελίτιον τῶν Ἰωνῶν¹. Εἰ-
γε δὲ κατὰ Πάνον² ὁκτώ κελύβας ἡμῶν, ὧν
εἰς μνημονεύονται καὶ τὴν σήμερον³, ὁ γὰρ
(Αἰγυλιός), ὁ Πανερμύτης (Πάνορος), ὁ Τελεῖς
(Πεδίον), ὁ Νημπούρις (τὸ Ἐμπούριον), ὁ Μύ-
ρις (Αἰμιλιανός)· καὶ τὰ Λαπαθὰ (ὁ Λαπαθός).
Εἰς τὰς Σποράδας ἀνήκουσιν⁴ ἀπειλίδαι, γαίνοι-
ται, ἐπὶ τῶν Βουλαντιῶν, μέρος τοῦ ΔΣ θήμα-
τος τῶν Κιθιρραιωτῶν⁵.

Ἡ ὀνόματος αὐτῇ πόλις Σάμος κείται, κατὰ
τὴν χάρτην τοῦ Kiepert¹ 25⁰, 30' ἀν. μήκους
καὶ 36⁰, 36' βορ. πλάτους.

Μεταξὺ τῶν προκείμεν τῆς νήσου κατὰ τοὺς
ἀρχαίους χρόνους, ἐκ παρενοικησίου τινος, συρ-
καταλέγεται καὶ ὁ σιτοεὶς προῖκος δ' ἡ παρην-
ωρεται αὐτῇ ἐνθα δύο νηυσιακτῶν, γαίρινων
ἔσαν μὲν σταθίων ἀμάλαν ἢ στήσανον μετ' ἑ-
πταγῶν ΣΥΜΑΙΩΝ, ἴσθιν δὲ ἀραλὶν ἀνιμ-
τρον σταθμιοτέρως², ἀλλ' ἐπιπλεῖ ὁ Eckhel,
μνῆσαι τῶν νηυσιακτῶν τούτων ποιομένων³,
παρηνῶν ἐπὶ μέρος ὁ Goltz aus ἐξιδίωκεν αὐτὰ
καὶ ἵσχυον ἐπὶ τῇ ἀραλῶν πρὸς τὰ τῶν Ἐρ-
μίων Ἀσθεῖν, ὡς καὶ ἄλλως τε ὄντος, ὅτι ὁ
πλαστογράφος Goltz⁴ ἐπὶ τῇ νηυσιακτικῇ
προέλαυνε τὴν εἰς τὴν πάλαν γαίριναν ἴσθιν τῇ
Σαμῶν Σαμωῶν, οὕτως, ὅς ἀπείκονεν ἐκ ἀ-
ποδόσεως τὰ νηυσιακτῶν αὐτῶν ἐπὶ τὴν Ἐρ-

1) MELETIOU, Γεωγραφία. (ἐκδ. Ἐν Βε-
ρυτίᾳ, 1807. 4 Τόμ. 8ov.) Γ'. σ. 222.

2) PLINII, H. N. E. 36, 133.

3) K. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ, Συμμελὶς (ἐν Ἀθήναις,
1849. 8ov.) σ. ζ' — Μ. ΓΕΩΓΡΟΠΟΛΙΤΟΥ, Ἡ
νῆσος Σάμος (ἐν Ἀθήναις, 1880. 8ov.) σ. 2.
— Εἰς παραπομπὴν καὶ εἰς τὴν πολυδύναμον Σαμαθίαν
ἐγένετο, οὐδ' πάντως διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ λόγου τοῦ
ὄντος ἑλλήρου, οὐδ' διὰ τοὺς φημιόλους μόνους
τοῦ ἀντιστάτου Λαοτέρου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ τὴν
σκαμνὴν τῆς νήσου κατὰστασιν περιγάρμον ὁ πλα-
στογράφος, ἀκριβοτέρως τινὲς πληροφορίας ἔδωκεν,
ἐπὶ τῇ ἀποφ' ὅπως πεισυντὴ γένεται καὶ εἰς τὰ
ἀπορρίπτα αὐτοῦ τερατολόγητα.

4) POMPOINI MELAE, B. V. 11.

5) K. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΣΙΟΥ, ἐκδ. Βόννης.
Τόμ. Γ'. σ. 36, 37.

1) KIEPERT, Carte générale de l'Empire
Ottoman (ἐν Βερολίῳ, 1887. φάλλ.).

2) DAPPER, Description des Isles de l'Archipel (ἐν Αυστινδύμ, 1703. φάλλ.) σ. 132.
3) LACHOIX, Histoire de la Grèce (ἐν Παρίσι, 1808. 8ov.) σ. 194 — Μ. ΓΕΩΓΡΟΠΟΛΙΤΟΥ,
ἀντ' σ. 12.

4) DAPPER, ἀντ' σ. 502.

5) ECKHEL, D. N. V. R. σ. 666.

Κατὰ τὸν ἐπιστελλαντα ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ γέγραπται αἰτὶ τιθεσθαι τὴν ἀντιγραφὴν καλῶς, ἐρεθίσας ἐν Σάμῃ πλεονόν τοῦ ναύτου τῆς ἁγίας Διακτερίνης, ἐκτισμένης ἰσως ἐπὶ ἱερῶν ἀρχοντάτου καὶ οὐ.

Τὸ σχῆμα τῶν χαρακτῶν Ω Υ καὶ ἡ θύλας, ἴδια ἡ ἐπιγραφὴ ἀνεκαλύφθη, ἀνέχου καὶ ἡμεῖς τὸ εἶδος εἰς τὴν Γ' π. Χ. ἐκ-
ταυτατεροῦ.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ross ἀναγράσκει ἐπιγραφὴν «Θιουπόπου», ἀναγνωσκόμενον ἐπὶ τερροδύ-
χῃ ἐπίσης μακροτέρως κλῆτος, ἐρεθίσας ἐν
τῷ μόνῃ Αἰναλῷ, ἀρχαίᾳ τῆς Σάμης πόλει.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ε΄.

ΑΛΑΩΙΝΕΧΑΙΡΕ

ἦτοι

Ἀγαθὴ, χαίρει.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἀναγράφεται κατὰ τὸν
ἐπιστελλαντα ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἀντιγραφῆς ἀντι-
πλεονόν διασκέπτους.

Τὸ ὄνομα Ἀγαθὸς ἱερὸν πόλει ἀνέστη
Κνίδιος ὡς ἐπὶ ὧν ἀπορρίπτον ἀναγνώσκουσι.
Γνωστὸν δὲ, ὅτι εἰς τὴν ἀποικίαν τῆς Σάμης
ἐπὶ τὸν Σούθον μετέστη καὶ Κνίδιος¹.

Εἰς τὴν Γ' ἀσκήτως π. Χ. αἰὼνα καὶ τὰς
τὴν ἀποδίδον τὴν ἐπιγραφὴν ἕνεκα τῶν
γραμμάτων Α Ω

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Γ΄.

ΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΣ
ΘΑΡΣΙΠΟΛΙΟΣ
ΣΑΡΑΓΓΙΣΙ

ἦτοι

Σωσίστρατος
Θαρσιπόλιος,
Σαράγγις, ἦτοι.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη κατὰ τὸν ἐπιστελλαντα
ἀναγράφεται ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἀντιγραφῆς ἀντι-
πλεονόν τῶν 1862 ἐν τῇ πόλει Σάμης.

Τὸ μὲν ὄνομα Θαρσιπόλιος ἀναγνώσκονται
ἐπὶ τῶν ὧν ἀπορρίπτον τῶν Μουσίων τῆς
ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας², μήπως
κνίδιος καταγωγῆς; ἀπὸ κνίδος ἦν³ καὶ ὁ
ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου (285—249
π. Χ.) δεικνύμενος ἀρχιεπίσκοπος Σωσίστρατος, οὗ
τὸ ὄνομα συγγενὲς πρὸς τὸ ἡμετέρον Σωσι-
στρατος.

Ἡ δὲ δοτικὴ Σάρασι ἀντὶ Σαράττιδος καὶ
Ἰσι⁴ ἀντὶ Ἰσιδὸς καὶ ἀλλαγῶν ἔρχεται.

Τὴν Σάρατιν καὶ Ἰσιν ἀπὸ κνίδος λατρευ-
μένους βλέπομεν καὶ ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Κνίδου,
κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ κ. Ροῦτοῦ ἀναπλήρωσιν⁵,

Ἐπίσταται καίνα κίονα καὶ θρόνον, Σάρατι,
ὁμοῦ καὶ κρατὶ πύλῃν ἀμφικύκλον Ἰσι.

καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἡμετέρᾳ ἐπιγραφῇ Τέλλιος⁶ τῆς
Νομίας⁷

Σαφὲς γράμμι δὲ οὗτος ὡς ἔστιν
πῶς τὸ θεῖον, ὅτι πᾶσι τοῖς θεοῖς,
ἐφ' ἑκάστον ἱερὸν ἐπιτελεῖται προσκυνοῦν,
ἡρὸς μέλῃς τοῦ πατρὸς καὶ οὐδὲν
Ἰσιν, Σάρατιν, τοῖς μεγίστοις τῶν θεῶν,
αὐτῶν ἀγαθῶν, εὐχαρίστας ἀφίεται.

Ἐκτίθη τῶν αἰγυπτιακῶν τοῦτον ἐπὶ τῶν
ἐν τῇ πόλει πολλὰ τῶν ἀλλογενῶν χωρῶν
ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς μέλῃς τοῦ Πτολεμαίου Σω-
στράτος (306—285), οὗτος δὲ οὗτος Πτολεμαῖος
ὁ Φιλαδέλφος, γεννηθεὶς ἐν Κνίδῳ πάντως
ἀπὸ τῶν ἐν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τούτων ἐπὶ
μέλῃς τῆς παλαιᾶς νήσου, οὗτος
καὶ ἐν Ρόδῳ ἱερὸν τῆς Ἰσιδὸς ἀναμνηστικῶς⁸
ἐν δὲ Σάμῃ ἀναμνηστικῶς ἀνέκα αἱ θεότητες
ἐκτελεῖσθαι, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ἀναμνηστικῆς
ἐπιγραφῆς καταδεικνύεται.

Ἐπὶ δὲ αὕτη τῆς Β' π. Χ. ἐκταυτατε-
ροῦ ἕνεκα τῆς μορφῆς τῶν Σ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Δ΄.

ΑΡΟΛΛΟΦΑΝΗΣ
ΤΕΛΕΣΙΑ
ΒΥΡΑΣΙΟΣ

- 1) ROSS, ἀντ. σ. 124.
- 2) A. DUMONT, Inscriptions Crampones de
Grecie (in Paris, 1872, 800), n. 142, 143.
- 3) ΔΙΟΜΟΡΤΟΣ Ε΄. 58.
- 4) PAPIE—BENSLEY, ἀντ. ἐν 2.
- 5) C. I. G. 2302.
- 6) Revue Archéologique 1876, n. 270.
- 7) C. I. G. 5041.
- 8) ΑΠΗΛΑΝΟΣ, Μ. ἑρμ. ἀντ. σ. 27.

Ἦτοι

Ἀπολλοράνης
Τελεία
Βυβίσσιος.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἀναγνώσκεται κατὰ τὸν ἐπιστάλαντα ἀπὸ τοροδόχου λιθίνης κτήλης, κειμένη ἐν τῷ κήπῳ τῆς ἐν Σμῆνι ἱερᾶς μονῆς τοῦ Παναγίτου.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἀπολλοράνης ὠνομάζετο Τελείας, γέν. τοῦ Τελίου καὶ τοῦ Τελεία καθ' ἑμᾶς ἦν δὲ βυβίσσιος τὴν πατρίδα. Ἡ βυβίσσιος¹, ἥς ὁ κἀποικὸς βυβίσσιος², ἦν πόλις τῆς Καρίας, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κολιδῶν εἰς διὰ κώπον ὀμώνυμον (Bubassius sinus³) καὶ ἀραιωτέριον βυβίσσιος Κύων (Bubassius Cyon⁴) καλεῖσθαι, καὶ χώραν παρ' αὐτῇ, τὴν βυβασίαν Χερσονήσον⁵, ἥς ἀπὸς νύκτα ἡ κατὰ Σμῆνιν καὶ Ρόδον θάλασσα⁶.

ὠνομάζετο δὲ καὶ βυβασίος⁷ καὶ βυβασίος καὶ βυβασίος καὶ βυβασίος⁸, καὶ βυβασίος κατὰ Διόδωρον τὸν Σικελιώτην⁹ διηγουμένων, ὅτι αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Σπαρτίου καὶ τῆς Χερσονήσου Μολπαδία, Ραῖο καὶ Παρθίνος διακρίνοντες ἐτιμῶντο ἐν τῇ ῥήθειρ Χερσονήσου. Καὶ τὴν μὲν Παρθίνον ὠνομάζουμένην ἐν βυβασίῳ τῆς Χερσονήσου τιμᾶς ἔχον καὶ τίμειος.

Ὁ δὲ Ὀβίδιος¹⁰ μυθεύει ποιεῖται ἰδίαν τῶν βυβασίδων παρθένων

Byblida non aliter latos ululasse per agros
Bubasides videre nurus.

Καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἡ ἐπισκοπὴ καταδείκνυται τῆς Σμῆνης μετὰ τῆς ἀπικνεῖν κνιδίας χώρας.

Ἀναγίνεται δ' αὖτις καθ' ἡμᾶς ἐπίσης τῇ Β' π. Χ. ἐκαστοναιτηρίδι ἑνὲα μέλητα τοῦ ἐπιγράμματος Σ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ε'

ΩΠΑΡΕΜΟΝΕΠΕΥΧΟΝΤΟΥΤΗΡ.....
ΧΑΙΡΕΙΝΕΥΚΛΕΙΟΣ.....
ΟΝΗΣΚΩΔΕΟΓΔΟΚΟΝΤΑ.....
ΚΑΙΓΑΙΔΑΣΓΑΙΔΩΝΑΙΟΝ.....
ΟΥΚΟΛΩΝΙΕΡΙΔΟΝΤΑΣΑΡΙΣΤΗΛΩΔΕΠΙΔΕΞΟΝ
ΟΙΣΕΙΗΤΑΥΤΟΝΤΕΡΜΑΛΑΧΕΙΝΒΙΒΙΤΟΥ

Ἦτοι

Ἡ παρ' ἐμὸν [σ]πεύδων τοῦτ' ἡρίον, ἵσταθι, ζεῖνε,
χαίρειν εὐκλείῳ [εἰπὼν τὸν κατὰ γῆς.

Θήσκει δ' ἐγδ' ὠκοντα [δύω πλησας λυκάξαντας
καὶ παίδας παίδων λ[ε]π[ε]μέ[ν]ης γλυκείας

5. οὐκ ἐλθὼν ἐριδόντας, ἀρε[τ]ή[ν] ἡλὼν δ' ἐπὶ δόξῃ
ὡς εἴη ταυτὸν ἄρμα λαχεῖν βίβ[ι]του.

1) ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. ἐν λ. — PLIN. H. N. E'. 28, 29.

2) ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. ἐν λ. Σμῆνα.

3) POMPOII MELAE. A'. 15°. 2.

4) Αἶθ.

5) ΗΡΟΔΟΤΟΥ. A'. 174.

6) Αἶθ.

7) ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ, Ἑρωτικὰ (αἶθ. R. Heccher ἐν Αἰβίῳ, 1858. 8ov.) στρ. α'.

8) ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. ἐν λ.

9) ΔΙΟΔΩΡΟΥ. E'. 62.

10) ΟΥΙΔΙΟΥ, Metamorphoseon. ἐν. 641, 642.

Κατὰ τὸν ἐπιστελλαντα «ὃ ἀντιγράφῃ ἐπιγραφὴ ὕφεται ἐπὶ πέτρας τετραγώνου, ὅς ἡκάστη πλευρὰ ἐστὶ περίπου ἑνὸς μέτρου καὶ ἥτις ἔχει πλάτος 0,15, χρησιμοποιεῖ δι νῦν ὡς ἁγία τριπλίτᾳ τοῦ ἀρχαίου καὶ πῆξ ἐν Σμῆρ σταυροπηγῆς μονῆς Ρουκουναίου.»

Τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν ἐν τῇ α' στίχῳ λείπων στίχων καὶ ἥριον ὑφαιόμεν τῇ ἐπιγραφῇ εἰσαίρει τοῦ κ. Dr J. Mordtmann. «Ὁ δι σιμωσία τῆς λέξεως ἐστὶ κατὰ τὸν Σουλδαν¹ ἄριον, ὃ τάρως.» Τὴν λέξιν ταύτην ἀναγνωσκόμεν ἐν ἑλλείψει τι πολλὰς ἐμετάσεις ἐπιγραφαῖς καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ² τῆς Μυρίδας (Augustae Emeritae), πόλεως ἰσπανικῆς:

Μήτηρ μοι Γαίωνα, παρ' ἥριον ἐστὶ θεῶν.
ἤγαρε στήλην τὸν πατρί Σωσθένει,
πολλὰ ἀποσφραγίσαντες μικροὶ ἐπὶ ἥν τῆς μοι μετὰ
ἔσχατος οὐ πλείους, οὐκ αἶμα³ Ἰουλιανῆς.

Ὁ δεύτερος στίχος εὐφραίνεται σχεδὸν ἀπαράλλακτος ἐν ἐπιγραφῇ Φαλαγγίδου⁴

Χαίρειν τὸν καὶ γὰρ εἴπας, ἔτα, ἀσφίην με
βασί⁵ ἐπὶ πάντων ἀφ' ἧς, τὸν καὶ ὁ⁶ ἐν ἑλλείψει.

Ὁ τρίτος στίχος ἀνέλεγκτος ἐξ ἐπιγραφῆς ὁλλανδ⁷

Δις ἔτα καὶ ἑσπεύς πλείους ἑστῶ, ἀεθλῶντας.

Ἐστὶν ἐπιγραφὴν ἑμμετρον ἐν τῇ ἐπίστοις διστίχοις εἶναι ὁ Ross⁸ ἐν τῇ λεγόμενῃ Ἀντιγράφῃ, ἢ μὴ δημοσίως ἡρώδης ἀποκαλίσκας τῇ τῇ δυσανόγνωστον⁹ ἐν δὲ τῇ Ἀργαλῇ καὶ διακρίσει λαμβάνει ἐξ ὁμοίας εἶναι ὁ αὐτὸς ἑδωπόρος¹⁰, παρσέντα Ἐρωτα κρατύντα μὲν στέφανον ἀνά χειρὸς, ἐπογοῦμενον δ' ἐπὶ λέντος.

Εἰς δὲ τὸ ἡμέτερον ἐπιγράμμιον ἐπιμελήμενοι λέγομεν, ὅτι ἀνέκει τῇ Α' π. Χ. ἐκαστοιχεῖται διὰ τὴν μερὴν πρὸ πάντων τοῦ Ξ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ζ.

ΕΡΜΙΟΝΗΧΡΗΣΤΗ

Ποῦ

Ἐρμιόνην χρηστῇ.

Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, κατὰ τὸν ἐπιστελλαντα, εὐφραίνεται ἐπὶ πέτρας μήκους 0,50 καὶ πλάτους 0,25, ἀκτιοῦν ἀναγλύφου, παρσέντος γυναικὸς ἀρατοῦσιν ὕδραν.¹¹

Ἡ ἐπιγράμμιος αὕτη ἐπιγραφὴ ἀποδοτὰ ἐστὶν Ἀ' π. Χ. ἐκαστοιχεῖται διὰ ὡς περιέχουσα μάλιστα τὴν λέξιν χρηστῇ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ Ζ.

ΟΔΗΜΟΣ ΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝ ΝΙΝΕΙΝΚΟΝ
ΝΟΣ ΝΕΑΝΙΑΝΦΙΛΟΛΟ
ΓΟΝΤΑΓΜΑΤΟΣΒΟΥ
ΛΕΥΤΙΚΟΥΕΤΙΚΑΙΠΟ
ΛΕΙΓΗΝΣΙΔΗΤΩΝΓΟΝΕ
ΩΝΕΥΣΧΗΜΟΕΝΣΤΑ
ΤΩΝΚΑΙΦΙΛΟΤΕΙΜΩΝ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣ
ΤΗΣΕΙΣΕΑΥΤΟΝ.

Ποῦ

Ὁ Δῆμος ἐτείμη-
σεν Νίνην Κόνι-
νος, νεανίαν φιλόλο-
γον, τάγματος βου-
λευτικού, ἐπὶ καὶ πο-
λεῖται τῇ Σιδητῶν, γονέ-
ων εὐσχημονεστά-
των καὶ φιλοτέλειων
ἀρετῆς ἔνεκεν καὶ εὐνοίας
τῆς εἰς αὐτόν.

Ἐλθόν, κατὰ τὸν ἐπιστελλαντα, ἡ αὕτη ἐπιγραφὴ «ἐξ ἀντιγράφου γεννημένου ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Γερμανοῦ ἱεροδικαίου τῇ 18 αἰ-
γυόσεως 1839 ἐν Σμῆρ».

Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς αὐτῆς πληροφοροῦμεθα, ὅτι κατὰ τὴν ῥωμαϊκὴν ὡς ἡμεῖς εἶχον ἐν Σμῆρ βουλὴν. Τὸ δὲ κρινοῦν ὅτι καὶ αὐτὴ, αὐτὴ τὴν Νίνην ἀπενεχῇ καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ¹² ὡς καὶ ἡ Νουβί¹³. Ὁ ἡμέτερος Νίνης γὰρ μόνον βουλευτὴς τῆς Σμῆς ἀλλὰ καὶ πολὺ τῇ Σιδητῶν, τίτλος φαίνεται τιμητικὸς, ἐπὶ ὃ ὡς ἐν ἑλλείψει οὐ νηοῦται κατὰ τὸν Γ' μέλος α' π. Χ. αἶμα, ὅπου ἡν ἡ ἀκμή τῆς Σιδητῆς¹⁴. Ἡ

1) ΣΟΤΙΑΔ, ἐν λ. ἔριον.

2) KAIREL, Epigrammata Graeca. ἀρ. 704.

3) C. I. G. 2445.

4) C. I. G. 2322 b 93.

5) ROSS, αὐτ. Γ', σ. 124.

6) Δδτ. σ. 429.

1) C. I. G. 4412.

2) Δδτ. 4003.

3) CH. TEXIER, *Asie Mineure* (ἐν Παρισίῳ, 1862. 8av.) σ. 722.

πώμας αὐτῆς Παιμφύλας ἦν ἀποκλαίει τῶν Κυμαίων¹⁾ τὰ ἱερπία αὐτῆς καλοῦνται ὡς Eski-Adalia²⁾.

Ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή ἀποκαλεῖ τὸν Νινὴν, ἡσπάρην ΦΙΛΟΛΟΓΟΝ. Πῶς δὲ γὰρ τοιοῦτον τῷ, ὡς κεφαλαιὰ γράμματα γινεσθῶσιν ἐπιθετοῦ τοῦτο φιλόλογον ἢ φιλόλογον, καὶ προκρίνεται, δὲ γὰρ ἐκ τοῦ τοιοῦτοῦ διαφορὰ τις σημασίας.

Πρὸς τοὺς πρὸ διπλῆς ταύτης ἀπορίας ἀνελθάνοντες οὐκ ὤμας δεικνύει, τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῶν ἡμετέρων ἐρευνῶν συμπέσσειν ἀπορριπτόμενον, ἔστιν μὲν οὗτοί τινες πρὸς καίμηνον ἐπιθετοῦ προπαροξυστικῶς μὲν γὰρ καὶ φιλόλογος ὁ Πλάτων, ὁ Εὐκλείδης, ὁ Φρῶνιχος, ὁ Λογγίνος, ὁ Πορφύριος, ἀνώνυμος τις γραμματικὸς καὶ ὁ Θεμιστοχρῆς, παροξυστικῶς δὲ φιλόλογος Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὁ Παλιόδικος καὶ ὁ Ἡρωδιανός, ὁ δὲ Πλούταρχος συνήθως τὴν παροξυστικὴν ἐνίστα δὲ καὶ προπαροξυστικὴν ἐνθὲν δὲ οὗτοί τινες ἐπιθετοῦ τοῦτο φιλόλογος καὶ φιλόλογος, διττὴν ἔχον τὴν σημασίαν, δηλοῦν πρῶτον μὲν τὸν φιλόλογον τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν, «qui loqui sive disserere de aliqua re amat», αὐτὸν δὲ τὸν φιλόλογον τοὺς λόγους, τὰ γράμματα, «qui alios loquentes et disserentes audire amat, studiosus literarum, literatus, doctus»³⁾.

Φέρε ἴδωμεν ποῦ ἱστορεῖσθαι τὰ ἡμετέρα συμπεριβόματα.

Ἐκ μὲν τῶν προπαροξυστικῶν γραφόντων μόνος ὁ Πλάτων ἔχει ἀμφοτέρους τὰς σημασίας καὶ εἰς μὴν τὴν πρώτην σημασίαν γράφει «τὴν πόλιν (τὰς Ἀθήνας) ἔσπαντες ἡμῶν Ἑλλήνων ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογον τί ἐστι καὶ πολυλόγος, Ἀκκιδιόμηνον δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν βραχυλόγον, τὴν δὲ πολυλόγον μάλλον ἢ πολυλόγον ἀσκήσουσιν», καὶ ἐπὶ λαφύῳ «καὶ γὰρ ἂν δόξαίμην τῶν φιλόλογον εἶναι καὶ αὐτοὺς μουσικούς», εἰς δὲ τὴν δευτέραν σημασίαν «ὅς ὁ φιλόλογος τὴν καὶ ὁ φιλόλογος ἵππαι⁴⁾ καὶ πάλιν φιλόλογος γ' ὁ ἀπτεχνὸς καὶ χρηστός, ὁ Θεόδωρος⁵⁾».

Οἱ δὲ λοιποὶ πάντες γράφουσι φιλόλογος μόνον εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν. Ὡς τὸν λ.χ. ὁ μὲν Εὐκλείδης ἐπιστήλῃν πρὸς τὸν Ἀττικὸν λόγον: «Σπουδαῖον οὐδὲν ἰσὶν sermone, φιλόλογος multa⁶⁾» καὶ πάλιν «quae quidem erant φιλόλογον et dignitatis meae, ut vel in concione dicere auderem⁷⁾» ὁ δὲ Φρῶνιχος⁸⁾ ἐκκεντρικῶς «Φιλόλογος, ὁ φίλων λόγους καὶ σπουδαίων περὶ παιδείας», ὁ δὲ Λογγίνος συνήγαγε σύγγραμμα «Οἱ φιλόλογοι ἐπεξεργασμένοι», ὁ δὲ Πορφύριος συντάζει πόνηρον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Φιλόλογος ἱστορίας» ἀνώνυμος δὲ τις γραμματικὸς⁹⁾ λέγει οὗτοί τινες ὅπως γράφας ἦν «Λογγίνος ὁ φιλόλογος» αὐτοῖς πάντων ὁ Θεμιστοχρῆς¹⁰⁾ ἀποκαλεῖται τινὰ καὶ φιλόλογον καὶ φιλόστονον.

Ἐκ δὲ τῶν παροξυστικῶν γραφόντων φιλόλογος εἰσρέεται τὸ ἐπιθετοῦ εἰς μόνον μὲν τὴν δευτέραν σημασίαν παρὰ Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεύ¹¹⁾ καὶ φιλόλογος εἶναι, ἱερῶν μὲν παιδείας καὶ παρὰ Ἡρωδιανῶ¹²⁾ «Φιλόλογον οὐ καλόν, ἀλλὰ φιλοστονόν» καὶ ὁ φιλόλογος¹³⁾ καὶ ἡ φιλολογία ἐν χρῆσει καὶ παρὰ Πλάτων¹⁴⁾ εἰς ἑκατέραν δὲ τὴν σημασίαν παρὰ Παλιόδικον, αὐτοῦ δὲ τοῦ ἑαλοῦ, ταῦτα σύνθετα, φιλόλογος, φιλόλογος¹⁵⁾ καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ λεξιγράφῳ εἰς μόνον μὲν τὴν πρώτην εἰσπαινοῦ δὲ ῥήτορος καὶ δημοκράτου, εὐνοῦς, φιλόλογος, φιλόπολις¹⁶⁾ καὶ πάλιν¹⁷⁾ αὖς Πλάτων... φιλόλογος¹⁸⁾, πολυλόγος, εἰς μόνον δὲ τὴν

1) CICERONIS, Epistolae. A. 17. 82.

2) Δότ. Α. 15. 15.

3) ΦΡΩΝΙΧΟΥ, Ἐκλογὴ βιβλίων καὶ ἀνομασιῶν Ἀττικῶν. ἐν λ. Φιλόλογ.

4) L. VAUCHER, Etudes critiques sur le traité du Sublime et sur les écrits de Longin (ἐν λ. εὐνοῦς, 1851. 80v). c. 29.

5) Δότ. c. 30.

6) RHETORES GRAECI. ἐκλ. Walz. Z. 1. 982.

7) ΘΕΜΙΣΤΟΧΡΟΥ, 173. 31.

8) ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ (ἐκλ. F. Silburgii. ἐν Ἀφύγῃ, 1691. φιλ. λ.). τῷ Β'. c. 38.

9) ΠΡΙΣΜΑΝΟΥ, Φιλολογία. ἐν λ. Φιλόλογ.

10) Γραφεῖον φιλόλογος, ἔστιν, ὡς ἀνωτέρω εἴπωμεν, παρὰ Πλάτων πάντοτε προπαροξυστικῶς γράφεται τὸ ἐπιθετοῦ τοῦτο.

11) ΠΟΛΥΔΕΚΤΟΥ, Ονομαστικόν. σ' 15. 7.

12) Δότ. Α' 2. 1.

13) Δότ. Β'. 26.

14) Γραφεῖον φιλόλογος, ἔστιν, ὡς εἴρηται, προπαροξυστικῶς πάντοτε παρὰ Πλάτων.

1) ST. PAVONOS. ΙΑ'. 667, 682.

2) CH. TIEBER. αὐτ.

3) H. STEPHANI. Ὁ ἡσπάρης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἑλλάδος. ἐν λ. Φιλόλογ.

4) Δότ.

5) Νόμος. Α'. σ. 661. Ε.

6) Δότ. Δ. 188. C.

7) ΠΑΛΙΔΙΚΟΣ, Παλιόδικος. Θ'. σ. 582. Ε.

8) Δότ. Θεμιστοχρῆς. c. 161. Α.

δευτέραν σημασίαν «σφός, φιλόσοφος, φιλό-
λόγος»¹.

Είπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁμοτρόπους τοὺς το-
σημοὺς ἔχει ὁ Πλούταρχος, ἀλλ' ἓ μίαν καὶ
μόνον, ἔστι τὴν δευτέραν, σημασίαν. Καὶ παρο-
ξυνόμεν μὲν «ὁ Πόπλιος, ὡν φιλόλογος καὶ
φιλομαθής»² καὶ «φιλόλογος ἀνὴρ καὶ φιλο-
μαθής»³ καὶ περὶ Μ. Ἀλεξάνδρου «ἦν δὲ καὶ
φύσει φιλόλογος καὶ φιλομαθὴς καὶ φιλοπα-
γνώστης»⁴ καὶ ἀλλοχρῶς «ἂν δὲ θεράρῃ φιλο-
λόγος καὶ φιλομαθὴς νέος»⁵ καὶ πάλιν φιλο-
λόγος δ' ἀνδρα καὶ φιλόφρονος»⁶ καὶ εἰς τὴν
αὐτὴν δὲ σημασίαν «οἱ δὲ πρεσβύτεροι Περικα-
ρίτικοι φαίνονται μὲν καθ' ἑαυτοὺς γινόμενοι
χρηστικὸι καὶ φιλόλογοι, τῶν δ' Ἀριστοτέλους
καὶ Πτολεμαίου γραμμάτων οὕτε πολλοὺς,
οὐκ ἀρκούντες ἐκτετυχηκότες»⁷ καὶ πάλιν «ἐ-
κείνη μὲν γὰρ φιλόλογος καὶ οὐκ ἀπὸδός, ὅτι
βιβλίου ἀποδότης ἐστίν, εἰδέναι»⁸ καὶ
ἀλλοχρῶς «πρὶν δὲ μᾶλλον ὁ φιλόλογος καὶ
φιλόμαθος, καὶ τινος αἰτίας ἐκτακτικὸς ἐστίν»⁹.
Προπαροξυνόμενος δὲ ὁ Πλούταρχος ἔχει τοιαῦτα
χωρὶς «φιλόλογος δὲ καὶ φιλομαθής»¹⁰ καὶ
πάλιν «φιλόλογος ζήτημα»¹¹ καὶ ἀνὰ κρίμα¹²
μαθητὴν τινα τοῦ Κλεωνόου «φιλόλογος»¹³
τοῦνομα καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν «ὅτι δὲ

ἐτέρω προτεινόντος ἀποδοῖσθαι μετ' εὐκολίας,
φιλόλογον καὶ κοινωνικόν»¹⁴.

Ἦδη δὲ σφός νομίζομεν ἀποδείχθαι, ὅτι οὐ-
δεμία διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν σημασίαν ἐκ τοῦ
τοσημοῦ περᾶνται παρὰ τοὺς ἀρχαίους συγ-
γραφεῖς παρατηρεῖται· ἐπομένως ὁ ἱερμηνεύ-
ταιν προτινόντων, ὅτι τὸ μὲν φιλόλογος ἐστὶ
μὲν πολυλόγος, τὸ δὲ φιλόλογος τὸν λό-
γον¹⁵, οὐδὲν ἐκείνου¹⁶. Ἀλλ' ἡ ὀρθότερα
γραφή καθ' ἡμᾶς ἐστὶν ἡ προπαροξυνόμενος φι-
λόλογος εἰς ἐκατέραν τῶν σημασιῶν, εἴτε τοῦ
φιλόφρονος καὶ ὁμιλίου, εἴτε τοῦ φιλόφρονος καὶ
γραμμάτων· ἡ δὲ παροξυνόμενος φιλόλογος ἤθελε,
καθ' ἑκατέραν ταπινὴν γράμην, σημαίνει μᾶλ-
λον τὸν λέγοντα εἰλα, ἀριστὰ, ἢ τὸν ὁμιλούν-
τα περὶ φιλίας.

Τούτων οὕτως ἔχόντων, διαφωτιστὰ καὶ τὰ
ἐπιθήματα ἐκφρασιλόγος, ὁ ἐκφραστικὸς λόγος, μισο-
λόγος, ὁ μωρὸν τοῦ λόγου, συμμιμολόγος, ὁ
μωρὸν τὰ γλῶσσαι εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰ ἐκφρα-
σιλόγος, μιμολόγος, συμμιμολόγος καὶ τὰ πα-
ρόμοια.

Μετά τὰ προειρημένα εὐκόλως κατανοεῖ τις
διὰ τί ἱστούσαμεν τὸν τίς ἡμετέρας σημασίας ἱ-
στούμενος Νίνων νακίαν προπαροξυνόμενος φιλό-
λογος καὶ οὐχὶ παροξυνόμενος φιλόλογος.

Ἔστι δὲ ἡ προειρημένη ἐπιγραφή τοῦ Γ' μ.Χ.
αἰῶνος ὡς ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ Ν,
ἀντιστρέφον ὄντος.

Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ.

- 1) ΠΟΛΥΔΕΓΚΟΥΣ, αὐτ. Δ' κ. 4.
- 2) ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, Κ. 480. 13.
- 3) Αὐτ. Π. 10. 14. 10.
- 4) Αὐτ. Ἀλέξανδρος Β.
- 5) Αὐτ. Ηθ. 1. 4. 52.
- 6) Αὐτ. 132.
- 7) Αὐτ. Σούλλας. 26.
- 8) Αὐτ. Ηθ. 1. 4. 22. C.
- 9) Αὐτ. 15. A.
- 10) Αὐτ. 394. E.
- 11) Αὐτ. 727. D.
- 12) Αὐτ. Κικέρων. 48.
- 13) Ὅρα καὶ ΠΑΓΓΟΥ, Πρὸς Πυρραίου.
- 14) 15. Ἀποδοῖσθαι μετ' εὐκολίας καὶ κοινωνικόν.

- 1) ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, Ηθ. 1. 4. 43. D.
- 2) GOETZ, Accents. 84. 7.
- 3) F. P. 680W, Handwörterbuch der Griechischen Sprache, v. V. Rost u. F. Palm. in Leipzig, 1844—1847. Τόμ. 1ον, σ. 2. Φιλόλογος.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ІМЕНІ П. Я. СМОЛІТЧУКА

EPIITYMBION

ΓΕΝΟΥΗΝΣΙΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

† S: QO ñ ð A: MAGRI: BARTHOLOMEI: ð: A
T: S: MEDICI: ð: PITI: Q: OBIIT: ð: A: A
XLVI: ð: ð: ð: ð: VLTIMO: A: V: G: ...

Ἦτοι

‡S(epulcrum) q(u)onda(m) mag(ist)ri Bartholomei d(ivinae) a(r-
tis medici)nae p(er)u, q(u)i obiit(a)nn(o) a(etatis
quadragesimo nono, die ultimo Aug(usti) ...¹

Οἱ ἐν Βυζαντίῳ τὸ πάλαι ἱμπορευόμενοι γε-
νουήνσιοι κατέκρινον τὴν παραλλαν, ἐκτινυμέ-
νην ἀπὸ τῆς σύλης τοῦ Νικητοῦ (νῦν Βαγελ-κα-
ποσοῦ) μέγα τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ σιδη-
ροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Θράκης (νῦν Σιρμετζή
'Ισκαδισή). Μετὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ χρότους
ὅπῃ τῶν Βυζαντινῶν τῷ 1261*, οἱ γενοήνσιοι
μετέφεραν εἰς Γαλιτάν, διότι ὁ ἀντοκράτωρ
Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος παρελαβε μέγα μέρος τῆς
συνουκίας αὐτῶν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων. Πρὸς
τοῦτους, ἵνεκα τῆς μετὰ τὴν Παλαιολόγων φι-
λίας αὐτῶν, πᾶσι πολλοὶ συνέραν ἐξ Ἰταλίας,
καὶ χάρον ἱσχυρὰ διὰ αὐτοῦ.

Ἀτυχῶς πᾶσι πολλοὶ ἐκκλησίου καὶ ἱερέων,
μνημονεύμενοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν γενοουήνσιων
ἱερέων, ἀπωλόθησαν. Ἐν ταῖς συνουκίαις τῆς
καθελυγῆς Κωνσταντινουπόλεως οὐδέποτε ἀνα-
καλύθη μνημείον τῆς ἀρχαίας διαμονῆς τῶν
γενοουήνσιων. Πολλοὶ ἱερῶναι ἰσχυρῶς ἀνεγγο-
μένου τοῦ σταθμοῦ, καὶ κατεδαφισμένοιων τει-

χίων κτιρίων ὀθωμανικῶν. Πιθανόν ὅτι, κατὰ
τὰς πλείους διαμέχας τῶν Βυζαντινῶν μετὰ τῶν
γενοουήνσιων, τῶν ταλαιπωρουμένων τῷ Βυζαντι-
νισμῷ ἐκ τῆς ἀπέναντι ὁδοῦ θύρας τοῦ Γα-
λιτᾶ, κατεστέρησαν τὰ ἐν Βυζαντίῳ τῶν γε-
νουήνσιων κτίρια.

Τὰ κομνηνικὰ ποίεον ἥσαν πρὸς νότον τῆς
παραλλας, διότι τὴν πλείον ὀθωμανὴν παραλλαν
κατέκρινον οἱ Πισκιοὶ καὶ τὴν ἀνατολικὴν οἱ Βυ-
ζαντινοί. Ἐν τῇ θύρᾳ β' πύλῃ ἀναρχήθη ἡ
δημοσιευμένη τὴν σήμερ' ἐπιγραφὴ, ἀνεγγο-
μένου μεγάλου τινος παρὰ τῇ ἰ. Πόλῃ κτιρίου,
εἰς βάθος ἑπτὰ μέτρων ὑπὸ τὴν γλῶ. Εἶναι λοι-
πὸν τὸ μόνον μνημείον τῶν γενοουήνσιων, τὸ
μέχρι τοῦδε ἀνεκαλυφθὲν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς
καθελυγῆς Πόλεως.

Τὸ μέγεθος ἔχει μήκος 0,87, πλάτος 0,31
καὶ πῆχυς 0,12. Τὰ γράμματα ἡμισέλιον
πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν ταχύνων τοῦ Γαλιτᾶ μέχρι τοῦ
δε σωζόμενα.

A. Γ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ.

1) Ἐπειδὴ καθ' ἑαυτὸν ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν, τῇ μὲν α' στήλῃ τὸ πρῶτον στοιχείδιον SI: C
ἐντὶ SI: Q καὶ τὸ τελευταῖον C ἐντὶ A, τῇ β' τὸ τελευταῖον D ἐντὶ A τῇ γ' τὸ πᾶν AVG:
D: K, διὰ ταῦτα ἀνεγγομένη ἄλλοθεν ἢ ἐπιγραφὴ ὡς ἀπολόθη.

* Scipitani) Jacobi: q(u)onda(m) mag(ist)ri Bartholomei domini c(onsulis), (ar-
tis medici)nae p(er)u, q(u)i obiit(a)nn(o) d(omi)ni millesimo ducentesimo
quadragesimo nono, die ultimo Aug(usti), [prid(ie) k(alendis)] Septembris. — Σμν. Σ. Α.
2) Α. Γ. ΠΑΣΠΑΤΗΣ, Βυζαντινὰ Μελίστα (Δκ ΚΠ. 1878. Ἀθ. σ. 294 κ. ε.).

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΛΑ

THE

ΔΥΣΕΩΣ, ΗΓΟΥΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Ἡ νῦν ἐκδιδόμενη περὶ βυζαντινῶν μολυβδόβουλων περίφημη ἱκανὴ ὕλην πρὸς ἐρευναν τῆς μωσιωνικῆς γνωγραφίας. Ἐκλεψας τοῦ ἀναγκαίου καιροῦ καὶ θέλω με ἵνα συναγίσσω ἐπὶ τῶν μολυβδόβουλων τούτων τὰς σπουδαυστάς ἐρεῖνας, αἵτινες εἶσαν ἀμετρήσιαι τῶν ἐπιφυγῶν παρὰ τὸ σοφὸν καθηγητὴ τῆς Τυβίγγης κ. Θ. Μας (Thomas). Ἐπιβίω δι' ὅτι καὶ ἀπλήρη δημοσίωσις χωρὶς τῶν ἀναγκαίων παρατηρήσεων θέλει, ὡς εἶπε πολλά ἀγνωστα καὶ σκοτεινὰ μέρη ἐν τῇς βυζαντινῆς ἱστοριογρῆφει.

Καθὼς ἔδειξε ἐν τῇ προτέρᾳ μου περιγραφῇ τῶν σερραγίδων κ. ἄλλας καὶ τῆς Πελοποννήσου, τὰ δύο θέματα, τὸ πρῶτον τῆς δυναστείας τῶν δουκῶν, ἀνέστησαν εἰς ἐν καὶ μόνον τὸ αὐτὸ παρατηρούμενον διὰ τὰ θέματα τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας. Γνωστον δέ, ὅτι ἡ βυζαντινὴ Μακεδονία ἦτο πολὺ διάφορος τῆς Μακεδονίας τῆς ἑλληνο-ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ὑπομαζωμένη περὶ τοὺς βυζαντινοὺς θεμάρχους, Στρατιάρχους κ.λ.λ. Ἐν δὲ τῇ ἐκδοτῇ τῶν Θεμάτων Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογενήτου, ὁ πρόμνημονιός α. Thomas λεπτομερέστερον περιγράφει τὰ ἔθνη τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας¹ διὰ καὶ παρατίθενται τὸν ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἐκδοτὴν ταύτην.

1. Θέμα τῆς Θράκης.

Κατὰ Κ. τὸν Πορφυρογενήτου ἡ Θράκη πρότερον ὀνότι τὴν βασιλίαν Κωνσταντίνου τεταγμένη, εἰς θέματος τέλει ἤρθη περὶ τὴν αἰὶν τῆς βασιλείας Κ. τοῦ Πορφυρογενήτου² ἵα δὲ τῶν σερραγίδων μαρτυρούμεν, ὅτι ἡ Θράκη³ ἐν καιρῷ τῶν δουκῶν ἠνέστη μετὰ τῆς Μακεδονίας εἰς ἐν θέμα.

- 1) Κατὰ τὸν Κ. Πορφυρογενήτου (Θέμα Γ' α. 48—51, 56) Β' θέμα τῆς ἀνατολῆς ἔχον τὴν ἑβρὰ πρὸς τὴν τῆς Μακεδονίας, διαχωρισμένον εἰς τρεῖς ἐπαρχίας (ὅρα Γ' Α' καὶ ἐν θέμα αἰν.).
- 2) Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΥ. Τόμ. Γ' α. 46, ἐκδόσεις Βόννης, εἰς τὴν παντοῦ παρρησιότητα.
- 3) Τὸ θέμα τῆς Θράκης περιθρητὴν εἰς τρεῖς ἐπαρχίας, τῆς τῆς Θράκης ἔχον Κιρράκη, τῆς τῆς Πεδι-

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΛΑΝ Α'.

Ἰωάννης στρατηγὸς τῆς Θράκης.

Εμ.
 Κ ΤΩ Τ C W
 — Θ — H
 Δ 8 | Λ W
 R
 Οπ.
 ANHR.
 ΑΘΙΣCΤΡ
 ΑΤΗΓ/ΤΗC
 ΘΡΑΚΗC

Ἡτοι

Θ-(ε)το-κ(ε)-β-ο-ήθη-τῶ σφ-δούλω-
 Ἰω[άν]ν[η] β[ασιλ]ικῶ[ν] [πρω]το-
 σ[τ]α[β]ι[α]ρ[χ]ο[ν] [τῆς-Θράκης]

της, τὴν τοῦ Αἰμωμένου, ἡς πρωτεύουσα ἡ Ἀδρια-
 νούπολις, τῆς τῆς Θράκης καὶ τῆς τῆς Μυσίας (Κ.
 ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΥ, αὐτ. α. 47). — Σημ. Σ. Α.

1) Μέρη μὲν τῆς δυναστείας τῶν δουκῶν εἰς διό-
 κλητον ἐπαρχίαν, ἔχοντες στρατιωτικὴν ἀμύν-
 και πρὸς τὴν ἐκδοτὴν, ἔχοντες τὸν τίτλον στρα-
 τηγῶν ἀνατολῆς ἢ τῆς ἀνατολῆς τῆς ἐπαρχίας
 καὶ τοῦ ὀνόματος στρατιωτικῶν ἐπάρχων, ἔχον-
 τιν βασιλῆα πρὸς τὸν αἰσίου (general), στα-
 βίου (colonel) καὶ πρὸς τὸν ἀνατολῆς (lieutenant
 colonel). Ἀποδοχὴς τῶν ἐκδοτῶν τῶν κατὰ
 χώρας στρατιωτικῶν ἐπάρχων (ἀντιπρωτῶν), ἡ
 πολιτικὴ ἐκδοτὴ ἀπὸ τῆς ἐπάρχων, ἡ
 ἐπὶ τῶν ἐπαρχίαν, ὡς οἱ καθ' ἑαυτὸν πολιτικῶν ἐπάρ-
 χων ἀντιπρωτῶν, τότε πρὸς τὸν αἰσίου. Ὅτις
 ἂν ἀνέστη τὸν ἐκδοτῶν ἡγεστὸν εἰς τὴν καὶ τὸ
 αὐτὸ πρόσωπον, μάλιστα εἰς τὰς τῶν ἐπάρχων
 ἐπαρχίας, ὡς ἐν Μοστυαμῶν, Ἐπίσκοπος, ἀντιπρω-
 τῶν, Πατριάρχης, Βουλγαρῶν, κ.λπ. ὁ τῶν ἐπάρχων
 ἐκδοτῶν ἀναμείλτο τότε διὰ τὸν Markk. W.
 Zimmern de la Grèce et du Péloponnèse. ἐν τῇ
 Revue Archéologique, Paris. 1876. Ioul. α. 10
 α. 1. Ὁ ἐκδοτῶν ἀντιπρωτῶν ἵσως ἦν ἀπὸ τοῦ
 σταβίου ἡγεστὸν καὶ στρατηγῶν, τὸ 934 (Κ. ΠΟΡ-
 ΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΥ, α. 294). — MÜLLER, Chrono-
 graphie Byzantine, pp. 914 ἀμ., — Σημ. Σ. Α.

Διαμ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).

Ἐποχὴ τῆς αἰκονομαχίας.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Β'.

Βασίλειος δικαστὴς τῆς Θράκης.

Ἐμ. Ὁ Φίλιππος Βασίλειος ἔρθιος.

ΟΑ
ΒΑ
C
I

Ὁπ.

ΟΦΡΑΓΙΣ
ΔΙΚΑΚΤΕ
ΒΑΣΙΛΕΙΕ
ΤΗΣΘΡΑ
—ΚΗC—

Ἦτοι

Ὁ ἀ(γίος)-Βα-σ-(ί)λειος).

Σφραγίς-δικαστοῦ-Βασιλείου-τῆς Θράκης¹.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).

Τὸ ἔμμετρον τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδείκνυσιν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος τῆς μακεδονικῆς δυναστείας.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Γ'.

Ἰωάννης σπαθάριος καὶ ἐκ προσώπου τῆς Θράκης.

Ἐμ. Προτομή τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερινῶν.

Κάλυπθιν * ΚΕΡΟΗΘΕΙΤΩCΩΔ-VA.

Ὁπ.

* ΙΩΑΝΝ/
R/CPAΘ/SEK
ΠΡΟCΠ/ΤΘ
ΔΡΟΜΟΥΤ/
—ΘΡΑΚΙC—

Ἦτοι

* Κ(ύριε βοήθει) σὺ σὺ δ(ὲ) οὐλ(φ)-
* Ἰωάνν(η)-β(ασιλικῶ) σπαθ(αρίῳ) καὶ ἐκ-
προσώ(ου) τοῦ-δρόμου τ(ης)-Θράκης.

1) Θεματικὰ δικάστα (C. ZACHARIAE, *Novellae Constitutiones* ἐν Λειψίᾳ, 1857, 8ον σ. 257) ἀντιστάσαντες εἰς τὸν βασιλεῖα (iudices provinciales), ἐν οἷς καὶ ὁ Θράκη. Τὸ πρῶτον ἀποδεικνύει τὸ ὄνομα τῶν Βασιλείων τοῦ Περσίου, τοῦ καὶ κριτοῦ τοῦ Βίβλου καὶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μνημείου τοῦ 1028 (ΡΑΑΝ καὶ ΠΟΤΑΠ, Σύνταγμα τῶν Κωνσταντίνου ἐν Ἀθήναις, 1832—9, 0 Τόμ. 8ον. Τόμ. Β', σ. 273).—Σμρ. Σ. Α.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).

Ἐποχὴ τοῦ τέλους τῆς μακεδονικῆς δυναστείας. Ἡ διοίκησις τῶν θεμάτων καὶ ἐπαρχιῶν ἀντιθετο τῷ ἐν τῇ βασιλευσὶ λογιστικῇ τοῦ δρόμου, τὸ ὅποιον ἀνάλογον εἶναι τῷ ὑπογράφῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῶν σφραγίδων χρόνων. Αἱ δὲ ἐπαρχίαι εἶχον ἀντιπροσώπους ἐν τῇ βασιλευσὶ, οἵτινες παρελήμβανον παρὰ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως τὰ ἰδικτά, τὰς ἐπιστολάς κτλ. διὰ τοὺς στρατηγούς, κριτὰς καὶ λοιποὺς ἀξιωματικοὺς τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν, καὶ ἐκρίπτοντο παρὰ τῶν ἐνδιαφερόντων τὴν ἐπαρχίαν. Οἱ Ὀθωμανοὶ κερδοῦν ἐπὶ καὶ νῦν τὸ ἴδιον ἔθνος, μόνον ὅτι σήμερον καλοῦνται οἱ ἐκ προσώπου τοῦ δρόμου τῶν ἐπαρχιῶν «Καποὺ κηχί» τῆς Ἀδριανουπόλεως, λόγῳ χρέιν.

2. Θέμα Μακεδονίας.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Δ'.

Γρηγόριος στρατηγὸς Μακεδονίας.

Ἐμ.
T
K—Θ—H
R

Ὁπ.

ΗΓΟ
ΙΩΡ/CP/Σ
CΤΡΑΤΗΓ/
ΜΑΚΕΔ/
Ἦτοι

* Θ(εο)-τ(ὸ)-κ(ε)-β(ασιλικῶ) σπ(αθαρίῳ) καὶ-
στρατηγ(ῶ)-Μακεδ(ονίας)¹.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).

Ἐποχὴ Αἰώντος τοῦ Ἀρμενίου.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Ε'.

Λόκατος πρωτοσπαθάριος καὶ στρατηγὸς Μακεδονίας.

Ἐμ. Σταυρὸς κεκορημένος ἐπὶ 4 βαθμίδων.
... ΤΩCΩΔCΩΔ.

1) Ἰσχυρὸς Γρηγόριος ὁ Περσὸς, πολλὰς ἐπικτητικὰς καὶ ἀλλοιμὰς τοῦ Αἰώντος (Οἱ ΜΕΤΑ ΘΕΟΦΑΝΗΝ, σ. 57), ὁ φωνηθεὶς τῇ 823 (ΓΕΝΕΣΙΟΓ. σ. 44).—Σμρ. Σ. Α.

λιαν. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

Ἐποχὴ τῆς ἀνομομαχίας.

ΜΟΥΤΒΑΘΟΥΛΑΟΝ Β'.

Βασίλειος Δικαστῆς τῆς Θράκης.

Ἐμ. Ὁ ἀγιος ἀντιπαύς ἄρθιος.

CA
BA
C
I

Ὅπ.

CFRAGIS
ΔΙΚΑΣΤΘ
ΒΑΣΙΛΕΙΘ
ΤΗΘΘΡΑ
—ΚΗC—

Ἦτοι

Ὁ ἀγιος)-Βα-σ-(ί)λειος.

Στρατῆς-δικαστοῦ-Βασιλείου-τῆς Θράκης¹.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

Τὸ ἔμμετρον τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδείκνυσιν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος τῆς μακεδονικῆς δυναστείας.

ΜΟΥΤΒΑΘΟΥΛΑΟΝ Γ'.

Ἰωάννης σπαθῆριος καὶ ἐκ προσώπου
τῆς Θράκης.

Ἐμ. Προτομή τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν.

Κύκλιον * KERONΘΕΙΤΩCΩΔ·VL·

Ὅπ.

* ΙΩΑΝΝ/
R/CPAΘ/SEK
ΠΡΟCΘΠ/ΤΘ
ΔΡΟΜΟΝΤ/
—ΘΡΑΚΙC—

Ἦτοι

* Κ(ύριε βοήθει τῷ σφ(ύ) οὐλ(φ)-
* Ἰωάνν(η)-β(ασιλικῷ) σπαθ(αρίῳ) καὶ ἐκ-
πρασπί(ου) τοῦ-δρόμου τ(ῆς)-Θράκης.

1) Θρακικὸν Βίβλατολ (C. ZACHARIAE, *Novellae Constitutiones in Anag.* 1857. Bon. p. 261) ἀνομαζόντων οἱ τῶν ἡμετέρων (judices provinciales). ἐν οἷς καὶ ἡ ἐφάρχη. Τὸ δὲ μελιβόουλλον τοῦτο ὅπως ἦν. Βασίλειος τοῦ Νεοφίλου, τοῦ καὶ κρητοῦ τοῦ Βελίου καὶ ἐκ τοῦ Ἰεροφάνου τῷ 1028 (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟΤΑΜ, Σύνταγμα τῶν Κωνσταντίνων, ἐκ Ἀθήναις, 1852—9. 6 Τόμ. 8ον Τόμ. Ε', σ. 273).—Σημ. Σ. Α.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

Ἐποχὴ τοῦ τέλους τῆς μακεδονικῆς δυναστείας. Ἡ διοίκησις τῶν θεμάτων καὶ ἐπαρχιῶν ἀντιτίθεται τῷ ἐν τῇ βασιλευσίᾳ λογοθεσίῳ τοῦ δρόμου, τὸ ὅπου ἐκτέλεσον εἶναι τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῶν σημερινῶν χρόνων. Αἱ δὲ ἐπαρχίαι εἶχον ἀντιπροσώπους ἐν τῇ βασιλευσίᾳ, οἵτινες παρελαμβάνον παρὰ τῆς κεντρικῆς κυβερνήσεως τὰ ἰδικτά, τὰς ἐπιστολάς κτλ. διὰ τῶν στρατηγῶν, κριτῶν καὶ λοιπῶν ἀξιοματικῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν, καὶ ἐκτέλεστον περὶ τῶν ἐνδιαφερόντων τῆν ἐπαρχίαν. Οἱ Ὀθωμανοὶ περὶ οὗτοι καὶ νῦν τὸ ἴδιον ἔθωμον, μόνον ὅτι σήμερον καλοῦνται οἱ ἐκ προσώπου τοῦ δρόμου τῶν ἐπαρχιῶν «Καποὺ καχά» τῆς Ἀδριανουπόλεως, λόγου χάριν.

2. Θέμα Μακεδονίας.

ΜΟΥΤΒΑΘΟΥΛΑΟΝ Δ'.

Γρηγόριος στρατηγὸς Μακεδονίας.

Ἐμ.

Τ
Κ—Θ—Η
|
Ρ

Ὅπ.

ΗΓΘ
ΙΩΡ/CP/Σ
CΤΡΑΤΙΓ/
ΜΑΚΕΔ/

Ἦτοι

* Θ(εο)-τ(ή)-κ(ε)-β(ι)-ήθ(η)-
Γ(ρηγόρ)-ω(βασίλικῷ) σ(αθαρίῳ) καὶ-
στ(ατιγ(ῷ)-Μακεδ(ονίας)ᾶ).

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

Ἐποχὴ Αἰώντος τοῦ Ἀρμενίου.

ΜΟΥΤΒΑΘΟΥΛΑΟΝ Ε'.

Λύκασιος πρωτοσπαθῆριος καὶ στρατηγὸς
Μακεδονίας.

Ἐμ. Σταυρὸς κεκοσμημένος ἐπὶ 4 βαλμίδων.
... ΤΩCΩΔ8ΑΩ·

1) Ἰσως Γρηγόριος ὁ Πειρατικός, πολλὰς ἐστρατηγητικὰς καὶ ἀεικαρίας τοῦ Αἰώντος (Οἱ ΜΕΤΑ ΘΕΟΦΑΝΗΝ, σ. 57), ἀφ' οὗθεν καὶ ἡ 823 (ΓΕ· ΝΕΣΙΟΤ, σ. 44).—Σημ. Σ. Α.

*Οπ.

✠ ΛΥΚΑ
CT/R/A/CPA
HΓ/SCTPAT
HΓ/MA-Ε
ΔΟΝ

*Ητοι

✠ Κύριε βοήθει) τῷ σῷ δούλῳ-
✠ Λυκά-ς(ω) β(ασιλικῷ) πρω(το)σπα-
θ(αρίῳ) καὶ στρατ-ηγ(ῷ) Μα(κ)ε-δον(ίας).
Δ. 2,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).
*Ἐποχὴ τῆς μακεδονικῆς δυναστείας.

ΜΟΥΣΔΩΒΟΥΛΑΑΝ Γ.

Σέργης πρωτοπαθέρους καὶ στρατηγός
Μακεδονίας.

*Ἐμ.

ΤΩ Δ8
Κ-Θ
ΛΩ/СВ
Ε

*Οπ.

СЕРГ-
B/A/CPAΘ
ΤΡΑΤΙ
ΜΑΚ
*Ητοι

Κ(ύριε)-β(οή)-θ(ει)-τῷ δούλῳ σου-
Σεργ(ῷ)-β(ασιλικῷ) πρω(το)σπαθ(αρίῳ)-
καὶ σ)τρατ(ηγῷ)-Μακ(εδονίας)¹.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Χατζή 'Αγρίπ).

ΜΟΥΣΔΩΒΟΥΛΑΑΝ Ζ.

Στέφανος πραιτωρ Μακεδονίας καὶ
Ἀδριανουπόλεως.

*Ἐμ.

✠ ΚΕΡ/Θ/
ΤΩCΩΔ8/
CΤΕΦΑΝΩ
ΠΡΙ ΠΑΙ
ΠΟCΙΤΩ
— ✠ —

1) Ἦν καὶ τις Σέργιος πρωτοπαθέρ-
ους καὶ στρατηγὸς Σικελίας τῷ 718 (ΚΕ-
ΔΡΗΝΟΥ. Τόμ. Α'. σ. 790). — Σημ. Σ. Α.

*Οπ.

RECTH
SPRAITW
PIMAKEΔO
NIACSAΔPI
ANΘΠΟΛΕ
— ΩC —

*Ητοι

✠ Κ(ύριε βοήθ)θ(ει)-τῷ σῷ δούλῳ-
Στεφάνῳ-π(ατ)ρι(κίῳ) πραι-ποσίτω-β(ε)τ(η)-
καὶ πραιτω-ρι Μακεδ-ονίας καὶ Ἀδρι-
ανουπόλε-ως¹.

Δ. 3,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).

*Ἐποχὴ πάλαν Ἰσακίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ.
Περὶ Ἀδριανουπόλεως ὡς μητροπόλεως τῆς
Μακεδονίας ἰδίως Ζωναρᾶς² λέγοντα καὶ Μακε-
δόνης³ εἰρησι Αἰωντα τὸν Τορκιανὸν εἰς τὴν
μητρόπολιν αὐτῶν Ἀδριανουπόλιν. « Ἐπὶ Ρω-
μανοῦ τοῦ Αἰκαπηνοῦ ὁ Μορολάν ἦτο στρα-
τηγὸς τῆς Ἀδριανουπόλεως ».

ΜΟΥΣΔΩΒΟΥΛΑΑΝ Η.

Νικήτας πραιτωρ Ἀδριανουπόλεως.

*Ἐμ.

✠ ΚΕΡ/Θ/
ΝΙΚΗΤΑ
ΔCΠΑΘAP/
ΕΠΙΤΕΚΟΙ
ΤΩΝΟC
— ✠ —

1) Πραιπόσιτος βέσση, ἢ πρωτοβησι-
δριος (ΚΩΜΗΝΟΥ. σ. 61), ἢ πρωτοβησιδριετῆς, ἢ
προκαθημένος τοῦ βετάρου (ΚΩΜΗΝΟΥ. σ. 11).
ἢ πριμικέριος τοῦ βετάρου ἢ βετάρου (ΛΕΟΝΤΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ. σ. 261) ἢ, φαίνεται, ὁ ἐπὶ τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ βετάρου ἢ βετάρου διὰ κατὰ τὸν
Ἡρόκλιν (ὁ λ.) « τίποτε ἐν τῷ κράτει τίθεται
καὶ τὰ ἔκτατα τοῦ κοινοῦ » (1) καὶ τὸν μολιδοβού-
λου τοῦτου Στέφανος τῶν « ἦν ὁ ὁ ἄνθρωπος ὁ Σεβ-
αστορέας ὁ κατὰ τοῦ Μανδίκου ἐκστράτης » τῷ 1043
(ΚΕΔΡΗΝΟΥ. Τόμ. Α'. σ. 548). — Μ. Α. Α. Α. Α. Α.
ΛΕΟΝΤΟΥ. σ. 261). — Σημ. Σ. Α.

2) ΖΩΝΑΡΑ. Τόμ. Α'. σ. 164. ἐξ ὧν φησὶ.
3) διὰ τῆς ἐκκρίσεως οἱ Μακεδόνας ὀνομα-
ζοῦντο καὶ τῶν ἡγεμονῶν, τὰ μακεδονικά τάγματα, ὡς
κατὰ καὶ τῶν ἡγεμονῶν (ΚΕΔΡΗΝΟΥ. Τόμ. Β'.
σ. 261) ἐκκρίνοντες τὴν Ἀδριανουπόλιν, καὶ ἀπὸρ διέ-
φθινον, ὡς καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν, Αἰών ὁ Τορ-
κικὸς τῷ 1047 (ὡς καὶ Μ. Α. Α. Α. Α. Α. Α. Α. Α. Α.
σ. 261). — Σημ. Σ. Α.

4) ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ. σ. 300.

ΚΡΙΤΗ
ΕΠΙΘΙΠΠΟ
ΔΡΟΜ/ΣΠΡΑΙ
ΤΩΡΙΑΔΡΙ
ΔΝΟΥΠΟ
—ΛΕ/—

Π.α

Κ(ρίτεβ(σ)θ(α)) Ν(ική)α-πρωτοσπαθ(α)ρι-
ἐπί του κοι-τώνος-κ(ρί)τ(η) του Ἱππο-
δρόμ(η) καὶ π(αί)-τωρι-Δ(ρ)-αυηπό-λε(ως)¹.

Δ. 2,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόγγιαν)

Ἐποχὴ τοῦ τέλους τῆς μεσαιωνικῆς δυνα-
στείας.

3. Θραξὴ καὶ Μακεδονία ἡνωμέναις².

(Ἐποχὴ τῶν Δορυῶν καὶ τῶν Κορυμφῶν)

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Θ.

Κωνσταντῖνος ὁ Ἀλυσός κριτῆς Θράκης
καὶ Μακεδονίας.

Ἐμ. Ἡ Παναγία τῶν Βλαχινῶν ὁρίως.

Ἐπ.

✠ ΚΕΡ/
ΚΩΝΜΑΓΙ
ΣΤΡΩΕΣΤΗ
ΚΡΙΤ/ΤΣΡΗΛ/
ΘΡΑΚ/ΣΜΑΚΕ
ΔΟΝΙΑΣΤΩ
ΑΛΩΠΩ

1) Ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτώνος ἡ δ' ὑπερῶς
λαξ (DU GANGE, *Glossarium Mediae et Infimae
Graecitatis* ἐν Λονδῶν, 1688. 2) Τὰ φύλα ἐν Ἀ-
κατωῖς). Ὁ δὲ κριτὴς ἐπὶ τοῦ Ἱπποδρό-
μου ἡ δικατὴς τοῦ Ἱπποδρόμου (ZACHARIAE,
αὐτ. σ. 364), ἡ κριτὴς τοῦ Βήλου, ἡν κριτὴς τοῦ
δικαστηρίου τοῦ Ἱπποδρόμου (αὐτ. σ. 376), ὅπου ἔ-
κειτο πλῆθος τοῦ Ἱπποδρόμου (ΣΚΑΡΑΛΤΟΥ ΒΥ-
ΖΑΝΤΙΟΥ, αὐτ. σ. 196) ἦσαν δὲ δύο καὶ οἱ κρι-
ταὶ τοῦ Βήλου τοῦ Ἱπποδρόμου (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟ-
ΤΑΗ, αὐτ. τόμ. Α' σ. 536). Ὁ δὲ Νικήτας ἰσχυ-
ρὸν ὁ ἱστορικὸς Νικήτας ὁ Χωσάκης, ὅστις ἦν
ἐκ τῶν κρίσεων ἡ κριτὴς τοῦ Βήλου καὶ
προκαθήμενος τοῦ κοιτώνος (DU GANGE,
αὐτ. ἐν λ. δ' ἐπὶ τῶν κρίσεων) ὡς καὶ ὄργων τοῦ
θίκτου (βλ. π(αί)-τωρι) τῆς παρακείμενης τῇ
Ἀδριανουπόλεως Φιλιππουπόλεως τῇ 1189
(ΝΙΚΗΤΑ ΧΩΝΙΑΤΟΥ σ. 526. — MURALT,
αὐτ. ἐν χρ. 28 Ἰουνίου 1189). — Σημ. Σ. Α.

2) Θράκη Θράκης καὶ Μακεδονίας ἐν

Π.α

✠ Κ(ρίτεβ(σ)θ(α)) Κ(ων)σταντίν(ω) μαχ(ή)-
στρω β(ί)στη-κριτ(η) τοῦ βήλ(ου)-
θρακ(ης) καὶ Μακεδονίας τῷ Ἀλωπῷ¹.

Δ. 2,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Δωριανῆ).

Ἐποχὴ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ τοῦ Α'. Κατὰ
τὴν Ἀνακτὴν Κομνηνὴν ὁ Τίτλος γράφει
ὑπὲρ τὸν τὴν διοίκασιν Μεταλήτης ἐμπει-
στημένον κούρτορα τὸν Ἀλωπίν².

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Γ.

Νικόλαος κριτῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας.

Ἐμ. (;

Ἐπ.

— ✠

ΝΙΚΟ

ΘΑΡΙ

ΡΙΤ/Τ

ΘΡΑΚ/

ΚΕΔΟ

— Ω

Π.α

✠ Κύριε βοήθει τῷ δούλῳ σου]

✠ Νικό(λάω)σ(α)ι-θρακ(η)-
κ(ρί)τ(η) τ(ου) βήλ(ου)-θρακ(ης) [καὶ Μα-
κεδονίας- τῷ

ρίσκωνι μενημονεύμενον ἐν κειμένῳ αυτοκρατο-
ρικοῦ τοῦ 1153 καὶ 1181 (ZACHARIAE, αὐτ. σ.
448, 506). — Σημ. Σ. Α.

1) Μάγιστρος βέστη ἦν φαίνεται ὁ πρι-
μώτατος βέστη (Ὅρα ἀντίστοιχον Μαλιζβούλλ. Ζ'),
κριτὴς δὲ τοῦ Βήλου ὁ καὶ κριτὴς τοῦ Ἱπ-
ποδρόμου (βλ. Μαλιζβούλλων Β'). ἦν δὲ τῆς ἱε-
ρῆς πρωτοδικεῦσιν ὁρίως τῇ 1080 (ΝΙΚΗ
ΦΟΡΟΥ ΡΤΕΝΝΙΟΥ σ. 459. — MURALT, αὐτ.
ἐν χρ.). Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Καθολικῇ τοῦ Κωνσταν-
τινουπόλεως Κομῆ τοῦ Ἀντιποῦ καὶ γίνεται τοῦ
κριτοῦ τοῦ Βήλου, Ἰμάνου τοῦ Ἀλυσ-
π(α) (ALLATH, *de Ecclesiae orientalis aigue
orientalis jurisprudentia canonica*. Coloniae Agri-
pinae, 1648. ἰον. σ. 684) τῇ 1081 (MURALT,
αὐτ. ἐν χρ. 8 Μαῖου 1081), οὗ δὲ τῇ 1094 ὡς
παρ' Ἀλλαντῖν (αὐτ.). — Σημ. Σ. Α.

2) ΑΝΝΗΣ, Ἀλεξιάδης, τόμ. Α' σ. 361-2.

3) Νικόλαος κριτῆς Θεσσαλονίκης καὶ
πρωτοδικάρχης μενημονεύεται τῇ 990—7
(ZACHARIAE, αὐτ. σ. XVI). Ἰσχυρὸν καὶ ἐκ τοῦ
ἀπὸ Μαλιζβούλλου ἐλλείπει τὸ α' (κ(ρί)τ(α)ρ(η)ς),
βλ. πρωτοδικάρχης. — Σημ. Σ. Α.

Δ. 1,5 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμαν).
'Εποχὴ τῶν Κορινθίων.

ΜΟΑΥΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΙΑ'

.... κριτὴς φρήνης καὶ Μακεδονίας.

Ἐμ. IT/XTP
ο
ΚΛΗΝΟ
ΚΡΙΤΗ
—
Οπ. ΠΟΔΡ....
ΘΡΑΚ....
SMAK....
ΟΝΙΑ/....
Ἦτοι

ἐπὶ τ.ο.ο) χρ(υσ)στρ(ι)-κλήνο(υ)-κριτῆ-
ἐπὶ τοῦ ἱπ. αὐτοῦ(υ)-θρακί(της)
καὶ Μακ(εδ)ονίας'; 1.

Δ.... ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμαν).
'Εποχὴ τῶν Κορινθίων.

ΜΟΑΥΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΙΒ'

μεροφάκτος ὁ Χαλκιοῦδης ἀρχηγὸς
τῆς δύσεως.

Ἐμ. Ὁ ἅγιος Δημήτριος ὁρθός.
Ο Δ Μ
Α Ι
Η ΤΡ.
Οπ. *ΚΕΡ/Θ/
ΘΕΟΦΥΛ/
ΚΤ/ΠΡΙΣΑΡ
ΧΗΓΕΤΙΤ...
ΔΥΝΣΕΟ/...
ΧΑΛΚ/ΤΣ
—ΡΗ—
Ἦτοι

Ὁ ἅγιος-Δ-τημ(ι)-τριος.
*Κ(ύρι)ε β(ασι)λ(ι) - θεοφυλ(ᾶ)-

1) Οἱ ἐπὶ τοῦ Χρυσοστράτου (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΥ, αὐτ. Τόμ. Α', σ. 23) ἦσαν οἱ βασιλικοὶ ὑπάτοις τοῦ παλατίου τοῦ Χρυσοστράτου (Βοϊσκι, εἰς Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΝ, αὐτ. Τόμ. Β', σ. 127). — Σημ. Σ Α.

κτ(φ) π(α)τρ(ι)κ(ι)α καὶ ἀρχηγέτις τῆς-
δύσεως τ(ῶ)-Χαλκ(ο)τού-δης.

Δ. 2,0 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμαν).
'Εποχὴ τῶν Κορινθίων. Ἀρχηγέτης τῆς δύ-
σεως ἢ ὁ ἀρχὼν τῶν τῆς δύσεως στρατευ-
μάτων.... ἐν πάλαι δομίστικον τῶν σχολῶν
ἐκάλουν, νυνὶ δὲ μέγαν καλοῦσι δομίστικον'. 2

ΜΟΑΥΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΙΓ'

Ἰωάννης ὁ Καταφωρὸς ἀρχηγέτης τῆς δύσεως.

Ἐμ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὁρθός.

ΟΔ Χ
ΙΩ Χ
Ο Τ
Καλοῦθεν *ΚΕΡ....

Οπ. ΠΑΘ/ΣΑΡ
ΧΗΓΕΤΗΤΗΣ
ΔΥΝΣΕΩΤ/
ΚΑΤ/ΦΛΩ
Ρ/...
Ἦτοι

Ὁ ἅγιος-Ἰω(άννης)-δ-Χρ(υ)-σ(τ)-τ(ρι)ος.
*Κ(ύρι)ε β(ασι)λ(ι)-τῶ σφ(δού)φ-
Ἰωάννης βασιλικῶ-πρωτοσ(πα)β(αρι)φ)καὶ ἀρ-
χιγέτη τῆς-δύσεως τ(ῶ)-Κατ(α)ρ(ω)-ρ(φ).

Δ. 1,5 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμαν).
'Εποχὴ τῶν Κορινθίων.

1) Πατριάρχης καὶ ἀρχιεπίσκοπος ἐπαρχίας ὡς
πατρίστος τῆς Λαζικῆς. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ Τόμ. Α', σ.
506). Δ. 6 σ. 12 εἰς ἀντίκ. ἐκ τῆς ἐκδόσεως (Κ. ΠΟΡ-
ΦΥΡΟΓΕΝΗΤΟΥ, αὐτ. Τόμ. Γ', σ. 44), ἥς
ἐν μεταγενεστέρῳ ἐ' ἐποχῇ ἡ ἀρχὴ τῶν τῆς Μα-
κεδονίας ἀνωμαλίας κατ' ἐσχάτην αἰσθ., αὐτὸς δὲ πρι-
νός, στρατηγικὴ καὶ ἀσκητικῆς, γ. 7. Ἀδρια-
ΤΟΝ, σελ. 10). Χαλκιοῦδης ἐν τῇ ἡλικίᾳ αὐ-
τῇ ἐπὶ τοῦτον, τίτλος (DU CANOE, σελ.
26) καὶ περικνημίδας ὄρεως, δ' ἀγεται ποδὶ φάλα-
κα καὶ αὐτὸς ἐκ στρατῆς, ἐκ τῆς ἀντι-
κατ' αὐτὸς ἐκ στρατῆς, ἐκ τῆς ἀντι-
— Σημ. Σ Α.

2) ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΒΥΡΕΝΝΙΟΥ, σ. 49—20.

ΜΟΥΣΥΒΟΒΟΥΛΑΟΝ 1Δ.

ἡσίμαξες χαρτουλάριος τοῦ δρόμου τῆς Ἀύσεως.
*Εμ. Σαυρὸς κεκοσμημένος ἐπὶ 3 βαθμίδων.

Κάτωθεν. (5)

*Οπ.

ΚΟC...
ΒΑ/ΑCΠ...
ΘΑΡΙΟCΧ...
ΡΤΝΛΑΡ/Τ/
Ρ/ΤΙCΔV...
✱ ✱ ✱

*Πτα

✱ Κύριε βοήθει—
Κοσ[μ]β[ι]βα[ν]τικῶ) πρω[τ]ο[π]ρω[τ]ο[π]
θαρί[ω] και γ[α]ρτουλαρί[ω] τ[ο]υ
δ[ρ]όμου τ[ῆ]ς Δύσεως).

Δ. 1,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

*Ἐποχὴ 1Α—1Β κίονος. *Ο χαρτουλάριος
τοῦ δρόμου ἀνάλογος πρὸς τὸν σημερινόν με-
ταουπ[ι]κτὴν τῶν ἱερῶν.

ΜΟΥΣΥΒΟΒΟΥΛΑΟΝ 1Ε.

Μιχαήλ ὁ Καματῆρος ἐξισότης τῆς Ἀύσεως.

*Εμ. Προτομή τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν.

Κάτωθεν.

✱ ΘΕΚΕ....

*Οπ.

— ✱ —
ΜΙ...Λ
ΔΤΠΡ...ΡW
ΚΡΙΤΗΣΕΠ
CΩΤΗΤΗΣC
ΔΥCΕΩCΤW
...ΕΡW

*Πτα

✱ Θ(εσά)κε (βοήθει τῷ σὺ δούλῳ

4) *Ἦν ἐκ αἱ τῆς Κομμενῆ 925 περικτίους καὶ
ἀποθέτης τοῦ δρόμου (ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΙΚΟC σ. 314. —ΚΕΣΠΗΝΟC Τόμ. Β' σ. 307),
ἦτοι ὁπαιρὶς τῶν ταχυδρομῶν, καὶ τῆς χαρτου-
λάριος τοῦ ἑξέως δρόμου (ΚΑΝΤΑΚΟC
ΖΗΝΟC Τόμ. Γ' σ. 184). δηλ. τοῦ δημοτικοῦ δρόμου
(DU GANGE, αὐτ. ἐν λ. χαρτουλάριος) ὅπῃρε ἐκ
χαρτουλάριος ἐν ἑκαστῇ θύματι. πρὸς τὴν τοῦ στρα-
τοῦ καταγραφήν καὶ ἀναζήτησιν. (Gretzer et Boer
ἐκς ΚΑΙΝΟΝ σ. 160). —Σημ. Σ. Α

(ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ II' ΤΟΜΟΥ).

✱ Μ[ι]χ[α]ήλ-πρωτοπ[ρ]ω[τ]ο[π]ρω[τ]ο[π] καὶ ἐξ-
ισωτῇ τῆς-Δύσεως τῷ-Καματ[ῆ]ρ[ι].

Δ. 2,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Νυδ[ι]ᾶ Ἀγίου).

*Ἐποχὴ τῶν Ἀγρίων. Ἀξίον σημειώσεως
εἶναι, ὅτι οἱ τοῦ φάσκου ἀξωματικοὶ εἶχον καὶ
δικαστικὴν ἐξουσίαν.

ΜΟΥΣΥΒΟΒΟΥΛΑΟΝ 1Σ.

Νικήτας ἐπισότης τῆς Ἀύσεως.

*Εμ. *Οπως τὸ ὕπ' ἀρ. 1Ε.

*Οπ.

—ΝΙ—
ΚΗΤΑΕΠΟ
ΤΗΠΑCΗCΤ/
...CΕWCΔΛW
ΤΕΚΡΑΤΕCΘΑ
Γ/ΗΜWΝΡΑ
CΙΛΕWC

*Πτα

Νι-κ[η]τα[ς] ἀπο[σ]τ[η] π[α]σ[τ]ῆς τ[ῆ]ς-
Δύ[σ]εως (καὶ) δ[ι]ο[υ]λ[ω]-τοῦ κρατ[ῆ]σαι[ο] καὶ ἀ-
γ[ι]ο[υ] ἡμῶν βε-σι-λ[ω]ς.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

*Ἐποχὴ τῶν Ἀγρίων.

4) *Ο Μ. Φιλῶς, ζῶν ἐκ τῇ 1075 (Κ. ΣΑΘΑ,
Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθῆκη. Τόμ. Δ', σ.
CVI), ἐπιστέλλει μὲν πρὸς τὸν τῶν Θεοκρατῶν
πρὸς δ[ρ]ομὸν καὶ κριτῇ τῶν Θεοκρατῶν (DU GAN-
GE, αὐτ. ἐν λ. πρὸς τῆς). Ἐξίσω τῆς ἐκ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φάσκου μεταδ[ι] τῶν φορολογουμένων
καὶ ἀπαλτῶν αὐτοῦ, προέβλεπον ἐκ τῆς οὐκ ἐκ τοῦ
φορολογουμένου. ἐπιθεωροῦνται ὑπὲρ δύνανται, μὴτε τὸ
ταμεῖον π[α]τ[ρ]ῆς (Reiskii ἐκς Κ. ΠΟΡΦΥ-
ΡΟΓΕΝΝΗΤΟΝ Τόμ. Β' σ. 842). Εἰ δὲ ἡ ἀνα-
πλήρωσις Καματῆρος ὁρθῶς ἔχει, ἴσως ἦν ὁ
προσέβλεπον συγγενὴς τῶν κατὰ τὸν Κωνσταντῖνον
Βασιλέως τοῦ Καματῆρος (1183—1187) καὶ
*Ἰωάννου τοῦ Καματῆρος (1199—1204). —Σημ.
Σ. Α

5) Ἐπὶ π[ρ]ῶτης τῆς ὁ ἐκτεμῶν τῆς περιουσίας
ἐκδοτοῦ (Reiskii, αὐτ.) ἐπὶ τῇ βάσει ἐκ τῆς ἐκτεμῶ-
σις ταύτης ὁ ἐξίσω τῆς ἐπιθεωροῦ τοῦ φάσκου.
—Σημ. Σ. Α.

4. ΠΙΘΑΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΦΥΡΩΝΗΣ ΚΑΙ ΜΕΛ-
ΚΕΒΟΥΝΙΑΣ.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΖ'.

Γρηγόριος κομμερκιάριος της Αιδαίου.

Εμ. Σταυρός επί δ βελήδων.

Κάτωθεν ΚΕΚΕΡΟΗΘΗΤΩΣΩΔΑΛΥ

Οπ.

* ΓΡΗΓ
ΟΡ/Ρ/Α/ΟΠ
ΑΘ/ΣΚΣΜΕ
ΡΚΙΑΡ/Τ/Δ
ΕΡΕΛΤ/

Ητοι

* Κ(ύρι)ς βοήθη τῷ σῷ δούλ(ῳ).

* Γρηγ-ορι(ῳ) ἐ(ασιλικῷ) πριω(το)π-
α(σῷ) καὶ κομμε-ρκιαρι(ῳ) τ(ῆς) Δ-
εβελ(το)ρ.

Δ. 2,0 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμανν).

Ἐποχὴ τῆς πώσεως τῆς μακεδονικῆς δυνα-
στείας.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΒ'.

Εὐσεβίου κομμερκιάριος μεθιτου.

Εμ.

* ΚΕΡ,
ΤΩΣΩ
Σ/ΕΥ
ΤΡΑΤ/

Οπ.

ΚΣΜΕ
ΡΚΙΑΡ/Δ/
ΡΕΛΤ/
ΔΙΚ/

Ητοι

* Κ(ύρι)ς βοήθη τῷ σῷ δούλ(ῳ) Εὐ(σ)-
τρατ(ῳ)-κομμε-ρκιαρι(ῳ) Δ(ε)-εβελ(το)-
τ(ῆς) Δικ(αίῳ).

1) Κομμερκιάριος μὲν ἢ κομμερκιάριος
ἢ δὲ τῶνδε, ὁ εὐσεβίου τῶν τέλωνα καὶ λαμπιν
(Reishu, αὐτ. Τόμ Β. σ. 844). Δε βεβαιώδες ἡ μία
τῶν Εἰ μεθιου τῆς ἐπαρχίας Αἰμαίου (Κ. ΠΟΡ-
ΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ Τόμ Γ' σ. 47), οὐ μακρὰν τῆς
Σαλονικίας (αὐτ. σ. 467) παρὰ τὸν Εὐζείνον Πόν-
τον, ἢ καὶ Ζάγωνα καλουμένη (ΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΟΦΑ-
ΝΗΝ σ. 165). — Σημ. Σ. Α.

2) Δίκαιος ἢ δὲ Τροποτητής — δὲ Λογθέτης.

Δ. 1,5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμανν).
Ἡ ἐποχὴ ἐστὶν ἡ αὐτή.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ ΙΘ'.

Κωνσταντίνος κομμερκιάριος Μεσημβρίας.

Εμ. Κωνσταντίνος ὁ Πρωγυλῆτος ἔρθεος ἐν χλα-
μίδι βασιλέων βίβλαν καὶ σφαίραν σταυροφόρου.

Κάτωθεν

Ι ΙΡ

Οπ.

ΩΝΚΟΜ
ΕΡΚΙΑΡΙΩ
ΑΠΟΘΗΚΗ
ΣΜΕΣΕΜ
ΡΡΙΑΣ

Ητοι

Ἰνδικτιώνος ΙΒ'.

Κ(ωνσταντίνῳ) κομ-μ[ερκ]ιαρι(ῳ)-
ἀποθήκη-ς Μεσημ-βρίας.

Δ. 0,3 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμανν).

Ἡ ἐποχὴ ἐστὶν ἡ δωδεκάτη ἰνδικτιῶν τῆς
βυζαντινῆς Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγυλῆτου, τῆς
τίσεως τῆς 669—670, ἢ 683—684.

ΜΟΛΥΒΔΟΒΟΥΛΑΟΝ Κ'.

Κοσμάς κομμερκιάριος Μεσημβρίας.

Εμ. Κωνσταντίνος ὁ Πρωγυλῆτος ἔρθεος.

Κάτωθεν

Ι... Δ ΚΟΣΜΑ... ΠΑΤΩΝ

Οπ.

ΙΚΣΚΟ/
ΜΕΡΚΗΔ
ΣΑΠΘΘΙΚ
ΣΜ ΣΗΜ
ΑΣ

Ητοι

Ἰνδικτιώνος Δ'. Κοσμάς (ἰσὺς ὁ) πάτων-
καὶ γεν-ικὸς κομ[μ]ερκ[ια]ρι(ῳ) ἀποθ[η]κ[η]ς
ς Μ[ε]σημ[β]ρίας.

... Δίκαιος τοῦ Πατρίστρου (DU CANGR, αὐτ.
ἐν δ. Δίκαιος). — Σημ. Σ. Α.

1) Ἡ Μεσημβρία, πόλις τῆς Θράκης, καὶ
μοναστήριον τῆς 717 (ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ, Τόμ Α' σ.
610). — Σημ. Σ. Α.

2) Ἄπεδ ὁ πάτων ἰσχυρίζοντο αὐτὴν ἐπὶ τῇ

Δ. 0,3 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Δωριγῆ).
'Εποχή ἐστὶν ἡ τέταρτη ἰνδιαιτών τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγωνίου, ἥτοι τῷ 876—877.

ΜΟΥΣΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΚΑ'.

Νῦν μητροπολίτης Φιλισπουπόλεως.

Ἐμ. Προτομή τοῦ ἀγίου Μιχαήλ.

Ἐκτίρωθιν

Μ Χ

Ι Λ

Ἐπ.

✠ ΝΩΞ

ΜΡΟΠΟΛΙ

Τ/ΦΙΛΙΠ

ΠΣΠΟΛ/

Ἦτοι

Μιχαήλ.

✠ Νῦν-μ(η)τροπολ(ι)τ(ου) Φιλισπουπόλ(εως).

Δ. 1,5 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Δατζῆ Ἀγνώπ).

'Εποχή τῶν Κερηνῶν.

ΜΟΥΣΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΚΒ'.

Ἐλάχιστος μητροπολίτης Φιλισπουπόλεως.

Ἐμ. Προτομή τοῦ ἀγίου Νικολάου.

Ἐκτίρωθιν

Ο Α Κ

Ν Ο

Λ/

Ἐπ.

ΛΑΧΗΣΤ

ΗΤΡΟΠΟ

ΛΙΤ/ΦΙΛΙ

ΠΣΠΟΛ/

ΩΣ

Ἦτοι

Ἦ α(γίος)-Ν-[ι]-κ-β-λ(ας).

'Ε[λ]αχ[ι]στ[ο]ς [μ]η[τ]ρο[πο]λ[ι]τ[η]ς Φιλισπουπόλ(ε)ως.

Ἰππας, consulis codillaris, honorarii (N. A. Lemanni εἰς ΠΡΟΚΟΠΗΟΝ. Τόμ. Γ', σ. 354).— Σχμ. Σ. Α.

1) Ἦ Φιλισπουπόλεως ἡ πόλις τῆς ἐπαρχίας Θράκης (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ. Τόμ. Γ', σ. 47, 292).— Σχμ. Σ. Α.

2) Μήπως ἦν ὁ Φιλισπουπόλεως Μήγιστος, ὅστις ἐκ μετροπολίτης ἐστὶ τοῦ μελοδίου.

Δ. 1,5 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

Ἦ ἐποχή ἐστὶν ἡ αὐτή.

ΜΟΥΣΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΚΓ'.

Ἰωάννης μητροπολίτης Αἰνίου.

Ἐμ. Προτομή τοῦ Πανκράτιου τῶν Βλαχερνῶν.

Ἐκτίρωθιν

ΜΡ ΘΥ

Ἐπ.

✠ ΘΚΕΡ/Θ/

Ω ΜΡΟΠΟ

ΔΙΝ/ΣΟΥΓ

ΚΕΛΩ.

Ἦτοι

Μ[ι]χ[η]λ[η]ς θ[ε]ο[φ]ι[λ]ο[φ]αν[η].

✠ θ[ε]ο[φ]ι[λ]ο[φ]αν[η] κα[ὶ] β[ε]ν[ε]θ[ι]λ[η].

ἀπο[σ]τή[λ]η μ[η]τ[ρ]ο[πο]λ[ι]τ[η]ς.

Δ[α]τ[ζ]ῆ καὶ συγ[κ]λ[η]λ[η].

Δ. 1,5 ('Εκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμαν).

'Εποχή ἐστὶν ἡ ΙΑ'—ΙΒ' αἰών.

ΜΟΥΣΒΑΘΟΥΛΑΟΝ ΚΔ'.

Νικηφόρος μητροπολίτης Μαδύτων.

Ἐμ. Ἦ Πανκράτιος ἑρμῆς, Διοσκῶν καὶ ἁγιστοῦ, οἱ ἅγιοι Πέτρος καὶ Παῦλος.

Ἐπ.

✠ ΘΚΕΡ/Θ/

ΝΙΚΗΦΩΡΩ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙ

ΤΗΜΑΔΥ

—ΤΩΝ—

ὁὖλλον ἐλάχις Ἐλάχιστος ὅστις ὁ Φιλισπουπόλεως Μήγιστος μονομενεται ὡς ἦν μακαρίτης παρὰ Βασιλεῦσι (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟΤΑΝ, αὐτ. Τόμ. Β' σ. 99), γράβαντι περὶ τῷ 1169—1177 (MORTREUIL, Hist. du droit byzantin. ἐν Παρισίῳ, 1846. 3 Τόμ. σον Τόμ. Γ' σ. 435).— Σχμ. Σ. Α.

1) Ἦ Αἶνος ἡ πόλις τῆς ἐπαρχίας Ῥωδῆς (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ. Τόμ. Γ', σ. 47). Εἰς τινὰ ἐκ συνολικῶν ἑσόδων πρὸς ἱερουργίαν τοῦ βυθίου τοῦ ἐλαγγαίου ἐδ' πατρί μου βαλὼν μου ἐστὶς γενομένη μὲν τῷ 1166, ἀνελκόμεν ἐκ παρ' ἡμῶν ἐκτελοῦσαν, ὑπογράφει ἐκ ἐκείνης ἡ μητροπολίτης Αἰνίου Ἰωάννης.— Σχμ. Σ. Α.

*Πτοι

φ' θ(ισ)κε β(σ)θ(ει)-
Νικηφόρου-μητροπολι-τη Μαδύ-των¹.
Δ. 3 (Εκ τών τῆς συλλογῆς Χατζῆ Ἀγώης).
Ἡ ἵσυχ' ἴστιν ἡ αὐτή.

ΜΟΥΥΒΟΟΥΓΑΛΟΝ ΚΕ.

... *Επισκοπὸς Ἀρχιεπισκόπου.

*Ἐμ. Ἡ Παναγία ἔρθως.

*Οπ.
ΘΕΚΕ/Θ/
ΤΩΠΙΣΚ/
... ΑΡΚΑΔ/
ΠΟΛΕΟ/

*Πτοι

θ(ισ)κε β(σ)θ(ει)-τῶ ἐπισκ(ι)-
πρω) Ἀρκα(σ)π(ι)ο(ς)².

Δ. 2 (Εκ τών τῆς συλλογῆς Μόρδτηκιν).
Ἐπυχ' ἴστιν ὁ Γ-ΑΔ, αἰών.

ΜΟΥΒΟΟΥΓΑΛΟΝ ΚΖ.

αἰσθ' ἀρχιεπισκοπὸς Μουσούριας.

*Ἐμ. Ἡ Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια ἔρθως.

ο
Τ
Θ—Ε
Κ

*Οπ.

ΔΔΔ
ΧΙΕΠΙΣ
ΠΩΜΕΣ
ΒΡΙΑΣ

*Πτοι

θεοτόκε-βοήθη-
Δα(β)β(ἄρ)-γ(εισι)χ(σ)-πρω Μισ(ημ)-ερ(ας)¹.
Δ. 1, 5 (Εκ τών τῆς συλλογῆς Μόρδτηκιν).
Ἐπυχ' ἴστιν ὁ Θ', αἰών.

ΜΟΥΒΟΟΥΓΑΛΟΝ ΚΖ.

*Ὁρίστη ἐπισκοπὸς Ἀθῶνα.

*Ἐμ. Πρωτοβ' τοῦ ἁγίου Νικολάου.
Κύκλωθεν

... Κ
Ο
Λ

*Οπ.

*ΟΡΕΣ
Τ/ΕΛΕΘΩΝ
ΕΠΙΣΚΟΠ/
ΑΘΥΡΑ.

*Πτοι

Ὁ ἅγιος Νικολ(ας).
φ' Ὑρ(σ)-τ(ης) ἰλ(σ) θ(ισ)π(ι)σκοπ(ος)-
Δύρα².

Δ. 2 (Εκ τών τῆς συλλογῆς Μόρδτηκιν).
Ἐπυχ' ἴστιν ὁ Γ' αἰών.

ΜΟΥΒΟΟΥΓΑΛΟΝ ΚΗ.

αἰσθ' ἀρχιεπισκοπὸς καὶ πρῶτος τοῦ Γάμου.

*Ἐμ. (ι)

*Οπ.

*ΚΕΡ/Θ
ΘΕΟΔΩΡ/Η
Γ/ΣΑΤΟΝΟΡ/
ΤΑΥΑΝΣ

1) Τὰ Μαδύ-τα, αἰὶς τῆς ἑρμενεύς Χαρ-
νόπου (ΕΦΡΑΙΜ, σ', 819b), μὴ μετακινωμένη
παρὰ Κ. Παρρωγογιάντη (αὐτ.), ἀνέκα πινακὶς
εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁρμαί ἔχοντες Εὐρώπη, εἰς ἣν
καὶ ὁ Πάρισιος (αὐτ.) ἔδωκε τὸ 1087 ὁ Μαδύ-
των ἦν μητροπολίτης μὴ ἀνέκα, ἀναγ-
ρῶν ἢ ἀναγρῶν ἀπὸ τῶν Πρακτικῶν (ΡΑΑΗ
καὶ ΠΟΤΑΗ, αὐτ. Τόμ. Β', σ. 293; Ὁρ καὶ
αὐτ. Τόμ. Ε', σ. 72). — Σμ. Σ. Α.

2) Ἡ Ἀρκαδία ἀπὸ αἰῶν ἦν αἰὶς τῆς ἐπα-
ρχίας ὁρμαί ἔχοντες Εὐρώπη (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕ-
ΝΗΤΟΥ, αὐτ.). Ὁ δὲ Ἀρχιεπισκόπος ἦν ἀρχι-
επισκοπὸς τῆς ΙΑ' αἰῶν (ΡΑΑΗ καὶ ΠΟ-
ΤΑΗ, αὐτ. Τόμ. Β', σ. 475), καὶ εἰς τὴν Εὐ-
ρώπη.

θεῖαν τοῦ Κων/σταντίνου Κωνσταντίνου ἡ
70 Φεβρουαρίου. 1146 (αὐτ.) ἢ 1147, καὶ Ἀλλόττον)
ὁμοῦται. σ' ὁ αἰὶς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρ-
καδίας ἀπὸ αἰῶν Νικολάου ἔχοντες Εὐρώπη
(ΑΛΛΑΤΙ, αὐτ. σ. 686). — Σμ. Σ. Α.

3) Ἡ Μετακινωμένη ἦν ἀρχιεπισκοπὸς
ἐκ τῶν τῆς ἐκκλησίας ἀρκαδίας (ΡΑΑΗ καὶ
ΠΟΤΑΗ, αὐτ. σ. 457). Ὁ δὲ ἀρχιεπίσκοπος ἀρκα-
δίας Μετακινωμένη ἀρκαδίας τῆς 879 (LE QUI-
ER, Oriens Christianus, ἐν Παρισίῳ, 1740,
3 Τόμ. φολ. Τόμ. Β', σ. 1181). — Σμ. Σ. Α.

4) Ὁ Ἀδύρ, αὐτ. Ἀδύρ (ΕΥΕΛΑΦΙΟΥ, Π
αὐτ. καὶ εἰς τὴν Δ, σ. 804 καὶ εἰς τὴν Ὁ, σ. 1027)
ἡ Ἀδύρ, Ἀδύρ (ΑΤΤΑΛΕΙΟΥ, σ. 84), ἡν δ

Ἦτοι

✠ Κ(ύρι)ε β(σ)θ(ε)ι-Θεοδ(ω)ρ(φ) η-
γ(ο)μ(ε)ν(φ) καὶ Πρ(ώ)τω τοῦ β(ρ)ι(σ)ς-
τοῦ Γ(α)ν(α)ι.

Δ. 2 (Σε τῇ τῆς συλλογῆς Μόρδτμανν).

Ἐποχὴ ἡ αὐτὴ. Παρὰ Μιχαὴλ τῷ Μ(ε)λλ(ε)ρ
ὁπάρχει ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πρ(ώ)τον τοῦ θ(ρ)ων(ε)
τοῦ Γ(α)ν(α)ι.

ΜΟΥΣΒΑΒΟΥΛΑΟΝ ΚΘ'.

Σουλιανὸς ἐπισκοπὸς Ὑδρουλίνου.

Ἦμ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστ(ῆς) ὁ ἁγιος.

Ο Α ΠΡ
ΙΩ ΔΡ/
Ο Μ/

— ✠ —

Ὁπ.

ΘΚΕΡ/Θ/
ΣΤΗΛΗ
ΝΩΕΠΙΣ
ΚΟΠΩΞΑ
ΜΙΛΙΘ.

Ἦτοι

Ὁ ἅγιος Ἰω(άννης) ὁ Πρ(ό)-θ(ρ)ο(μ)α(ος).
✠ Θ(ε)ο(δ)ε(ω)ρ(φ) β(σ)θ(ε)ι-Στ(η)λ(η)α-ν(φ) ἐπισ-
κόπ(η) Ἐξ(α)-μ(ε)λ(ι)ου.

Δ. 2 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμανν).

ὡς Μπουναρὸς Τσεκμετζὶς (Σ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ, αὐτ.
Τόμ. Α'. σ. 318). Ὁ Μ(ε)λλ(ε)ρ ἦν ἐπὶ τὸν ΙΑ',
αἰὼνα ἐπὶ ὁποῖον τοῦ μητροπολίτου Ἡρακλείου,
ἐπὶ αὐτοῦ τῆς ἐπαρχίας Θέρρακι ἔχον ἐξουσίαν
(ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟΤΑΝ, αὐτ. σ. 476). — Σημ.
Σ. Α.

4) Ὁ Γ(α)ν(α)ι ἦν πάλιν ἐπὶ ἐπαρχίας Θέρρακι
ἔχον ἐξουσίαν (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ, αὐτ.
σ. 47). — Σημ. Σ. Α.

5) Μ. ΦΕΛΑΟΥ, ἐκδ. Κ. Σόφ. σ. 397.

3) Τὸ Εἰς αὐτὸν (ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ, Γ'. 41),
ὡς Ἡρακλῆα, ἦν πάλιν ἐπὶ ἐπαρχίας Ναρσόνου.
Ὁ Μ(ε)λλ(ε)ρ αὐτὸν ἦν ἐπὶ ὁποῖον τοῦ μη-
τροπολίτου Ἡρακλείου ἐπὶ ἐπαρχίας Θέρρακι ἔχον
ἐξουσίαν τὸν ΙΑ' αἰὼνα (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟΤΑΝ,
αὐτ.), ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Βασιλείου (1160—1177)
(αὐτ. Τόμ. Γ'. σ. 284). καὶ μέγ(α)ρ τοῦ 1315
(ΜΙΚΛΟΣΙΤΣΙ καὶ ΜΥΛΕΡ, Acta et Diplomata
Patriarchatus Constantinopolitani. ἐκ Βιέννης,
1860. Τόμ. Γ'. βιβλ. Τόμ. Α'. σ. 250. Ἦδη δὲ τὸ
1354 ἐκ τοῦ μητροπολίτου καταλείπεται (αὐτ. σ.
328). — Σημ. Σ. Α.

Ἐποχὴ ἴσων ὁ ΙΑ'— ΙΒ' αἰών. Τὸ Ἐξ(α)μ(ε)-
λ(ι)ον μεταβλήθη εἰς μητροπολίαν ἔχον πρὸ τοῦ
1351.

ΜΟΥΣΒΑΒΟΥΛΑΟΝ Α'.

Νικηφόρος ἐπισκοπὸς Τζουρούλου.

Ἦμ. Ἡ Παναγία προσευχόμενη.

Κάτωθεν ✠ ΘΚΕΡ/Θ/ΤΩΣΩΔΘ/

Ὁπ.

— ✠ —
ΝΙΚΗ
ΦΩΡΩΕ
ΠΙΣΚΟΠΩ
ΤΖΟΡ
ΘΛΙΣ
Ἦτοι

✠ Ἐ(ξ)ο(δ)ε(ω)ρ(φ) β(σ)θ(ε)ι(ν) τῷ πρ(ό)θ(ρ)ο(μ)α(ος)

✠ Ἐ(ξ)ο(δ)ε(ω)ρ(φ) ἐπισκοπ(η) Τζουρούλις.

Δ. 1, α (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδτμανν).

Ἐποχὴ ὡς Κομνηνῶν.

ΜΟΥΣΒΑΒΟΥΛΑΟΝ ΑΑ'.

Μιχαὴλ ἐπισκοπὸς Πανίου.

Ἦμ. Ἡ Παναγία ἡ Κυρι(σ)τα προσευχόμενη ἐν
προσημ(ε)ι.

Ὁπ.

— ✠ —
✠ ΚΕΡ/Θ/
ΜΙΧΑΗΛ
ΠΙΣΚΟ
ΠΑΝΙΘ
— ✠ —
Ἦτοι

✠ Κ(ύρι)ε β(σ)θ(ε)ι(ν)-Μιχαήλ-ἐπισκό-
π(η) Πανίου.

4) Μ. LEQUBENS, *Oriens Christianus* (ἐν
Παρισίῳ, 1740. 3 Τόμ. 2ος.). ἐν λ. Ἐκρίταις.

2) Τὸ Τζουρούλιον (ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ, Τόμ. Β'. σ.
44). ἡ Τζουρούλις, ἡ Τζουρούλις (Σουβ(α), ἐν λ.),
ἡ Τζουρούλις (ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ, Σ'. 5). ἡ Τζου-
ρούλις (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟΤΑΝ, αὐτ. Τόμ. Β'.
σ. 458). ἡ Τζουρούλις (αὐτ. σ. 476) ἦν ἐπισ-
κοπ(η) ἐπὶ τῇ μητροπολίτι Ἡρακλείου ἐπὶ ἐπαρχίας
Θέρρακι ἔχον ἐξουσίαν καὶ τὸν ΙΑ' αἰὼνα
(αὐτ.). — Σημ. Σ. Α.

3) Τὸ Πάνιον ἦν πάλιν ἐπὶ ἐπαρχίας ἔχον

Δ. 1, 5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).
Ἐποχὴ ἴσιν ὁ Ι'—ΙΑ' αἰών.

ΜΟΥΣΤΑΒΟΥΣΑΛΟΝ ΔΒ.

Κωνσταντίνος ὁ Μανασσῆς ἐπίσκοπος Πανίου.

Ἐμ. Ἡ Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια ὁρίσας.

Ἐκτίριθιν ΜΡ ΘΥ.

Ἄπ.

✠ ΣΚΕΠΟΙΣ
ΑΝΑΣΣΑΜΑΝΑΣ
ΣΗΝΚΩΝΤΑΝΤΙ
ΝΟΝΤΟΝΤΗΣΠΑ
ΝΙΩΠΡΟΣΤΑΤΗΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ
— C —

Ἡτοι

Μ(ήτη)ρ Θ(εο)ς.

Σκέποις—ἀνασσα Μανασ—ην Κωνσταντινού,
τὸν τῆς Πανίου προστάτην καὶ κλητήρα.

Δ. 3, 5 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μ'όρδμανν).

Ἐποχὴ Μανουὴλ τοῦ Κομνηνῶ.

Αὐτὸς ἡ ἀρχαίς ἴσιν μεγίστου ἐνδιαφέροντος,
διότι πληροφορήθηκα δι' αὐτῆς, ὅτι ὁ σ' ἔμ-
φας τῆς ἐκείνων καὶ ἐκείνων χρονικῆς διὰ σ' ἔμ-
μέγα Νικηφόρου τοῦ Βοτανικίτου, ὁ Κων-
σταντίνος ὁ Μανασσῆς, ἦτον ἐπίσκοπος τοῦ
Πανίου. Εὐτυχιστοῦς τοῦ συναδελφίου αὐτοῦ ἐν
τῇ Παρισίῳ, τοῦ δυστυχίως Θεοδώρου τοῦ
Πατριάρχου, ὅτινα ἀλλοθὶ ποιητὴν ὄν-
τα ἐγνωρίζωμεν, Κωνσταντίνος ὁ Μανασσῆς ἰδα-

Εὐρώπης (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ, αὐτ.), ὁ
ὁ Πανίου ἦν ἐπίσκοπος τοῦ μητροπολίτου Ἡ-
ρακλείας καὶ πρὸς τὴν ΙΑ' αἰῶνος (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟ-
ΤΑΝ, αἰ. σ. 458). — 2η. Σ. Α.

1) Ο Κωνσταντίνος Μανασσῆς ἔ-
μας περὶ τὸ 1150 (CAYE, Scriptorum Ecce-
lesiasticorum Historia Laterana ab Εὐαγγ.,
1693, φολ. σ. 467). — 2η. Σ. Α.

πάντος τὸν καὶ τὸν αὐτοῦ ἐν μεταίσις ποιητι-
καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς καὶ
ἀνασσα τὴν Μοῖσαν ἐκαστὸν καὶ τὴν
ἀρχαίᾳ αὐτοῦ δι' ἐμῶν στίχων. Ὁ σ' ἔμ-
φας τῆς ἀρχαίᾳ τὸν ἐκείνων ποιητὴν

ἄλλ', ὁ Μανασσῆς ἐκείνων στίχων,
Ὅρα καὶ περὶ τοῦ παλαιῦ βελτίου
καὶ διδόναι ἡμῶς, ὅτι ἡ χρονολογικὴ συνθήκη
προσπεριεῖται πρὸς τὴν ἐκείνων ἀρχαίᾳ Εὐ-
ρώπην, τὴν ἡμῶν τοῦ βασιλέως Κυροῦ, Μαν-
ουὴλ τὸν πρὸς αὐτὸν ἀρχαίᾳ αὐτοῦ καὶ ἄν-
δρονίκου.

ΜΟΥΣΤΑΒΟΥΣΑΛΟΝ ΑΓ.

Μιχαὴλ ἐπίσκοπος Μαρκεῶ.

Ἐμ. Ὁ ἄγιος Γεώργιος ὁρίσας.

Ἄπ.

✠ ΚΕΡ/Θ/
ΤΩΣΩΔΩ/
ΜΙΧΑΗΛ
ΠΙΣΚΟΠ/
ΜΑΚΡΗΣ

Ἡτοι

✠ Κ(ή)ρ(η)ς β(ή)ρ(η)ς (αἰ-τῶ σ' δού(λ)ω).
Μιχαὴλ ἐπίσκοπος (β) Μαρκεῶ.

Δ. 2, 1 (Ἐκ τῶν τῆς συλλογῆς Μόρδμανν).
Ἐποχὴ τῶν Κομνηνῶ.

MORDTMANN, ἑστέρ.

1) Εὐρώπης ἡ Σ' βασιλευσάντων
ἐκείνων περὶ τὸ 1150, ὡς καὶ τὸν Ἀδριανῶν Κο-
μνηνῶ, ὡς τὸν ἀρχαίᾳ τῶν Κομνηνῶ
(ΕΙΡΗΝΗΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ, ΕΥΡΩΠΕΙΣΤΗΣ, Ἀνέκ-
δοτὸν Πόλ' ημα, Ὁ. Α' 120. ἐν Ἀθήναις,
1870, δοκ. σ. 11). — 2η. Σ. Α.

2) Ἡ Μάρκη ἦν ποιητὴς τῆς ἀρχαίᾳ Ῥο-
δόκης (Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ, αὐτ. σ. 40).
Ὁ ὁ Μάρκη ἦν ἐπίσκοπος τοῦ κατ' ἐξοχὴν Τρα-
κουλάτου τῆς ἀρχαίᾳ Ῥόδου τῶν αἰ-
ωνῶν (ΡΑΛΛΗ καὶ ΠΟΤΑΝ, αἰ. σ. 483). — 3η. Σ. Α.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ, Μητροπολίτου Ίμβρου. Περί τινων ἀνικηδόντων ἐπιγραφῶν Ἰμβρου.	Σελ. 3
I. MORDTMANN. Ἐπιγραφαὶ τῆς μεσημβρινῆς Ρωμανίας.	» 15
Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ. Περί τινων ἐπιγράφων Κόζου.	» 18
MORDTMANN, ἱατροῦ. Διεμίδης, ἐπαρχὸς τῆς Πολιίας.	» 23
MORDTMANN, παγὼν καὶ Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ. Χρυσόβουλλαι Ρωμαίου τοῦ Αἰκαπτείου.	» 25
D ^r DÉTHIER. Ἀνακαλόφεις Νομισματικαί.	» 30
A. ΠΑΣΠΑΤΟΥ. Περί τινος ὀπυγίου καὶ κινεστέρης.	» 32
I. MORDTMANN. Ἐπιγραφαὶ Θεσσαλονίκης.	» 34
I. ΣΑΚΚΕΛΑΙΩΝΟΣ. Πατριακὰ.	» 41
MORDTMANN, ἱατροῦ. Μολυβδοβούλλα Κομνηνῶν.	» 44
Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ. Ἐπιγραφαὶ τῆς ἰσαρχίας Βιλαγρόδων.	» 49
J. MILLINGEN. Δακτυλίδιοι.	» 56
I. MORDTMANN. Ἀρχαῖνταις Τόμας.	» 64
C. G. CURTIS. Ἐπιγραφαὶ μυαβιτικῆς Μίσσας.	» 71
Σ. ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ. Ἐπιγραφαὶ Σύμης.	» 76
A. ΠΑΣΠΑΤΟΥ. Ἐπιτόμιον γενουσησίου ἱατροῦ.	» 83
MORDTMANN, ἱατροῦ. Μολυβδοβούλλα τῆς Δόσιως, ἡγουμένης τῆς Εὐρώπης.	» 84
D ^r SCHROEDER. Χάρτης τῶν ἰσχυρατικῶν τοῦ Μίσσας, βασιλείας Μωάβ.	(ἐν τῷ β.)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΕΛΕΓΧΟΣ.

Σελ. 4—14 ('Επιγραφ. 'Ιερου):

ἀντι ξ γρ. Σ ἐν ἐπιγραφῇ Γ', Ε', Ζ', Η', Ι'—ΔΔ', ΗΓ', Κ', ΚΑ', ΚΓ'—ΚΕ'.

» » » » » Β'. (στίχ. 10).

» Μ » Μ » » Β', Γ', Ε', Ζ', Θ'.

» Μ » Μ » » Η', Γ'.

» Μ » Η » » ΚΖ', ΚΗ'.

» Η » Η » » Δ'.

» Ξ » Ξ » » Β'.

» Ρ » Ρ » » ζ'.

» Ε » Ε » » Η'.

» Η » Η » » θ'.

» Π » Π » » θ'.

» Α » Α » » ΚΣ'.

» Λ » Λ » » ΚΖ'.

Σελ. 18 ('Επιγραφῇ Α') ἀντι ξ γράφει Σ.
 » 20 » Κόμο[σε] » κέμο(μ)ο[σε]
 » 25 » ζ'χ. 11 » Kloster » Kloestern
 » 31 » ζ'λ. 6', ζ'χ. 24 » ΜΑΡΙ- » ΜΑΡΙ-
 » 32 » μετα τῶν 'Αρ. 7—16 πρ. Χελκ. 6.

» » » α', » 7, 15 » ΠΙΑΥΓ » γρ. PFAVG

» » » » 45 » ΣΙΑΝΝΟ » SIANNO

» » » β', » 4, 13 » σταυροῦ » σταυροῦ (ι)

» » » » 2 » πρὸς τὰ δεξιὰ » πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐν τῇ δεξιᾷ

» » » » 23 » Γαλλουσιανός » Γάλλος

» 38 » » 10 » Μάρκος » Μάρκος

» 39 » » 39 » » »

» 40 » » 15 » Δ. Ε » Δ. Ε

» 52 » » 43 » Supl. » Suppl.

» 54 » » 49 » Schoeman » Schoemann

» 70 » » 22 » J. » I.

» 72 » » 5 » Καρχή(Qarcha) » Καρχή(Qarcha)

» » » » 12 » Ιαχάζ » Jahaz

» 73 » α' » 3 » Δαβιθαθα » Δαβιθαθα

» » » (στυλ. 3) » πρ. 'Αρθαίν. ΑΓ'. 46.

» » » » 76 » Σερέθ » Zereth

» 80 » » ζ'χ. 9 » J. » I.

26/09/25

904130

НБ ОНУ

35894

1948

